

Mellemspil
MAPPE G'2: 29. nov 1993 - 15. sep 1994

- A - Stormen på Studenterhuset d. 20. oktober 1993, kl. 2.05.
- B - Aflytningen på Københavns Universitet: afsløring d. 12. november 1993
- C - Registrering af studenter v/ Politiets Efterretnings Tjeneste: afsløring d. 4. marts 1994.
- D - Start på domfældelser: - Allin sindssyg, Merlung-rapport pr. 12. sep 1994
- Regnbue-aktivister skyldig i ulovlig våbenbesiddelse 15. sep 1994
- E - Opstart - igen: Afhoppet Mossad-agent bekræftiger: 11. oktober 1994.

afsløring TERRORIST-REDE PÅ UNIVERSITET

**Ekstra
Bladet**

tør - hvor andre tier

FREDAG 12. NOVEMBER 1993 - NR. 269 - UGE 45 - 90. ÅRGANG - 7,50 KR.

Kommunalvalget: SIDE 10-11

**MOR
OG**

DATTER RIVALER

**ANKERS SVOGER
I FÆNGSEL**

**RICARDO
LOKKET
I TV MED
ÆGGEKAGE**

SPORTEN

OMBUDSMANDEN AFSLØRER SPION- NETVÆRKT

POLITIKEN 29. NOV 93

Allin vil ud af rampelyset

Ærgerlig over at aflytningssag er dukket op

AF Lars Kaaber og Michael Jarlner

Sekretariatschefen på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, forsøger at komme ud af rampelyset i sagen om den såkaldte aflytning i 1986. Folketingets nuværende ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen, Det sker få dage efter, at han på et pressemøde stod frem i sagen.

Jeg vil ikke i offentligheden berøre sagens substans, nu lå Merlung (statsadvokaten, red.) er blevet bedt om at vurdere sagen og det foreliggende materiale, siger Lars-Erik Allin.

Han erklærer sig ærgerlig over, at historien om aflytningen overhovedet er kommet frem i offentligheden: - Jeg ville ønske, at denne sag aldrig var dukket op. Men jeg løste på den anden side, at jeg var tvunget til at stå frem efter at have hørt, hvor tæt på begivenhederne Ekstra Bladet var kommet.

Huller i forklaring

Lars-Erik Allin fastholder, at han ikke ved, hvor den mytiske 'Thomsen' befinder sig i dag. Det var denne 'Thomsen', der i 1986 sammen med Lars-Erik Allin fandt en skjult mikrofon

på Hans Gammeltoft-Hansens daværende kontor på Københavns Universitet. De to mænd sendte straks mikrofonen til Politiets Efterretningstjeneste (PET) i en kuvert med beskeden 'Tak for lån'. Alligevel siger Lars-Erik Allin, at han ikke ved, om det var PET, som stod bag aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen: - Det var Thomsen, som sagde, vi skulle sende mikrofonen til PET. På det tidspunkt parerede jeg kun ordre, siger han og erkender, at der er uklarheder i de hidtidige oplysninger om sagen: - Der er huller, men det er jo dem, Merlung skal fylde op bl. a. ved hjælp af min forklaring.

'Det var ingen degradering'

Flere dagblads artikler om nærgående artikler om personen Lars-Erik Allin. Berlingske Tidende citerede anonyme kilder for, at Lars-Erik Allin skulle være blevet tvunget til at forlade hjemmevernet, efter at han havde forsøgt at sælge klassificerede oplysninger fra hjemmevernet til en mand, der viste sig at være fra Forsvarets Efterretningstjeneste. Sagen skulle ifølge bladet være blevet ordnet i mindelighed, så Lars-Erik

Allin selv fik lov at trække sig tilbage i stedet for at blive smidt ud. Officielt afviser hjemmevernet sagen, og det samme gør Lars-Erik Allin:

- Det er prøbet ud af luften, siger han, som dog bekræfter, at han tidligere havde rang af kaptajn i hjemmevernet, og at han i dag er menigt medlem af marnehjemmevernet:

- Det har intet at gøre med, at jeg er blevet degraderet. Jeg er 53 år og syntes, at jeg efterhånden gerne ville trække ned. Derfor valgte jeg at træde ind i en funktion som menigt.

Om sit forhold til PET siger han, at han udelukkende har haft kontakt med efterretningstjenesten i forbindelse med arrangementer på Københavns Universitet. Og at han som substitut har haft adgang til at udlevere ret banale oplysninger i offentlig tjeneste.

At et tidligere medlem - Michael Bjørn Hansen - af universitetets styrende organ, konsistoriet, har kritiseret ham for at have overspillet sin reelle forklarer han med hævngerrighed:

- Jeg har intet foretaget, som ligger ud over de tjenstlige rammer eller pålæg, jeg har fået. At så nogle af mine modstandere sviger os til, det kan jeg ikke tage mig af.

Det er kun få dage siden, Lars-Erik Allin var midtpunktet på pressemødet om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansens telefon. Nu fortryder han, at sagen er kommet frem. - Foto: Tine Harden.

Det afhænger af troværdighed

Har regeringen overhovedet en sag?

Kommentar

AF Lars Kaaber og Michael Jarlner

MISTANKEN OM aflytning af Folketingets ombudsmand i 1986 har givet den danske offentlighed - og ikke mindst pressen - smertelige hovedbrud. Foreløbig hænger sagen på tre vidner i sagen, hvoraf én er død og en anden forsvundet.

At meget står og falder med rektor Ove Nathans juridiske rådgiver på Københavns Universitet, den 53-årige Lars-Erik Allin, kan ingen således være i tvivl om. Foreløbig er han ene om at have berettet om den skjulte mikrofon, som han i 1986 sammen med en 'Thomsen' fjernede fra den daværende juraprofessor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet.

At de overhovedet fik nyt om sagen, skyldtes et tip i foråret 1986 til Lars-Erik

Allin fra major Jørgen Hansen. Han var medlem af en nu nedlagt skytteforening, som lå klos op ad Forsvarets Efterretningstjenestes (FET's) tekniske afdeling på det sydlige Amager. Jørgen Hansen afgik senere i 1986 ved døden. Og FET har siden - med mere eller mindre held - forsøgt at afvise en vel tilknytnings til nuanden. Ikke desto mindre er det ikke længere muligt at høre Jørgen Hansens version af sagen.

DER HAVDE været et mindre problem, hvis den tredje part i sagen - 'Thomsen' - var trådt frem. Men det er han ikke. Ikke engang Lars-Erik Allin ved, hvor han befinder sig i dag. Derfor har offentligheden heller ikke i den henseende en juridisk chance for at vurdere den side af sagen. Endelig for at kontrollere 'Thomsens' eksistens.

af Lars-Erik Allins troværdighed. Hans hidtidige forklaring har allerede rejst en række spørgsmål: Et af dem er, hvorfor han og 'Thomsen' sendte en skjult mikrofon til Politiets Efterretningstjeneste (PET), når Lars-Erik Allin siden har sagt, at han ikke ved, om det nu også var en mikrofon fra PET.

Lars-Erik Allin har nu valgt at tin i sagen og henvise til statsadvokat Erik Merlung undersøgelse. Og så han må nu på jagt efter 'Thomsen', hvis han skal skaffe sig mere end et enkelt vidne i sagen. Imens må offentligheden i spænding vente på at få besvaret, om der overhovedet er en sag. Foreløbig må den hænge sin hat på et enkelt vidnes udtalelse. Og på at regeringen trods alt valgte at undersøge sagen. For det gør den vel næppe uden grund? ?

ALT AFHÆNGER derfor

Studerende vil have besked om PET-kontakt

Lars-Erik Allin skal tale ud om PET-billeder – ellers kan Studenterhuset ikke forhandle med ham om at åbne huset igen

AF JAKOB MARSCHNER

Ledelsen i Studenterhuset ved Københavns Universitet vil i dag kræve et møde med rektor Ove Nathan, direktør Peter Plenge og den meget omtalte juridiske rådgiver Lars-Erik Allin.

Studenterrådet vil have Allin til at tale ud om et antal fotos, som han har nævnt overfor et medlem af rådets ledelse. Billederne skulle ifølge Lars-Erik Allin ligge hos PET og forestille medlemmer af den kurdiske befrielsesorganisation PKK på besøg i Studenterhuset.

»Lars-Erik Allin må erkende, at han har omtalt billederne, og han må også forklare, hvor han har sin viden fra. Ellers kan vi ikke forhandle med Allin om at få huset åbnet igen,« siger Studenterhusets bestyrelsesformand Erik Albrechtsen til *Information*.

5. november nævnte Lars-Erik Allin billederne overfor et medlem af husets ledelse. Fire dage senere spurgte tre repræsentanter for Studenterhuset nærmere til billederne under et møde om husets fremtid.

Ordvekslingen handlede dengang kun om, hvornår billederne var taget. Allin nævnte i første omgang en dato, hvor der ikke havde været møde i Studenterhuset. Da husets ledelse gjorde opmærksom på det, nåede Allin og ledelsen i Studenterhuset frem til, at det måtte dreje sig om et antiracistisk seminar

en uge før den dato, som Allin nævnte i første omgang.

»Vi har senere fundet frem til, at der rent faktisk deltog to kurdere på det seminar. De er ikke medlemmer af PKK, men for os er det helt afgørende, at Allin fortæller os, hvor han har sin viden fra. Enten har han kontakter, som vi ikke er trykke ved, eller også er han utroværdig,« siger Erik Albrechtsen.

PET er ikke den eneste efterretningstjeneste, som Lars-Erik Allin er sat i forbindelse med. *Bertingske Tiden* skrev søndag, at Allin i 1981-82 var blevet tvunget til at forlade Hjemmeværnet, fordi han som kompagnichef i Lyngby-Sorgenfri forsøgte at sælge fortrolige oplysninger til en person fra Forsvarets Efterretningstjeneste.

Bladet citerer to kilder for, at Hjemmeværnet herefter betragtede Lars-Erik Allin som en sikkerhedsrisiko, og at det er baggrunden for, at han i dag ikke er kompagnichef men kun menig i Marinehjemmeværnet.

Oberst Klaus Bæk, der er chef for Allins daværende enhed i Hjemmeværnet, afviser historien. Det samme gør Lars-Erik Allin, som *Information* ikke kunne komme i kontakt med i løbet af søndagen.

Side 5: Allin: Jeg blev presset til tavshedsbrud

INFORMATION 29. NOV 93

MILITÆRET UNDERSØGER AFLYTNINGS-SKANDALEN

ved at undersøge egne rækker for at finde ud af, om der er en eller anden person, der har tilknytning til den konkrete sag, siger presseofficer i FE, oberstløjtnant Ole Koch-Olesen til Ekstra Bladet og fortsætter:

Forsvarets Efterretningstjeneste på arbejde i egne rækker inden statsadvokat Erik Merlung undersøger Lars-Erik Allins afsløring

Man kan aldrig være forberedt godt nok.

Derfor iværksætter Forsvarets Efterretningstjeneste, FE, med omgående virkning en tilbundsående undersøgelse omkring deres egen rolle i aflytnings-skandalen.

Den interne rengøring startede, fordi statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, i nær fremtid ventes at indkalde ledende militære efterretnings-officerer til forhør.

De vil blive bedt om at belyse, om FE 'på en eller

anden måde' har haft et kendskab til mikrofonen i Hans Gammeltoft-Hansens telefon tilbage i 1986. Og derfor er det rart at have konkrete svar parat.

FE er indhældt i sagen, fordi den nu aflyde reaser-veofficer, major Jørgen

Hansen, der havde sin gang på Kastellet, i forsommeren 1986 lækkede oplysningen om den ulovligt anbragte mikrofon til juridisk konsulent på Københavns Universitet Lars-Erik Allin.

Det erklærede Lars-Erik Allin først anonymt i Ekstra

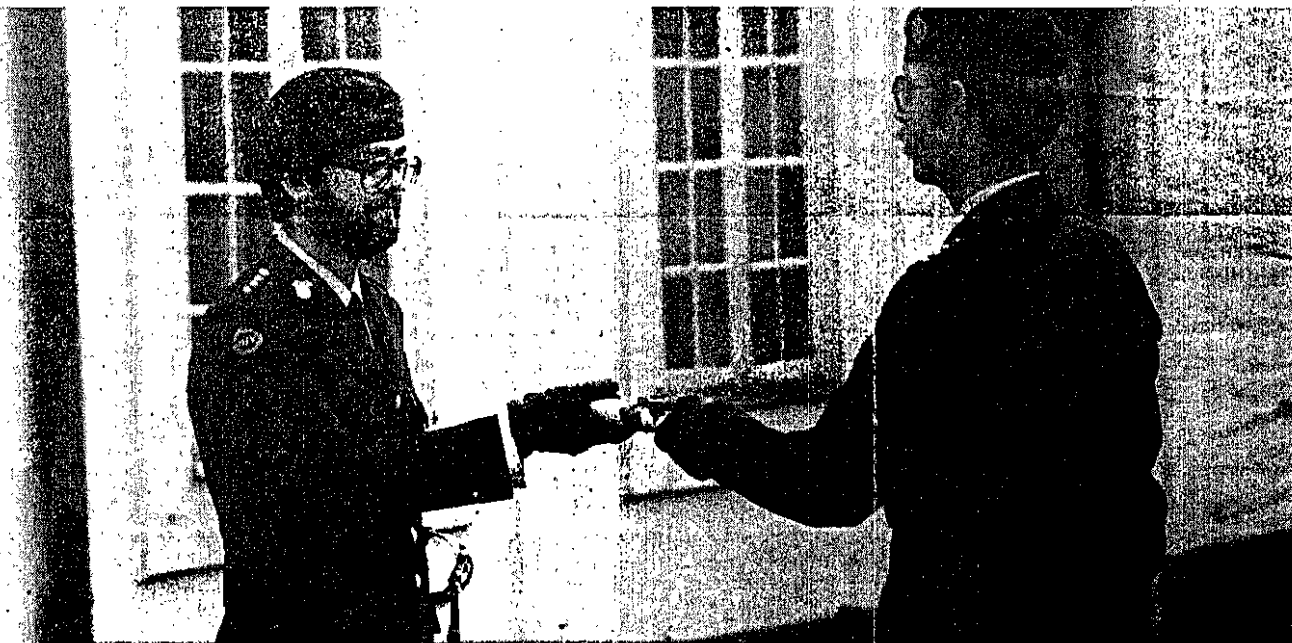
Bladet, og han gentog forklaringen senere under stor mediebevågenhed på pressemødet i fredags i konsistorialsalen på universitetet.

Få måneder efter majorens død fjernede Allin som bekendt aflytningsudstyret. - Jeg kan bekræfte, at vi er

TVUNGET AF MEDIERNE

- Når adskillige aviser og radio og fjernsyn har bragt os ind i sagen fra forskellige synsvinkler, så er vi jo nødt til at undersøge, om vi overhovedet har nogen forbindelse til sagen.

Det springende punkt i FE's undersøgelse - det samme spørgsmål som alle

Lars-Erik Allin (l.h.) trådte i 1980 tilbage fra sin kaptajn-stilling i Hjemmeværnet - med ære og fuldt honnør, som det fremgår af dette foto. (Foto: Privat).

TRÅDTE TILBAGE MED HONNØR

Berlingske Tidende, Information og TV-Avisen i sladderjagt på folkene bag aflytningsskandalen

Så er mudderkastningen begyndt. En række såkaldte seriøse danske nyhedsmedier lod i weekenden fremtrædende plads opfylde af kandestøberier, sladder og bagvaskelse mod de personer, der har rejst aflytnings-skandalen mod nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Berlingske Tidende Søndag - der øjeblikkeligt blev citeret i TV-Avisen allerede i går aften - fortalte på forsiden, at 'Lars-Erik Allin blev tvunget til at forlade Hjemmeværnet, fordi han var en sikkerhedsrisiko'.

Allin er chefen på Københavns Universitet, der fredag afslørede offentligt, at han i 1986 fandt en mikrofon til rumaflytning på nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansens kontor.

I Berlingske Tidende hævder journalist Morten Pihl, at Lars-Erik Allin i 1981 blev taget på 'fersk gerning' i et forsøg på 'at sælge klassificerede oplysninger fra Hjemmeværnet'. Han gik, før han blev smidt ud og var tvunget til at afgive sin stilling som kaptajn og chef for et hjemmeværns-

kompani i Lyngby-Sorgenfri. Ifølge Berlingske.

PASSER IKKE

Bladet baserer sin opsigtsvækkende historie på anonyme kilder. Ifølge Ekstra Bladets oplysninger er oplysningerne lørdag leveret til en række andre dagblade.

Og de passer ikke, siger Lars-Erik Allin.

Som vedstående billede viser, trådte han tilbage fra sin kaptajn-stilling i kampatruelje 6206 i Sorgenfri.

Det skete i 1980 - og med ære.

Med høj militær cigarføring overgav han frivilligt sit kompani og blev hyldet af flokken, før han trådte et skridt ned i rækken og blev løjtnant i stabskompani 6220.

Senere modtog han sin 25-årige fortjenestemedalje og først sidste år opgav han på grund af alder sin stilling som løjtnant i Marinehjemmeværnet og blev menigt medlem.

SMÅDEBREV

På samme måde oplyste Information på forsiden lørdag, at Lars-Erik Allin må-

ske er tilknyttet Politiets Efterretningstjeneste PET.

Ifølge Ekstra Bladets informationer kommer denne oplysninger fra et smådebrev, som den autonome og militante psykologigruppe Regnbuen udsendte fredag. Regnbuens aktiviteter var i oktober årsag til, at Studenterhuset i København blev lukket. Forsvrigt med Allin som udførende kraft fra Universitetets side.

Regnbuens pressemeddelelse rummer desuden et helt katalog af forbrudelser og suspekter gerninger, som Allin skal have gjort sig skyldig i. Fru at være højrestrømet til at være agent, tyv, korrupt og noget, der ligner udenlandsk

apion. De sidste beskyldninger har Information dog ikke gengivet.

Endelig sølte TV-Avisens redaktion og journalist Jakob Fenger det i går nødvendigt at bruge et helt indslag på: at angribe Ekstra Bladets troværdighed. Det skyldes, en enkelt formulering i den allerførste artikel, hvor aflytningsskandalen blev afsløret.

Samme personer var dengang i stand til at negligere hele historien, fordi de ikke kunne få den bekræftet i en officiel udtalelse fra justitsminister Erling Olsen.

AF JACOB JUHL OG ANDERS-PETER MATHIASSEN

29. NOV 93

EKSTRA BLADET

involverede stiller sig selv i disse dage - er forholdene omkring den mystiske teletekniker 'Thomsen'. Eksperten, som sammen med Allin fjernede mikrofonen den sene aften i 1986. Og en mand, som ingen har set eller hørt om siden. Heller ikke Allin.

'Thomsen' var kendt af major Jørgen Hansen, og derfor vil Erik Merlung give efterforske hans tilknytning til Forsvarets Efterretningstjeneste.

VIL IKKE KOMMENTERE

Da Ekstra Bladet spurgte FE om 'Thomsen' umiddelbart efter afsløringen, henvendte man ethvert kendskab til teknikeren og den konkrete sag.

Den forklaring forholder militær-tolkene på Kastelet, indtil deres egen undersøgelse nærmere har klarlagt, om en sådan person alligevel har hørt eller stadig hører til blandt FE's egne.

I FE vil man stadig ikke hverken be- eller afkræfte, om Lars-Erik Allin har haft en perifer tilknytning til tjenesten.

Søster-tjenesten PET havde i går ingen kommentarer til, om også de er ved at gå egne arkiver og egne ansatte igennem inden Merlungs undersøgelse. PET har hele tiden nægtet ethvert kendskab til mikrofonen og brevet, som de ifølge Allin fik tilsendt i en brun kuvert indeholdende et sammenstykket avisbogstav-brev med ordlyden: 'Tak for i.å.'.

AF JACOB JUHL OG ANDERS-PETER MATHIASSEN

Oberstløjtnant Ole Koch-Olsen, FE, bekræfter, at organisationen nu undersøger indenfor rækker for at klarlægge, om der findes en person, der har tilknytning til sagen. (Foto: Per Pedersen).

TV-AVISEN TIL ANGREB

Og et svar fra Ekstra Bladet

Det er god gammel skik, at hvis man ikke kan lide budskabet, så kan man da altid hugge hovedet af budbringeren.

Det skete rutinemæssigt i aften, da TV-Avisen fortalte landets seere om en enkelt, seksten dage gammel sætning i Ekstra Bladet.

Journalist Jacob Fenger brugte megen tid på at dissekere, hvorfor Ekstra Bladet i den første artikel om telefonaflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen benyttede vendingen:

... Ekstra Bladet har været i tæt kontakt med disse personer og kender deres navn, stilling og adresse. På grund af deres nuværende positioner ønsker de ikke at træde offentligt frem.

Et citat, der henviste til de to personer, der fjernede den ulovlige mikrofon.

FULDSTENDIG BESKYTTELSE

Som det eneste i Ekstra Bladets mere end to uger lange artikelserie, var denne sætning bevidt blevet citeret.

Det skyldtes en aftale med Lars-Erik Allin, der handlede om at beskytte hans identitet.

Dette kan bagefter se uheldigt ud, men Ekstra Bladet vil gerne slå fast, at denne vigtige historie ikke kunne blive til, uden at Lars-Erik Allin blev lovet fuldstændig kildebeskyttelse. Han ønskede ikke at kunne blive genkendt, og da det var åbenlyst, at der var tale om en person med tilknytning til Københavns Universitet, valgte Ekstra Bladet den brugte formulering.

Seneres lagte blandt andre Ekstra Bladet pres på Lars-Erik Allin for at få ham til at stå frem.

Det samme gjorde justitsminister Erling Olsen (S), og ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Og Lars-Erik Allin trådte modigt ind i rampelyset. Således fik også TV-Avisen mulighed for at møde ham.

Tiden - og statsadvokat Erik Merlung - vil bedømme denne sag. Men én ting kan man konstatere med folketingsmedlem fra SF, Palle Voigtas ord:

'Lars-Erik Allin har ALT at tabe og INTET at vinde på at stå frem.'

■AJOUR

18. MAJ

Poliet overdrev skader

Der kom væsentligt færre politifolk til skade under urolighederne på Nørrebro efter unionsafstemningen 18. maj, end politiets ledelse selv har hævdet. Og skaderne var for langt de flestes vedkommende i småtingsafdelingen, skriver Det Fri Aktuelt lørdag. Avisen har fået adgang til hidtil ukendt materiale, ifølge hvilket højst 50 betjente kom på skadestuen efter urolighederne – ikke 103 som hævdet af politiet. Højst 5-6 af disse tilfælde var mere end rene hagateller – resten burde ifølge skadeatværg Henrik Diemer, som har gennemgået Det Fri Aktuells materiale, »aldrig have været registreret».

Allin: Jeg blev presset til tavshedsbrud

Ekstra Bladet presede mig til at være anonym kilde – ombudsmanden til at træde frem, hedder det i Lars-Erik Allins skriftlige redegørelse om aflytningen

Af POUL ALBRET

Det var Ekstra Bladets journalister, der pressede Lars-Erik Allin til at bryde sin syvårige tavshed om den påståede aflytning i 1986 af den nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Sådan lyder forklaringen i hvert fald i Allins egen skriftlige redegørelse til Københavns Universitet, der blev offentlig tilgængelig i lørdags. Redegørelsen er på en række punkter mere omfattende end den mundtlige beretning, som Allin gsv på det pressemøde i

fredags, hvor han trådte frem for offentligheden.

Allin skriver i sin redegørelse, at den eneste grund til, at sagen overhovedet er kommet op efter så mange år, er, at to Ekstra Blads-journalister, Anders-Peter Mathiasen og Jacob Juhl, efter den såkaldte Studenterhus-sag »kom op på mit kontor og præsenterede mig for historien». Allin skriver videre: »Jeg benægtede

naturligvis ethvert kendskab, men de var i stand til at give så mange enkeltheder, at jeg var klar over, at de kendte til historien, og at de havde så mange detaljer med, at nogen må have sludret. Anders-Peter Mathiasen fortalte mig, at han havde arbejdet på denne historie i flere år, men havde manglet de sidste brikker for at få den til at falde på plads. Han afslørede også over for mig, at han var faldet over mit navn i forbindelse med undersøgelsen. Imidlertid var deres

historie behæftet med så mange fejl og usøjagtigheder, der ville have generet mig væsentligt, hvis de havde valgt at bringe den i derea egen version. Jeg lavede derfor en aftale med dem om, at de gav mig 100 procents kildebeskyttelse, mod at jeg fortalte dem den rigtige historie, og det er den, de i »bearbejdet» journalistisk form har bragt i Ekstra Bladet».

Ifølge redegørelsen havde Allin ingen forestilling om, at sagen ville nå de store dimensioner: »Jeg havde vel en naiv forestilling om, at det ville blive opfattet som en af Ekstra Bladets sædvanlige røverhistorier, og når den ikke kunne bekræftes nogen steder fra, ville den dø af sig selv».

At Allin valgte at træde offentligt frem – og dermed udelukke historiens stille død – forklares i redegørelsen med, at han blev presset af ombudsmanden: »I forbindelse

med årsfesten blev jeg kontaktet af Hans Gammeltoft-Hansen, der sagde, at han godt vidste, at det var mig. En af journalisterne havde talt over sig under en samtale med ham. Han appellerede kraftigt til mig om at stå frem, og han lovede mig al mulig støtte og opbakning. Jeg følte et vist moralsk pres og valgte herefter at gå til rektor Ove N. »than».

Som det er fremgået, fik Allin tippet om aflytningen i forsommeren 1986 af en nu afdød major Jørgen Hansen, der – fremgår det af den skriftlige redegørelse – også sagde til ham, at »det ikke var muligt for ham at gøre noget selv. Altså ud over at give ham et telefonnummer og et kodeord til hrug for at komme i kontakt med en teletekniker».

Når Allin selv tvøvede og først kontaktede den mystiske teletekniker Thomsen i efteråret skyldes det, skriver han i

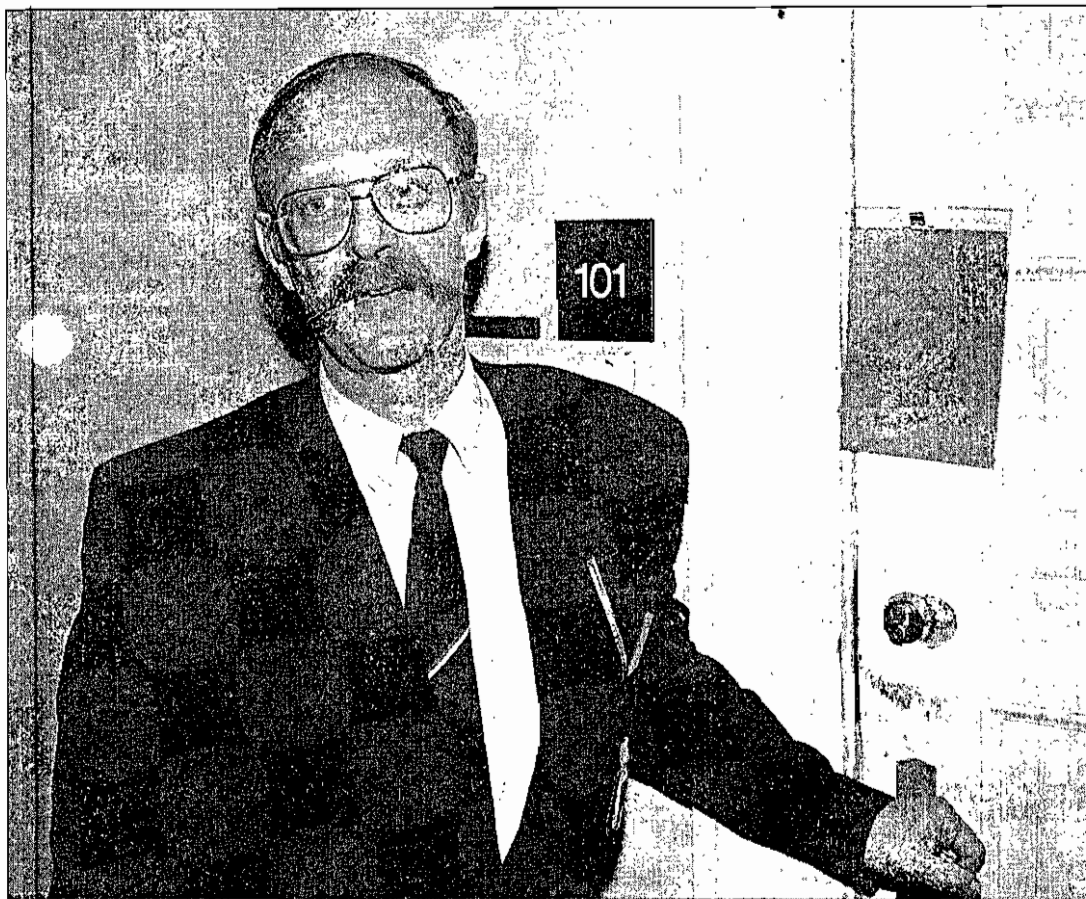
sin redegørelse, at han var bange for, at »der var tale om en fælde». Herom skriver han: »På det tidspunkt var (jeg) blevet hedt om at være særligt aagkyndig for advokat N.E. Norsker i en straffesag med en våbenhandler, Ole Mortensen, som angiveligt var blevet aflyttet, uden at retsplejelo- ven var blevet overholdt».

Advokat N.E. Norsker siger til *Politiken*, at Allin var indkaldt som almindeligt vidne for forsvarer – og mener ikke at der har været tale om, at Ole Mortensen blev aflyttet.

Af redegørelsen fremgår også, at den »Thomsen», hvis eksistens udelukkende bygger på Allins udsagn, inden besøget på Gammeltofts kontor fortalte Allin om »de forskellige anordninger og dimser», man anvender ved aflytningen. Herunder fortalte han ham også om, »hvoreledes man i en speciel afdeling på Politigården havde fabrikeret

små senderenheder, der kørte i 120 MHz-båndet og som installeret i en telefon gjorde det muligt at aflytte alt, hvad der foregik i det pågældende rum, idet senderenheden kørte på telefonens driftsspænding».

En ny oplysning er også den nærmere beskrivelse af kontakten med Thomsen: »Jeg ringede til det opgivne telefonnummer (som jeg ikke mere kan huske) og talte med en dame. Hun ville slet ikke tale med mig, før jeg havde opgivet min identifikationskode. Da hun fik den, fik jeg besked på, at jeg ville blive kontaktet pr telefon senere. Nogle timer efter ringede en mand, der opgav sit navn som Thomsen eller sådan noget lignende. Efter udvekslingen af identifikationskode fortalte han mig, at Jørgen Hansen havde orienteret ham, og at han var villig til at hjælpe mig, hvis jeg besluttede mig for at gøre noget».

Juridisk konsulent Lars-Erik Allin er afsat som universitetets kontakt til politiet ved bl.a. dronningebesøg.

Foto: Jan Jørgensen

Omstridt rådgiver kræves fjernet

Aflytning: Lars-Erik Allin skriver i en redegørelse til universitetet, at det var politiet og Ekstra Bladet, der gjorde ham opmærksom på, at der kom kurdiske PKK-folk i Studenterhuset. Men ikke et ord om Politiets Efterretningstjeneste.

AF LOUISE FLEISCHER

Ledelsen af Studenterrådet ved Københavns Universitet vil have fjernet hovedpersonen i aflytningssagen, Lars-Erik Allin, fra posten som rektors juridiske rådgiver. De studerende mener ikke, at de fortsat kan stole på Allin.

»Hvis historien er rigtig, kan Lars-Erik Allin ikke blive siddende på sin post. Han må fjernes fra den meget magtfulde position, han har. Ellers er det lige før, at man må melde ham til politiet,« siger Adam Arndt, der er medlem af Studenterrådets præsidium.

Aflytningssagen kommer kun kort efter, at Lars-Erik Allin var med til at lukke Studenterhuset i Købmagergade i København. Det var han, der opfordrede rektor Ove Nathan til at lade politiet storme huset.

Ifølge de studerende har Allin i forbindelse med lukningen fortalt, at han havde kontakt til Politiets Efterretningstjeneste (PET).

»Han stod åbenlyst og sagde til vores daglige leder, at han vidste, at PET havde taget billeder af to kurdiske PKK-folk i Studenterhuset,« siger Studenterhusets bestyrelsesformand, Erik Albrechtsen.

»I dag nægter han alt. Men vi ved, at han sagde det. Og det er rigtigt nok, at der har været to kurdere med til et anti-racistisk møde, selv om de vist ikke er PKK-folk.

Så kan man kun spørge sig selv, hvor Allin ved det fra,« siger Erik Albrechtsen.

Lars-Erik Allin afleverede i går en redegørelse til universitetsdirektør Peter Plenge om hændelsen. Her skriver han ikke et ord om PET, men siger derimod, at det var politiet og Ekstra Bladet, der hver for sig havde fortalt ham, at der kom PKK-folk i Studenterhuset, og at det var disse oplysninger han bragte videre til Studenterhusets bestyrelse.

Studenterrådets ledelse vil på et fællesrådsmøde den 9. december anbefale, at Allin fjernes fra posten som juridisk rådgiver.

Direktør: Allin har brudt tillid

Aflytning: Universitetsdirektør retter alvorlig kritik mod Lars-Erik Allin for hans rolle i aflytningssagen. Allin har brudt tilliden og frataget på tværs af alle regler, skriver direktøren i en skriftlig reprimande.

AF LOUISE FLEISCHER

Hovedpersonen i aflytningsskandalen fra Københavns Universitet, juridisk konsulent Lars-Erik Allin, fik i går frataget en del af sine beføjelser. Samtidig fik han en alvorlig påtale for sin optræden i aflytningssagen. Lars-Erik Allin er med øjeblikkelig virkning afsat som universitetets kontakt til politiet i forbindelse med dronningebesøg. Og han er fjernet fra forhandlingerne om en genåbning af Studenterhuset.

»Jeg har taget opgaverne fra ham, fordi sagen ikke kan undgå at

påvirke den måde, han vil udføre dem på,« siger universitetsdirektør Peter Plenge til Berlingske Tidende.

Tre siders kritik

I en tre sider lang skriftlig påtale retter Plenge en voldsom kritik mod Lars-Erik Allin. Han bebrejder ham, at han ikke orienterede universitetets ledelse, da han i 1986 fik et tip om at den senere ombudsmand, professor Hans Gammeltoft-Hansen, blev aflyttet. I stedet brød Allin selv ind på Gammeltofts kontor og lod, efter egen forklaring, en ukendt mand fjerne mikrofonen.

»Der kan ikke herske tvivl om, at din adfærd i denne sag repræsenterer et brud på den tillid, som universitetets ledelse må have til sine medarbejdere i almindelighed, og til medarbejderne i den centrale ledelse i særdeleshed,« skriver Plenge i den påtale, som Berlingske Tidende har kopi af.

»Det må betragtes som en alvor-

Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) har indledt en intern undersøgelse i forbindelse med aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet i 1986. Ifølge presseofficer, oberstløjtnant, Ole Koch Olsen, sker det for at samle trådene i sagen. Han ønsker ikke at kommentere undersøgelsen nærmere. Heller ikke om den vil omfatte skytteforeningen Aflytningsskage på Amager, hvor Lars-Erik Allin fik tippet om aflytningen fra en nu afdød major. RE

lig tildelelse af dine tjenesteflygter, at du ikke gik til rektor eller direktør,« skriver Plenge til Allin.

»Jeg betragter din beslutning om ikke at orientere rektor eller direktør som udslag af en svag dommekraft i den konkrete situation.

Peter Plenge er åbenlyst utilfreds med Lars-Erik Allins officielle redegørelse om sagen.

»Jeg mener ikke, at redegørelsen på overbevisende måde forklarer, hvordan en erfaren akademisk medarbejder med godt kendskab til forvaltningssystemets virkemåde, kunne finde på at gennemføre en

sådan aktion på tværs af alle regler,« står det i påtalen.

Lars-Erik Allin undgår kun fyrring, fordi han ellers »har udført sine arbejdsopgaver upåklageligt.

Men Peter Plenge forbeholder sig ret til at »vende tilbage til spørgsmålet om tjenstlige sanktioner,« når statsadvokat Erik Merlung er færdig med at kulegrave aflytningssagen.

Lars-Erik Allin har taget påtalen til efterretning. Han ville hverken have sin tillidsmand eller en juridisk bisidder til stede, da han modtog den.

Erling Olsen: Alt er lagt frem i aflytningssag

Beslutningen om at kulegrave aflytningen af Gammeltoft-Hansen bygger udelukkende på Allins udsagn, understreger justitsministeren

AF OLE DAMKJÆR
OG POUL ALBRET

Regeringen har ingen skjulte trumfer i ærmet i sagen om den ulovlige aflytning af om-

budsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Det understreger justitsminister Erling Olsen (S), efter at on næsten samlet presse over weekenden har peget på den lange række af spørgsmål, som sagens eneste vidne, Lars-Erik Allin, mundtligt og skriftligt redegørelse er rejser.

»Regeringen har ikke oplysninger, som ikke er kommet frem. Men alene en formodning om, at der er uøget galt med efterretningstjenesten, er nok til, at det skal undersøges,« siger Erling Olsen til *Information*.

De oplysninger, som regeringen altså har i aflytningssagen er indtil videre den mundtlige redegørelse, som sekretariatschef Lars-Erik Allin torsdag gav sin chef, rektor ved Københavns Universitet Ove Nathan.

Dertil kommer de oplysninger, som justitsministeren selv indsamlede, før Allin afslørede sig selv som *Ekstra Bladets* kilde.

Det handler om de ting, som Justitsministeriets daværende departementschef og den daværende ledelse af Politiet Efterretningstjenesten (PET) har oplyst Erling Olsen

om sagen. De afviste alle, at efterretningstjenesten har foretaget aflytningen. Den samme melding har justitsministeren fået fra ledelsen af Københavns Polit.

Kender intet til modtager

Ifølge *Politiken* kræver det aflytningssulestyr, som var gemt i Gammeltoft-Hansens telefon, en modtagerradio, som skal være placeret inden for 200-300 meter fra det rum, der aflyttes. »Ifølge oplysninger,« skriver avisene, »var modtagerradien placeret på loftet over våbenhuset i Skt. Petri kirke,« hvorfra der

gik 100 meter til Gammeltoft-Hansens kontor.

Det var mandag ikke muligt at få en kommentar fra Lars-Erik Allin. Men hans chef, rektor Ove Nathan, »har ikke nogen erindring om, at Allin over for ham har haft oplysninger om dette forhold.«

Det samme siger universitetets direktør Peter Plenge.

»Allin har ikke fortalt os noget om, hvor modtageren var placeret. Jeg gætter på, at formodningen er opstået for at fylde et af de mange huller ud, som er i denne sag. Hvis man går ind på den tanke, at

der har fundet en aflytning sted, og hvis man formoder, at det, de pillede ud af telefonen var et primitivt aflytningssagregat, så kræver det efter angkyndiges udsagn, at der står en modtager inden for 100-200 meter fra mikrofonen. Og så ville det passe fint, hvis den stod i kirken. Men for mig er det hypotesernes hypotese,« siger Peter Plenge.

Heller ikke *Ekstra Bladets* journalister, der har haft Allin som kilde til afsløringen af den påståede aflytning, erindrer noget om, at Allin har fortalt dem, hvor den eventuelle modtager var placeret.

DEMONSTRATION

Foto: Heine Pedersen / Billedhuset

Protest mod Iran

En gruppe iranske flygtninge protesterede mandag i København mod Iran. Den iranske hær har ifølge modstandsbevægelsen Folkets Mujahedin søndag bombet en af bevægelsens baser i nabolandet Irak. Folkets Mudjahedin fører guerillakrig mod det iranske præstestyre og kræver bl.a. den iranske regerings repræsentanter udvist af FN.

Plenge tilfreds med Allins forklaring om PKK

Lars-Erik Allin nægter at have omtalt PET-billeder af PKK-folk på besøg i Studenterhuset - Husets formand parat til at vurdere Allin under vidneansvar

AF JAKOB MARSCHNER

Universitetsdirektør Peter Plenge er fuldt ud tilfreds med en forklaring, hvori Lars-Erik Allin afviser at have fortalt medlemmer af Studenterhusets ledelse, at PET er i besiddelse af fotos, der viser medlemmer af PKK på besøg i huset.

»Jeg er helt tilfreds. Det er ren mytologi at tro, at Allin har andre kontakter i PET end hans opgaver hidtil har krævet,« siger Peter Plenge.

Lars-Erik Allin skriver i sin redegørelse, at han fra en politimand, der ikke var fra PET, har fået at vide, at der er andre medlemmer af Studenterhuset har set to højtstående medlemmer af den kurdiske befrielsesorganisation, mens de gik ind i huset.

Allin skriver videre, at han så det som sin pligt at lade oplysningerne gå videre til Studenterhusets bestyrelse. Men han afviser at have omtalt PET-fotos af kurderne.

Direktør Peter Plenge er tilfreds, men det er forman-

den for Studenterhusets bestyrelse Erik Albrechtsen ikke. Han siger til *Information*, at han og andre medlemmer af husets ledelse under vidneansvar er parat til at gentage, at Allin har omtalt fotos taget af PET.

»Jeg står tilbage med spørgsmålet, om det er en redegørelse. Hvorfor vil han ikke gentage, hvad han har sagt til os? Vi har jo vidnet på det,« siger Erik Albrechtsen.

Studenterhuset blev 20. oktober lukket efter at politiet havde fundet telefonkabler, der kunne bruges som slagvåben. Ifølge mandag har Lars-Erik Allin repræsenteret universitetet i forhandlinger, der vil afgøre om huset åbner igen.

Som en udøber af repræsentanten fra Peter Plenge er det nu ikke længere Allin, der skal forhandle med de studerende. Det er begge parter godt tilfreds med.

Erik Albrechtsen har tidligere sagt, at han var utrykkelig ved Lars-Erik Allin. Mandag gav Allin igen.

»Jeg kan simpelthen ikke stole på de mennesker. De har en alt for livlig fantasi,« angde Lars-Erik Allin efter at have udfærdiget sin forklaring.

Det er ren mytologi at tro, at Allin (billedet) har andre kontakter i PET end haas opgaver hidtil har krævet,« siger universitetsdirektør Peter Plenge. Foto: Ernst Nielsen

BERLINGSKE D. 30. NOV 1993

Ber-
lings-
ke
30.
NOV
93

Den såkaldte aflytningssag har vakt en del mistænksomhed.

- Han siger, han hedder Thomsen...

Tegning og tekst: Jens Hage

Allin fjernet fra sikkerheds- opgaver

JWF

30. NOV 93

Lars-Erik Allin arbejder ikke længere med spørgsmål om sikkerhed, og Studenterhuset skal forhandle genåbning med en anden - Studenterrådet ønsker Allin fyret

AF JAKOB MARSCHNER

Lars-Erik Allin, juridisk rådgiver på Københavns Universitet, blev mandag frataget sine sikkerhedsmæssige opgaver på universitetet. Det skete i forbindelse med den reprimande, han modtog fra universitetets ledelse i den omtalte aflytnings-sag.

Og en time efter, at Allin havde taget reprimanden til efterretning, meldte den politiske ledelse i Studenterrådet, at den ønsker Lars-Erik Allin helt fjernet fra sin post.

Med sin tre sider lange påtale tager universitetets direktør Peter Plenge alle sikkerhedsmæssige opgaver fra Lars-Erik Allin. Han har hidtil stået for kontakten til PET, når dronningen har gæstet universitetets årsfester.

Samtidig meddeler Plenge, at en anden end Allin kommer til at sidde for borden, når Studenterhuset skal forhandle med universitetet om at åbne huset igen.

Universitetets direktør skriver blandt andet, at Lars-Erik Allins adfærd repræsenterer »et brud på den tillid, som universitetets ledelse må have til sine medarbejdere i almindelighed og til medarbejdere i den centrale ledelse i særdeleshed«.

Lars-Erik Allin burde »snarest have orienteret rektor eller den daværende universitetsdirektør«, da han fik at vide, at Hans Gammeltoft-Hansen blev eller ville blive aflyttet.

Peter Plenge noterer samti-

dig, at Allin »i øvrigt har udført sit arbejde upåklageligt«, men han forbeholder sig ret til »at vende tilbage til spørgsmålet om tjenstlige sanktioner, når resultaterne af statsadvokat Erik Merlungs undersøgelse foreligger«.

Ifølge Plenge sker fratagelsen af sikkerhedsopgaver for Allins egen skyld.

Det lykkedes mandag ikke at få Lars-Erik Allins egen kommentar.

Med reprimanden lægger Peter Plenge en noget hårdere linie end hidtil. Fredag blev han spurgt, om det ville få konsekvenser for Allin, at han i syv år havde holdt tæt omkring sit kendskab til aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen.

Peter Plenge svarede ved den lejlighed, at Lars-Erik Allin stod til »en mild næse«, fordi han havde brudt ind og medvirket til at fjerne mikrofonen »udenfor arbejdstiden«.

Du sagde fredag, at ledelsen havde fuld tillid til Lars-Erik Allin. Hvad er der sket i mellemtiden, siden kritikken nu bliver hårdere?

»Det var måske nok lidt overdrevet, da jeg fredag brugte ordene »fuld tillid«. Siden har jeg arbejdet videre med sagen, og efter at have tænkt mig nærmere om, endte det med den reprimande, som Lars-Erik Allin fik i dag,« siger Peter Plenge.

Reprimanden er imidlertid ikke nok for den politiske ledelse i universitetets studenterråd. Før et fællesrådsmøde den 9. december er det ledelsens holdning, at Lars-Erik Allin må fjernes helt fra jobbet som juridisk rådgiver.

»Lars-Erik Allin har optrådt meget tvivlsomt, og i lyset af hans handlinger finder vi det stærkt kritisabelt, at han fortsat kan sidde som juridisk rådgiver,« siger medlem af rådets præsidium Christian Arnt Jønbech til Ritzau.

Næse til juridisk chef

Næst efter fyring den skrappeste sanktion for at tie om fjernelse af mikrofon

Af Ib Jensen,
Henrik Groes-Petersen
og Jens Holstøe

Konsulent og juridisk rådgiver ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, har fået en 'kraftig reprimande' for sin handlemåde i sagen om den formodede aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansen. Universitetsdirektør Peter Pløenge mener, at Lars-Erik Allin har udvist 'svag dø-

mekraft' og gjort sig skyldig i tillidsbrud ved først nu at fortælle, at han i 1986 fjernede en mikrofon fra Hans Gammeltoft-Hansens kontor på universitetet.

- Jeg ender med den skrappeste sanktion, man kan have uden at fyre eller flytte ham, siger direktør Peter Pløenge om irettesættelsen.

I en godt to sider lang skrivelse fremtvinger Peter Pløenge, at Lars-Erik Allin skulle have orienteret sine

forenste, så snart han i april/maj 1986 hørte om aflytningen fra nu afdøde major Jørgen Hansen.

'Men det må betragtes som en alvorlig tilsidesættelse af dine tjenesteplichter, at du ikke gik til rektor eller direktør, da du havde beviset for ulovlighederne (mikrofonen, red.) i hånden,' hedder det. Og videre:

'Din egen redegørelse viser, at du har hændet klart i strid med dit tjenstlige ansvar ...'

Peter Pløenge oplyser, at han har overtaget universitetets kontakt til politiet fra Lars-Erik Allin samt dennes rolle i sagen om genåbningen af Studentehuset.

Peter Pløenge konstaterer, at foreseelserne har en meget 'speciel baggrund og særegent indhold', og at gentagelser nok ikke vil forekomme. Derfor nøjes han i denne omgang med at tildele ham en 'kraftig reprimande'.

- Den tager jeg til efter-

retning, siger Lars-Erik Allin.

Universitetets direktør tager forbehold for, at den undersøgelse, som skal foretages af statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, kan frembringe nye, belastende oplysninger for Lars-Erik Allin.

'Jeg forbeholder mig derfor adgang til at vende tilbage til spørgsmålet om tjenstlige sanktioner,' skriver Peter Pløenge.

Våbenhandler: Jeg blev aflyttet

Udstyr afsløret i københavnsk butik

Af Jens Holstøe,
Ib Jensen og
Henrik Groes-Petersen

Søgelyset rettes nu mod Københavns Politis sikkerhedsafdeling i aflytningssagen mod ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen. Nogle personer Lars-Erik Allin siger, at han halvandet år før afsløringen af lytteudstyret i Gammeltoft-Hansens kontor, på Universitetet var med til at fjorne et næsten identisk lytteudstyr fra daværende våbenhandler Ole Mortensen's telefon. Våbenhandleren siger, at han er overbevist om Københavns Politis sikkerhedsafdeling stod bag aflytningen af ham.

I begyndelsen af 1985 overværede Allin daværende våbenhandler Ole Mortensen skille sin telefon ad i sin butik på Gammel Torv i det indre København. Inden i telefonen fandt de to en lille, gennemsligt plastisgenstand. Den var på størrelse med et mindre viskeløder og indeholdt forskellige elektroniske komponenter, der via to ledninger fik strøm fra telefonen.

Jeg kiggede nysgerrigt over skulderen, siger Allin, om sine observationer i Ole Mortensen's butik.

Da han halvandet år senere

siger, at han fandt lytteudstyret på Gammeltoft-Hansens kontor på universitetet, kunne han ikke genkende den. De to lytteapparater lignede hinanden. Blot var nummeret to sort og mere afrundet.

Gummiklump

- Den vi fandt i Mortensen's telefon var en underlig gummiklump, hvor man bare havde dyppet komponenterne i noget gummi-forselingslak, så de ikke tog skade. Den lignede en gang byggegummi. Den var gennemsligt. Man kunne se alle komponenterne igennem. Den, som Thomsen fandt i Gammeltoft-Hansens telefon, red. anm.), var uliggenemsligt og så lidt anderledes ud. Men størrelsen var nogenlunde den samme. Sådan et lille stykke viskeløder, fortæller Lars-Erik Allin.

Ole Mortensen oplyser, at han fik en radiotekniker til at undersøge lytteudstyret. Teknikeren meddelte, at komponenterne var helt almindelige. De kunne købes i mange butikker og var derfor ikke til at spore. Udstyret kunne bruges til aflytning af såvel rummet som telefonen. Den lille radiosender kunne sende på 120 megahertz.

Ole Mortensen er overbevist om, at aflytningsudsty-

Våbenhandler Ole Mortensen på Ol. Torv i København kender Lars-Erik Allin fra Hjemmeværnet og Sjællandske Skydeselskab. - Arkivfoto: Lars Hansen

ret i hans telefon var placeret af Københavns Politis sikkerhedsafdeling. Det efterforskede på den tid den frøse af flere sager mod ham for overtrædelse af våbenloven.

Klapjagt

- Det var dengang, Københavns Politi drev klapjagt på mig, jeg blev forfulgt og aflyttet og havde mystiske besøg af Securitas, siger Mortensen. Han oplyser, at han fredag aften opsøgte Allin, fordi han var opragt

over at være blevet blandet ind i aflytningssagen mod Gammeltoft-Hansen.

Ifølge Mortensen sagde Allin ved den lejlighed, at han - på grund af lighederne mellem aflytningsudstyret - mente, at det også var Københavns Politis sikkerhedsafdeling, der havde været på spil over for Gammeltoft-Hansen. Overfor Politiken afviser Lars-Erik Allin at udtale sig herom.

Det lykkedes ikke i går at få nogen kommentar fra Københavns Politis ledelse.

Allin og Mortensen kendte hinanden fra Hjemmeværnet og fra Sjællandske Skydeselskab, der med Mortensen som formand holdt til på Åslundehage skydebane på Amager. Det var her, at Allin påstår, at han i foråret 1986 mødte den senere afdøde major Jørgen Hansen og fik besked om aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Ole Mortensen havde Lars-Erik Allin som juridisk konsulent i en retssag om ulovlig våbenhandel i 1985.

Pol 30/11-94

Studenter blev overvåget

Af Niels Stensgaard

Politiet havde gennem længere tid haft Studenterhuset i København under observation inden den ransagning, som i oktober førte til midlertidig lukning af Huset. Det oplyser den omstridte juridiske rådgiver på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, der i går blev fjernet fra fortsatte forhandlinger om genåbning af Huset, i et notat til universitetsdirektør Peter Plenge.

Studenterhusets bestyrelse foreholdt i går direktøren, at Lars-Erik Allin over for et bestyrelsesmedlem havde fortalt, at Politiets Efterretningstjeneste lå inde med fotos af medlemmer af den kurdiske befrielsesorganisation PKK fra et besøg i Huset.

Notatet nævner intet om disse fotos. Derimod erklærer Lars-Erik Allin, at han af politiet inden aktionen mod Studenterhuset fik op-

lyst, at Huset havde været under overvågning i 'et stykke tid', og at man i denne forbindelse havde observeret besøg af højtstående PKK-folk. Over for den juridiske rådgiver erklærede politiet desuden, at man ... 'længe havde undret sig over, at autonome grupper, som blev jaget af politiet, altid forsvandt, når de nåede i nærheden af Rundetårn' (Studenterhuset er nabo til Rundetårn, red.).

Peter Plenge er tilfreds med Lars-Erik Allins notat om PKK-gæsterne. Derimod er bestyrelsen for Studenterhuset stærkt utilfreds med Allins redegørelse. Og i et forsøg på at lette forhandlingerne om Studenterhusets genåbning valgte Peter Plenge i går at sætte Lars-Erik Allin fra sagen.

Erik Albrechtsen, formand for Husets bestyrelse:

- Vi mener, at Allin i sin redegørelse snakker uden om det konkrete. Derfor kræver vi på et møde i mor-

gen med Peter Plenge, at der skabes mere klarhed over sagen. Vi ville fremstå som dybt utroværdige, hvis vi ikke søgte at komme til bunds i denne affære.

Efter ordre fra rektor Ove Nathan blev Studenterhuset lukket 20. oktober i forbindelse med politiets ransagning, som afslørede et større lager af slagvåben. Huset ventes tidligst genåbnet først i det nye år. Og imens trues Huset af fallit:

- Vi er ved at gå rabundus. Siden lukningen har vi ikke haft indtægter, og vi skal fortsat betale løn til de ansatte samt svare andre udgifter. Alene for i år vil lukningen betyde en mistet omsætning på ca. 450.000 kr., og naturligvis kan vi ikke i længden holde til, at kassen drænes, siger formanden.

Den skrantende økonomi vil blive drøftet på mødet i morgen mellem universitetsledelsen og Husets bestyrelse.

Lukket og åbent

Studerterhusets lukning er kulminationen på mange års uenigheder i Studenterhuset.

Vi var mange der onsdag d. 20 oktober vågnede op, og fik os et chok. "Terroristrede på universitetet", sagde Ekstra Bladet forside. Købte man avisen kunne man læse, at Studenterhuset var blevet lukket, fordi man havde fundet våben i huset. Samtidig blev huset anklaget for at have brugt penge på at støtte autonome grupper, som ikke havde noget at gøre i Studenterhuset.

Disse anklager passede ikke med vores kendskab til huset, så vi spurgte Michael Tajo og Erik Albrechtsen fra studenterhusets bestyrelse om anklagerne.

- Man kan jo ikke benægte, at de er fundet slagvåben i huset. Hvem der har bragt dem ind, og hvorfor de ikke er fjernet, som vi havde besluttet på et møde, kan vi ikke sige.

Anklagerne kommer i sidste ende fra universitetet. Holder de fast i, at I har brugt nogle af Jeres penge på grupper som ikke har noget at gøre i Studenterhuset?

Erik, som har deltaget i møder med universitetets ledelse, svarer benægtende:

- Nej, Rektor Ove Nathan, Universitetsdirektør Peter Plenge og Kontorchef Lars Erik Allin stod på vores møde fast på, at den eneste anklage, man havde på huset, var, at der var fundet slagvåben. Andre ulovligheder kunne man ikke påvise.

I har altså ikke ydet økonomisk støtte til autonome grupper?

- Vi ved ikke hvilke grupper de snakker om, svarer Michael.

- Hvis man læser mellem linjerne, hvad pressen skriver, handler det om Studerende mod Rascisme og Regnbuen. Derudover har Ekstra Bladet Røde Bunde og Anti-fascistisk Aktion med. De to sidste grupper har aldrig hørt til huset.

Michael fortsætter:

- Universitetet har ikke overfor bestyrelsen meddelt, hvem det er de

anklager os for at have støttet. Dette retter Erik:

- Som før nævnt anklager de os ikke for at have støttet disse grupper. Deres anklage går på en misligholdt samarbejdsaftale, med det bevis, at de har fundet våben.

Strid i Studenterhus

Efter lukningen er der kommet informationer frem om, at huset de sidste år skulle have været meget præget af uenigheder mellem forskellige grupper. Har det præget huset?

Erik, som har været med længst af de to bestyrelsesmedlemmer, svarer:

- Det er rigtigt, at der gennem længere tid har været en strid bla. mellem grupperne Yggdrasil og Regnbuen. Striden er gammel, og præget af at de kører en ideologisk kamp, hvor de kalder hinanden for henholdsvis kommunister og fascister.

- Uenighederne kom til udtryk på sidste generalforsamling, hvor de brugte megen tid på at råbe af hinanden. Resultatet blev dengang, at Yggdrasil's medlem af bestyrelsen, Pelle Bull, blev smidt ud. Det blev han ret sur over.

- Efter generalforsamlingen sendte vi et brev om, at man ikke ville se den form for optræden, som han havde vist på generalforsamlingen. Det betragtede han som at give ham en mundkurv på, og da han vidste at han ikke ville kunne holde sin kæft, mente han, at det var en eksklusion.

Michael fortsætter historien om Pelle Bull:

- Han har til flere fra Studenterhuset sagt, at han havde tænkt sig at gå hele vejen. Siden har han til andre sagt, at han havde forbindelse til Ekstra Bladet.

Det er altså ham, der har henvendt sig med informationerne?

- Det kan vi ikke sige med garanti, men det er der stor sandsynlighed for.

Var det de samme uenigheder, som i 1992 fik universitetet til at lukke kassen?

Ja, det kan man godt sige, svarer Michael, og fortsætter:

- Striden mellem Yggdrasil og Regnbuen, hvor grupperne svinede hinanden til, fik bestyrelsen til at henvende sig til universitetet for at få hjælp.

Erik supplerer:

- Vi fik af vide, at universitetet hverken ville eller kunne hjælpe, men nu havde de fundet ud af, at ikke alt fungerede, som det skulle. Det fik dem til at lukke for penge-kassen.

- Heldigvis klarede vi problemet selv på den efterfølgende generalforsamling, og vi kunne igen betale vores regninger.

Informationsstrøm

Har I nogen viden om, at medlemmer af Studenterhuset skulle have udleveret interne informationer til Ekstra Bladet?

- Nej, vi har ingen grund til at tro, at nogen har udleveret f.eks. medlemslister. Det lader dog til, at Ekstra Bladet har fået vores husavis, da de informationer Ekstra Bladet er fremkommet med, passer med disse oplysninger, svarer Michael.

Erik fortsætter:

- Det er korrekt. Vi offentliggjorde i marts måned en liste over medlemmer, som havde betalt fra de enkelte grupper, for at sikre os at grupperne huskede at få alle medlemmer til at

betale.

- Det lader til, at det er denne liste som Ekstra Bladet har fået checket hos universitetet.

Det er altså rigtigt, at Ekstra Bladet har fået checket deres informationer?

- Ja, det var hvad vi fik af vide på et møde med universitetets ledelse.

Lars E. Allin (juridiske vejleder på universitetet, red.) oplyste, at han havde navnene fra husavis, og dette blev

ikke modsagt af rektor Ove Nathan og Universitetsdirektør Peter Plenge. Da vi spurgte dem, hvem der havde udleveret oplysningerne om, hvem der var studerende, sagde Nathan, at man ikke havde udleveret navne eller oplysninger til nogen. Det passede så ikke rigtigt sammen med Peter Plenges udtalelse senere på mødet om at det var administrationen der havde udleveret informationerne.

Ved I hvem fra administrationen der er tale om?

- Nej, det ville de ikke svare på.

Har universitetet på noget tidspunkt fået jeres medlemsliste?

- I forbindelse med regnskabsafregningen, spurgte vi, om de ville se den. Vi havde jo en aftale om, at vi skulle nå op på 500 medlemmer i 92. Vi fik af vide, at eftersom indtægter på regnskabet oversteg beløbet for 500 medlemmer, og at den sag dermed skulle være i orden. De fik altså aldrig vores medlemsliste.

DEN SAG STINKER

Der er mange spørgsmål, som er ubesvarede i sagen om Allin/Gammeltoft Hansen og Københavns Universitet.

Et af dem er: Sammen med den ubekendte 'Thomsen' går Allin ned på det nærmeste værtshus for at tale de top-hemmelige ting igennem. Det må da i det mindste have vakt opsigt, da de to finder en avis frem og giver sig til at klippe bogstaver/ord, for siden at lægge dem i en kuvert med FET's adresse, skrevet med kuglepen. Der skulle jo både klippes og klistres m.m., og det på et værtshus, hvor Allin sikkert havde været før.

Er der virkelig ingen, der husker denne mærkelige optræden fra en mand fra universitetet i selskab med den mystiske 'Thomsen'.

Sagen lugter langt væk. Lad os få den opklaret. Mon det kan have noget at gøre med afsløringen af den antiracistiske bevægelse med hovedcenter for våben m.m. i Studenterhuset. Modtræk?

Eva L. Jørgensen
Nørrebrogade 67
Kbh. N

Der må findes mennesker, der kan bevidne Allins påstand om aflytningen af Gammeltoft Hansen. (Foto: Finn Frandsen og Tine Harden)

Politiet benægter aflytning

– Vi har ikke bedt retten om en aflytningstilladelse i årevis, siger kriminalkommissær

Af Ib Jensen, Henrik Groes-Petersen og Jens Holstøe

Lederen af sikkerhedspolitiet i København, kriminalkommissær Jørgen Frederiksen, afviser, at hans afdeling skal have været indblandet i de meget omtalte telefonaflytningssager. I går sagde tidligere våbenhandler Ole Mortensen til Politiken, at han er overbevist om, at sikkerhedspolitiet i 1985 aflyttede hans telefon med en mikrofon næsten identisk med den, som konsulent Lars-Erik Allin skal

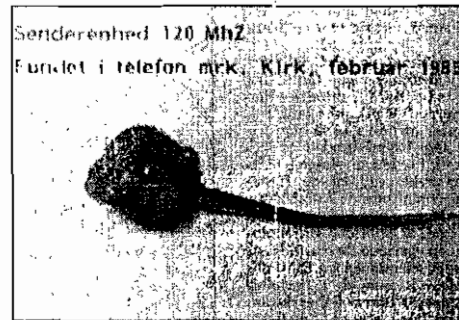
have været med til at tjerne fra professor Hans Gammeltoft-Hansens telefon et år senere.

Kriminalkommissær Jørgen Frederiksen siger, at sikkerhedspolitiet ikke i den tid, han har arbejdet i afdelingen (siden 1975), på noget tidspunkt har bedt retten om en aflytningstilladelse.

Og i forbindelse med sagen om Ole Mortensen, som var en overtrædelse af våbenloven, så er det slet ikke noget, der giver anledning til, at vi kunne få en kendelse fra domstolene. At forestille sig, at vi skulle haft brug for at aflytte ham

i en – uskyldt udtrykket – banal våbensag, det er langt ude, siger Jørgen Frederiksen.

Ole Mortensen siger, at han i begyndelsen af 1985 skilte sin telefon ad i sin butik på Gammel Torv i København under overværelse af konsulent Lars-Erik Allin, som han kendte fra hjemmeværnet og skytteforeningen Sjællandske Skydeselskab på Allandshage på Amager. I telefonen fandt de en 'underlig gummi-klumpe' på størrelse med et viskelæder med to ledninger i den ene ende. Ole Mortensen lod senere 'gummiklumpen' undersøge af en

Dette billede tog tidligere våbenhandler Ole Mortensen af den 'underlige gummi-klumpe', han pillede ud af sin telefon i 1985.

radiotekniker, som konstaterede, at det var en kombineret mikrofon og 120 MHz sender.

Medlem af Sjællandske Skydeselskab var også afdøde major Jørgen Hansen, som i april/maj 1986 skal have oplyst Lars-Erik Allin om, at professor Hans Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet 'blev eller ville blive' aflyttet'.

Flere hemmelige aflytninger
3. sektion forsiden

Allin er tavs før afhøring

Våbenhandler kendte major

Af Jens Holstøe, Ib Jensen og Henrik Groes-Petersen

Den afdøde major Jørgen Hansen, der i april eller maj 1986 skal have opfordret Lars-Erik Allin til at afbryde aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansens, var ifølge tidligere våbenhandler Ole Mortensen i mange år beskæftiget for Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Jørgen har været inde i det system i mange år, siger Ole Mortensen. Han siger, at han kendte Jørgen Hansen siden 1960'erne og i mange år var en nær bekendt.

Jeg så Jørgen Hansen sidste gang, to eller tre dage før han døde i sommeren 1986. Jeg var hjemme hos ham. Vi var gode private venner, siger Ole Mortensen.

Våbenhandleren, der også kender Allin godt, har aldrig hørt om aflytningen af Gammeltoft-Hansens, før sagen kom frem i aviserne.

Mortensen mener derfor, at Jørgen Hansen heller ikke har indviet andre af sine kammerater fra skydebanen på Allandshage i hemmeligheden.

– Hvis endelig der var nogle, som havde hørt om det, skulle det være mig, siger Ole Mortensen. Han mener, at Jørgen Hansen og Allin kun havde skydetræningen til fælles. Han siger, at Allin 'overhovedet ikke' var blandt Jørgen Hansens nærmere bekendte.

Jørgen Hansens enke, Elise Hansen, bekræfter, at hun ikke har kendt Allin. Hun ønsker ellers ikke at udtale sig om sagen, heller ikke om, hvorvidt hun kender Ole Mortensen.

Lars-Erik Allin, har bekløvet, at han nu kun vil udtale sig til statsadvokat Erik Merlung. – Nu er det så tæt på, at Merlung indkalder mig. Min mund er totalt lukket, siger Allin. Han tilføjer, at han ved afhøringen vil bede statsadvokaten om en 'forholdsordre' om, hvorvidt han fremover må udtale sig til pressen.

Lars-Erik Allins bog, 'NVA' (Die Nationale Volksarmee), vidner om et betydeligt kendskab til detaljer i opbygning og struktur i den østtyske hær. – Foto: Erik Gleis

Grundig militær lærebog

Allin må have fået råd og hjælp fra FE, siger tidligere analytiker

Af Ib Jensen, Henrik Groes-Petersen og Jens Holstøe

Lars-Erik Allin, hovedpersonen i aflytningssagen omkring ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen i 1986 og juridisk rådgiver ved Københavns Universitet, skrev i 1981 en lærebog for for-

svarets interesserede om det østtyske forsvar med titlen 'NVA' (Die Nationale Volksarmee).

Bogen blev udgivet på forlaget Zac, der ejedes af antikvartboghandler Lars Zachariassen. Han døde sidste år, men var inden da en kontroversiel person, der dels specialiserede sig i bøger og skrifter om militærens

og militærhistoriske emner, dels handlede med våben og ifølge egne udsagn også var 'dobbeltagent' med tilknytning til Forsvarets Efterretningstjeneste (FE). Han blev i 1984 dømt som pyroman for 17 påsatte brande.

Allins bog vidner om et betydeligt kendskab til detaljer i opbygning og struktur i den østtyske hær, med

kort, plancher og fotografier af våben og udrustning. Kildematerialet er omfattende og i bogen takker Allin det vesttyske Bundeswehr (forsvar) for hjælp med at fremskaffe oplysninger.

En tidligere analytiker i FE siger til Politiken, at denne bog ikke kunne være skrevet uden hjælp med både råd og dåd fra FE.

Ring skriv

Bland dig i debatten. Ring til B.T. på 33 75 75 33 alle hverdage 11-13 og 14-17.30, lørdag lukket, søndag 14-16. Eller skriv til B.T., Mr. Bernikowsgade 6, 1147 København K. Eller fax på 33 75 20 33. Mest korte indlæg. Anonyme henvendelser går i papirkurven.

Anna Cecilie Mohl og Jørgen Haasen

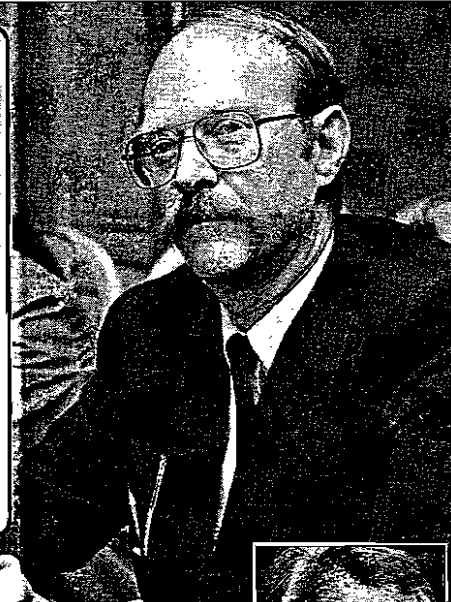
Lars Allins afsløring af aflytning af Gammeltoft Hansen er endnu ikke bevist som andet end tanke-spind, mener Palle Kryst Christensen.
Foto: Jan Jørgensen

For meget røgslør

Der er jo ikke fugls føde på Gammeltoft-Hansens aflytningssag.
Lars-Erik Allins forklaringer har så mange løse ender og så meget røgslør, så det må undre, at Folketing, justitsminister og presse har beskæftiget sig med den, inden Allins forklaringer har været under kritisk lup.

Men nu er sagen tilsyneladende vendt så fantastisk, at det er Ninn-Hansen, efterretningstjenesten og andre, der skal bevise, at Allin har uret. Allin skal ikke bevise, at hans fantastiske påstande er rigtige.

Sådan er tamilsagen også blevet vendt på hovedet.
Th. Gisselbæk,
Lersø park alle 28,
Kbh. Ø.

HVAD VILLE GAMMELTOFT?

Lars Allins afsløring af aflytningsudstyr på Hans Gammeltoft Hansens kontor har medført en urimeelig mistanke mod Erik Ninn Hansen, mener flere læsere. Foto: Jan Jørgensen

Hvad ville ombudsmand Lars Gammeltoft-Hansen egentlig på det præsemøde, hvor den juridiske konsulent på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, præsenterede sit "mystiske" telefonaflytningssag?

En ting er, at Allin savner troværdighed over for den store offentlighed. Alene det, at han ikke sørgede for at notere telefonnummeret til den mystiske tele-tekniker, "Thomson", ned for alle eventualiteters skyld, gør, at jeg i alt fald ikke tror på manden.

Men hvorfor handler Gammeltoft-Hansen så ubetænksomt? Han har jo givet Allin det blå stempel ved at lade sig involvere i Allins usammenhængende forklaringer. Og som om det ikke er nok, har ombudsmanden endog omtalt Allin som en "helt".

Hvor meget kan ombudsmandsinstitutionen egentlig holde til her i landet?

Borge Panduro,
Parshøjvej 46, Skive

Gribbene angriber igen

Gribbene er klar til angreb og svæver allerede over byttet. Den socialdemokratiske anti-Ninn Hansen fløj lugter blod. For endnu inden det er bevist, at den farnøse aflytningsmikrofon er andet end tanke-spind, bliver det stort set fastslået som en kendsgerning, ikke bare at der har været en mikrofon, men at det naturligvis også er fhv. justitsminister Erik Ninn Hansen, som har

beordret den anbragt i ombudsmandens kontor?

Tanken er både så fantastisk og så ond, at den aldrig burde være kommet til udtryk. At Erik Ninn-Hansen er dybt rystet over at være sat i forbindelse med aflytningen turde vel være en betydelig underdrivelse fra hans side. Nu kan man kun glæde sig over, at den medarbejder ved universitetet, som hævder, at

han fandt mikrofonen, er trådt frem for offentligheden. Det er så op til statsadvokaten og de fem folketingsmænd at udrede trådene i den pinlige sag.

Til Erik Ninn Hansen vil jeg sige dette: Ingen normalt tænkende dansker kunne forestille sig, at De havde noget med denne sag at gøre. Hvis der altså er en sag.

Palle Kryst Christensen,
Smyrnavej 22, Kbh. S.

Aflytning til salg

Pol
1. dec 93

Alle kan i dag købe overvågnings-udstyr

Af Ambro Kragh
Telefonaflytning kan blive hver-mands-eje. For få tusinde kroner kan man aflytte sin nabo, kone eller arbejds-kammerater - eller foretage en effektiv rumaflytning af sin arbejds-giver, når der f.eks. tales lønfor-højelser.

Og apropos telefonaflytningssafferen har Politiken lokaliseret Europas største supermarked i spionageudstyr: P3 - Personal Protection Products, leveringsdygtige i udstyr til telefonaflytning, rumaflytning, mikro-skopisk videosender indbygget i en bambusplante. Alt-sammen kan rekvireres på bedste postordremaner.

En dansk elektronikekspert, Ole Friderichsen, direktør i firmaet Aage Nielsens Efterfølger på Nørrebro, gjorde store øjne, da vi gennemgik kataloget fra Personal Protection Products:

- Det er noget af det mest avancerede udstyr, jeg har set eller hørt om. Det er egentlig lidt uhyggeligt at tænke på, at et eller andet, der er

brand ulovligt i Danmark, det kan man bare sidde og rekvirere, siger Ole Friderichsen, mens han stirrer beundrende på katalognummer 5090 - en lille lækker sag i elektronikverdenen: Capacitor Transmitter, der i kataloget omtales som den mindste sender man til dato har kunnet fremstille i hele verden og den sværeste at opdage, hvis man bare mistanke om, at ens telefon bliver aflyttet. Lyttedimen er forklædt som en ganske almindelig standardkomponent, som falder i med alle de andre komponenter i telefonapparatene elektroniske kradsløb. Den er nem og hurtig at installere og kan operere i den uendelige, fordi den får strøm fra den linie, man aflytter.

Klart ulovligt

På mådet er ifølge kataloget verdensomspændende med afdelinger i New York, London, Paris og Hamborg. P3's målgruppe er enkel: "I vore dages samfund kan man ikke mere garantere den personlige sikkerhed. Den alarmerende stigning af vold, narkoforbrydelser og terrorisme samt andre former for forbrydelser har skabt en stigende frygt og hjælpeløshed i befolkningen.

P3 Limited har gennem mange år påtaget sig opgaven med at fjerne denne frygt ved gennem konstant udvikling at skabe det mest effektive sikkerhedsudstyr.

Ole Friderichsen siger: - Det er avanceret som bare pokker. Men som sagt ulovligt. Det er absolut ikke noget, vi roder med i vores firma. Men i realiteten vil enhver dansk radioamatør kunne lave noget, der ligner. Som radioamatør skal man have licens, og for at få det skal man bestå en prøve, hvor man skal kunne lave en slags sender.

- Og endnu mere ulovligt bliver det selvfølgelig, når man så skal til at trænge ind på privatområde, hvor at få placeret 'grejet'.

Biens øje

Deres telefonerende medarbejder forsøgte i går at skaffe konkrete forbrugeroplysninger. Ikke fordi der er nogen som helst mistanke eller anledning, men hvad gør en nervøs øgetmand, hvis han tror, at der foregår noget i familiens soveværelse, mens han er på arbejdet, og hustruen afspadserer. Man kan jo afspadsere på mange måder.

P3's tilbud til øgetmanden, der har alt bortset fra fred i sjælen, er klart nok:

Katalog nr. 1145: Remote Controlled Video 'Snooper' system.

Et smuk maleri til soveværelset, forsynet med et indbygget kamera med en knappenållille linse, som ikke kan ses med det menneskelige øje, men kamoufleret som en bis øje, hvis det nu alligevel er en sag om blomster og bier. Med samt den tilhørende remoter, kan øgetmanden zappe sig ind direkte i dobbeltsengen.

Det var noget, der kunne bruges. Som sagt så gjort. Flux ringede vi til P3 Personelle Personenschutz Produkte i Hamborg, at bestille sådan et maleri helst med noget grønt i, så det passer bedre til tapetet. Intet var umuligt for P3, garanterede den flinke mand.

- Men vi har ingen af disse malerier med indbygget videokamera på lager.

- Hvornår, spurgte vi og forsøgte at lyde som en jaloux søgtemand, der har travlt.

- Januar eller februar. Ring en gang midt i januar.

- Hvad koster det ... maleriet ... med video?

- 5.000 D-mark.

- Skal jeg selv hente det?

- Næst det er ikke nødvendigt. Vi kan levere det pr. post, lød svaret.

Flere hemmelige aflytninger

Men kunderne blev ikke informeret

Af Ib Jensen,
Henrik Groes-Petersen
og Jens Holsøe

Telefonselekskaberne har i flere tilfælde afsløret mystiske telefonaflytninger uden at informere de intetanende abonnenterne om sagen. Afsløringerne er sket i forbindelse med, at telefonapparatene er blevet undersøgt for fejl af selekskabernes teknikere. Aflytningsudstyret, der har været anbragt indvendigt i apparaterne, har telefonselekskaberne hagefter sendt til politiet.

Lederen af Teledanmarks særlige sikrings- og beredskabsgruppe Hemming Raun siger, at afsløringerne fandt sted, dengang apparaterne tilhørte telefonselekskaberne, dvs. frem til slutningen af 1980'erne.

- Det har da hændt, at vi i midten af firserne har fundet noget i telefonerne, som ikke burde være der, siger Hemming Raun.

Aflytningsudstyret blev typisk opdaget ved, at en tele-tekniker blev sendt ud for at kontrollere et fejlmeldt apparat hos en abonnent. Teknikerne havde en stående ordre om, at hvis de opdagede et eller andet mærkeligt ved apparatet, skulle de tage det med hjem til undersøgelse på laboratoriet. Hvis det så viste sig at være aflytningsud-

styr, blev sagen overdraget til politiet.

Hemming Raun beskriver aflytningsudstyret som små sendere, der har været anbragt inde i telefonapparatet. Der har været tale om meget småt udstyr på størrelse med en lillefingernekl, og som sagtens kunne skjules i en telefon.

- Det var ikke noget, der interesserede os særligt meget, for vi var godt klar over, at det i visse situationer kunne være meget banalt. Manden der aflytter konens samtaler, konen der aflytter mandens samtaler, lidt afhængig af, hvordan forholdene var, siger Hemming Raun.

I fortalte altså ikke kunder, at de havde fundet noget?

- I visse situationer vil jeg tro, at vi har sagt, at der er fundet noget udstyr i telefonen, som vi finder ejendommeligt, og så egentlig ikke så meget mere. Vi holder os rimeligt neutrale i sådanne situationer, også for ikke at få trådt på nogen. Vi var nok ude for en gang imellem, at det var konst, der fejlmeldte telefonen - vi ved ikke, om det var manden, der havde fået den anbragt, men det kunne man jo have en mistanke om.

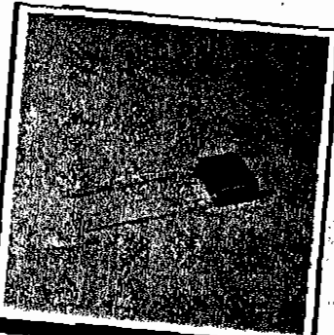
I tilfælde hvor det er politiet, der foretager en legal aflytning på baggrund af en dommerkendelse, sker det i samarbejde med telefonselekskabet. I de tilfælde sker aflytningen direkte via telefoncentralen uden indgreb i apparatet.

BAGGRUND·JOB·SPORT

Overvågning og aflytning af flere rum på en gang. Videoovervågning indbygget i et bælte, hvor signalerne ikke risikerer at blive stoppet af tykke mure eller metalskjolde. Og et maleri med indbygget overvågnings-øje til hjemmet eller kontoret. Alt dette er blot et lille udpluk af, hvad alle i dag kan anskaffe sig for rimelige penge med kun en lille hage. Det er ulovligt.

Pat 1. dec 93

(1)

3090 Capacitor Transmitter

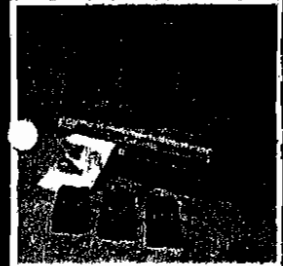
The smallest transmitter available in the world to date - and the most difficult to find. Disguised as a standard capacitor this transmitter blends in with other components in the telephone circuitry. The unit is quickly installed into the telephone and operates continuously drawing its power from the line.

Dette komponent kan indbygges i en telefon og vil ikke kunne skelnes fra andre komponenter, der i forvejen er en del af apparaturet. Dimeen virker i det uendelige - på telefonens strøm.

PERSONAL PROTECTION PRODUCTS

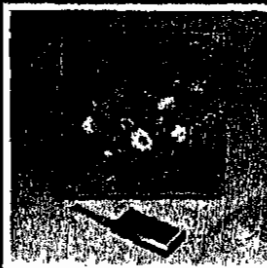
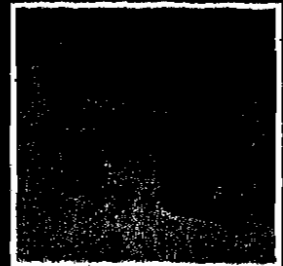
3405 Audio/Video Room Surveillance System

A system designed to enable the user to monitor a number of locations at any given time. Our basic system consists of two cameras - including microphones for audio surveillance - and a central processor. The cameras are designed to be installed quickly and efficiently, single action plugs throughout, avoid soldering of cables. Our enhanced version enables two cameras to be installed within a given system. Various lenses are available and range from wide angle room surveillance models to those ideal for door viewer observation. Should you require a hard copy of the image on display then we highly recommend the use of our video printer.

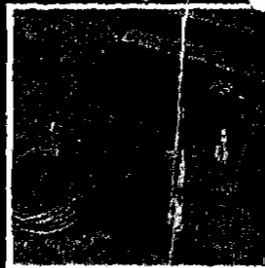
3160 Video Camera & Recorder System "Bell"

This covert video system is the result of the latest technological developments. It looks like the video system 3020 but however, its camera is connected to a small video recorder which is mounted on the belt of the user, who is now absolutely independent from the receiver. There is no irregular transmission range, no influence of walls, ferrous metals and other materials, which could disturb the transmission. The operator has complete freedom of movement and can record all events at all times.

1185 Remote Controlled Video "Snooper" System

A camera and transmitter carefully installed within the frame of an elegant picture present the perfect disguise for a full observation system. The system features a tiny pinhole lens - hardly noticeable to the human eye, providing a full view of the room to be monitored.

3408 Covert Audio/Video Monitoring System

We have developed this video/audio monitoring system to provide the operator with the capability of monitoring three designated locations at the same time. Each camera includes a built-in highly sensitive direct microphone ensuring that all audio as well as video information is received and relayed back.

3260 Video Camera & Recorder System "Briefcase"

This unit is a complete audio-visual surveillance system. Due to its perfect camouflage its installation is not possible to come up with a camera, video recorder, power supply and control monitor. The operation of this device is effortless and is activated by a disguised push button located close to the standard handle.

Mystikken breder sig i aflytnings-sag

Teletekniker
»Thomsen« kom
aldrig til Australien -
men hvor er han?
Svarene svæver
endnu i luften i sagen
om aflytningen af en
kommende
ombudsmand

ANALYSE

AF JAKOB MARSCHEINER
og RASMUS EMBORG

Bogstaverne var over fem centimeter høje, da Ekstra Bladet med forsiderubrikken »OMBUDSMANDEN SPION-AFLYTTET« fredag den 12. november lancerede en halvvarm sag i en halvold tid.

Historien er god: To personer var i efteråret '86 brudt ind på den kommende ombudsmand, professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på Retssvidenskabeligt Institut på Københavns Universitet for at fjerne en mikrofon fra hans telefon. Mikrofonen blev brugt til at aflytte alle samtale i kontoret.

Ekstra Bladets anonyme kilder er de to »indbrydere«, som bladet ifølge eget udsagn »har været i tæt kontakt med«. Bladet »kender deres navn, aftalling og adresse«. De to personer har oplyst, at de handlede på baggrund af oplysninger fra major i Forsvarets Efterretningstjeneste, Jørgen Hansen. Han havde hørt om aflytningen af Gammeltoft-Hansens. Jørgen Hansen er afldød, oplyser Ekstra Bladet.

Kædet sammen

Bladet fortæller ikke, at Jørgen Hansen døde den 19. juli 1986 og, at han videregav sine oplysninger om aflytningen i april samme år. Disse oplysninger ville have gjort det betydeligt sværere for bladet at kæde aflytningen af Gammeltoft-Hansen sammen med hans kandidatur til posten som Folketingets ombudsmand - et kandidatur, som en række borgerlige kræfter med daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen i spidsen var meget imod.

I august 1986 døde Dronningens kabinetssekretær Mogens Wahl. Han blev en uge efter efterfulgt på sin post af daværende ombudsmand Niels Ellschou Holm. Og først derefter startede kaptløbet om hvem der skulle være ny ombudsmand.

Er det derfor, at Ekstra

Bladet ikke oplyser tidspunktet for såvel Jørgen Hansens død som hans tip om aflytningen?

Justitsminister Erling Olsen undersøgte sagen i egne rækker. Blandt andet hos Politiets Efterretningstjeneste, som de to anonyme personer ifølge Ekstra Bladet skulle have sendt den afmonterede aflytningsmikrofon til - sammen med en »TAK FOR LAN-hilsen skrevet med bogstaver klippet ud af en avis.

Erling Olsen finder intet. Både PET's nuværende chef, Birgitte Stampe, og hendes forgænger afviser at kende noget til mikrofon og brev. Ethvert kendskab berægtes ligeledes af souschefer i både PET og Forsvarets Efterretningstjeneste, FE. Erling Olsen opfordrer derpå PET til at lægge sag an mod Ekstra Bladet for æreskrænkelser. På den måde kan justitsministeren få undersøgt sagen uden, at den behøver at ligge på hans eget bord.

PET opgiver imidlertid at gå i krig med Ekstra Bladets ombyggelige formuleringer.

Til ro

Samtidig falder den halvvarme sag til ro, fordi den står og falder med de to anonyme kilder, som tilsyneladende kun Ekstra Bladet kender. Ekstra Bladet kører selv videre i et par dage med beretninger om højststående politikere, der frygter at være blevet aflyttet i perioder. For eksempel anses SF's leder, Holger K. Nielsen, det for »helt sandsynligt«, at hans telefon blev aflyttet op til unionsafstemningen den 2. juni.

Et par uger længere inde i årets kolde vinter, onsdag den 24. november, stiger temperaturen imidlertid på rektor Ove Nathans kontor på Københavns Universitet. En af Nathans betroede medarbejdere erkender over for rektor, at det var ham, der forsynt siden fjernede mikrofonen fra den kommende ombudsmands telefon.

Ove Nathan tager varmt tøj på og iler straks over til sin chef, undervisningsminister Ole Vig Jensen, for at fortælle ham om sagen. Den er nu så varm, at regeringens koordinationsudvalg samt sikkerhedsudvalget holder møde hele natten. Torsdag formiddag går samtlige folketingspartier med til at iværksætte en undersøgelse. Klokken 13.45 er statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, udpeget som leder af undersøgelsen.

Fredag kan Ekstra Bladets bofæller på Politiken samt

Jyllands-Posten og Informations afsløre, at den betroede medarbejder er rektors juridiske rådgiver og universitetets tidligere sekretariatschef, Lars-Erik Allin.

Den velplejede moustache hos den tidligere hjemmeværns-kaptajn bliver med ét Danmarks kendteste, de Lars-Erik Allin samme dag træder frem på et pressemøde på Københavns Universitet. Her fortæller han den historie, som et nu fuldtaligt pressekorpser lytter med på, men som han selv hellere ville have taget med i graven.

Det er historien om den påståede FE-major, Jørgen Hansen, der viser sig at være viceskoleinspektør og reservofficer. Under en skydeøvelse i Allandehage Skytteforening - som både han og Lars-Erik Allin er medlemmer af - fortæller Lars-Erik Allin, at professor Gammeltoft-Hansens kontor bliver eller vil blive aflyttet.

Hvordan er Jørgen Hansen - fritidsofficer med en perifer tilknytning til FE - overhovedet kommet på sporet?

Hvorfor valgte den korrekte og erfarne Jørgen Hansen at gå til Allin i stedet for ad officielle kanaler?

Jørgen Hansen giver Lars-Erik Allin navn og identifikationskode på en teletekniker, som Allin kan henvende sig til, hvis han beslutter sig for at gøre noget.

Det gør rektors juridiske rådgiver et halvt år efter.

Jørgen Hansen er i mellemtiden død, og Hans Gammeltoft-Hansen er kandidat til posten som ny ombudsmand.

Det sidste bruger Lars-Erik Allin som forklaring på, hvorfor han ventede et halvt år med at tage affære.

På pressemødet præsenterer Lars-Erik Allin sin medhjælper, teletekniker »Thomsen«. I Politiken samme dag er Allin citeret for at have sagt, at han ikke har set »Thomsen« siden aktionen og, at han i øvrigt er i Australien. På pressemødet henter Allin imidlertid »Thomsen« hjem fra Australien og siger, at det kun var noget, han sagde for at lægge røgslør.

Hvilken sammenhæng er det, Allin gerne vil sløre?

Samme dag kan Politiken også citere »velinformerede kilder« for, at modtageren var påaceret i Skt. Petri Kirke, få hundrede meter fra Hans Gammeltoft-Hansens kontor.

Politiken kan nævne flere kilder på et tidspunkt, hvor historien netop har fået sin første, nemlig Lars-Erik Allin. Han har sagt, at oplysnin-

gen ikke kommer fra ham.

Hvor kommer den så fra?

Det er »Thomsen«, der efter det såkaldte indbrud siger, at »det vil sødelægge alt for meget«, hvis Allin går til universitetets ledelse. Det er også »Thomsen«, der på et værtshus efter aktionen foreslår, at de sender mikrofonen med en hilsen til PET. Allin stiller ikke spørgsmål til »Thomsen«, der ifølge Allin nøjes med at konkludere: »Den er go' nok.«

På hvilken baggrund kan »Thomsen« konkludere, at mikrofonen bliver sendt tilbage til rette ejer, hvis den bliver sendt til PET?

Hvordan kan Allin for sin del sige, at han og »Thomsen« sendte mikrofon og en hilsen til PET, når både den nuværende og daværende ledelse i PET for sin del siger, at de ikke har modtaget den?

I en skriftlig redegørelse til rektor Ove Nathan fortæller Allin, at det var pres fra Ekstra Bladet, der fik ham til at fortælle historien til bladet. Forstået på den måde, at bladets journalister efter, at Allin havde benægtet ethvert kendskab til sagen, overbeviste ham om, at de var i besiddelse af så mange detaljer, at han hellere selv ville medvirke end se en delvis usjægtig historie på tryk.

»De havde så mange detaljer med, at nogen må have slået det«, skriver den juridiske rådgiver til sin rektor.

Journalisterne har efter eget udsagn arbejdet på historien i halvandet år.

I sagen om lukningen af Studenterhuset i slutningen af oktober spillede de to parter også en central rolle. Ekstra Bladet lagde så mange oplysninger om tilstandene i huset på Ove Nathans bord, at han bad politiet om at gennemføre en razzia. Politiet fandt et antal slagvåben og efterforsker nu sagen. Lars-Erik Allin var en udfarende kraft i kontakten til Studenterhuset. I forgårs fik han fra taget sin opgave som universitetets repræsentant i forhandlingerne med Studenterhusets ledelse om en genåbning af huset.

På hvilken måde har en eventuel kontakt mellem Allin og Ekstra Bladet fra historierne om Studenterhuset spillet ind på kontakten mellem parterne i aflytnings-sagen?

I den sidste sag lovede Ekstra Bladet, at Lars-Erik Allin ville blive beskyttet 100 procent som kilde. Men ifølge Allins skriftlige redegørelse var han blevet kontakten af Hans Gammeltoft-Hansen, der fortalte at han vidste, at

Allin var Ekstra Bladets »hovedkilde«. En af journalisterne havde talt over sig, fortalte Gammeltoft-Hansen ifølge Allin.

Hvis det er rigtigt, hvad har da fået Ekstra Bladet til at bryde kildebeskyttelsen?

I Ekstra-Bladets oprindelige historie med aflytnings-afsløringer baseret på to anonyme kilder skriver bladet, at mikrofonen blev fundet »under trykknapp-tastatur«. På fredagens pressemøde siger Allin, at han ikke kan huske, om Gammeltoft-Hansens telefon var med trykknapper eller drejeknive.

Dagen efter mødet stiller Ekstra Bladet på forsiden spørgsmålet: »Hvor er du Thomsen?»

Søndag forklarer bladets chefredaktør, Sven Ove Gade, i TV-Avisen, at Ekstra Bladet skrev, at dets journalister havde talt med begge kilder for at beskytte Allin. Gade siger samtidig, at avisen har »begrunder formodning« om at kunne afsløre Thomsens identitet »en af de nærmeste dage«.

I en annonce skriver Ekstra Bladet lærdag, at »bag Ekstra Bladets (første) artikel lå halvandet års forarbejde. Historien om aflytningen af den senere ombudsmand kunne først skrives, da Ekstra Bladets reportere Anders-Peter Mathiesen og Jacob Juhl havde endevendt sagen sammen med kilderne.«

Annoncen »bruger ordet »kilderne« samme dag, som Ekstra Bladet må holde sig til Allins forklaring på pressemødet. Her har han sagt, at han ikke kendte Thomsen og aldrig har set ham siden de sammen fjernede mikrofonen.

Finde den en forklaring på, at »Thomsen« og Lars-Erik Allin optræder sammen og sidestillet i den første historie 12. november: »De havde til deres forfærdelse fra en major i PET hørt, at...« Fundet rystede dem. De kunne genkende diinsen... »Major lækede oplysningerne til de to mænd, der siden fandt og fjernede mikrofonen.«

I går kom den seneste udvikling i sagen, da Ekstra Bladet og Politiken kunne berette om en ny aflytning. Den er angiveligt gået ud over våbenhandleren, Ole Mortensen, som Lars-Erik Allin nævnte i sin redegørelse til rektor. Allin forklarede sin ventetid - fra han fik tippet til han og »Thomsen« skred til handling - med, at han frygtede at det var en fælde, der var set op, fordi han i 1985 havde vidnet for våbenhandleren.

Hvad med at tage Allin på ordet?

SJAF
1. DEC 83

Et bidrag til de uundgåelige spekulationer om den aktuelle aflytningssag

KROGH'EN

AF TORBEN KROGH

HER I AVISEN blev der talt om »rogslør«. Andre dagblade brugte betegnelser som »selvmodsigende« eller »fuld af huller«. Vurderingen af den redegørelse, sekretariatschef Lars-Erik Allin i fredags gav om den mystiske aflytning af

ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, var med andre ord alt andet end venlig over for den mand, der har bragt selve sagen til offentlighedens kendskab. Og det må siges at være med god grund.

Allins redegørelse var fuld af huller, den manglede logik og sammenhæng, og den var præget af udeladelser. Det er en karakteristisk, der er dækkende ikke blot for hans mundtlige fremstilling, men også for den mere detaljerede skriftlige rapport, han har skrevet til rektor Ove Nathan og universitetsdirektor Peter Plenge.

Hvis Allin ved at træde offentligt frem havde håbet, at han kunne kvæle nogle af de mere fantasifulde spekulationer om den bizarre aflytningssag, må han derfor være blevet skuffet. Mere eller mindre velfunderede formodninger om, hvem der aflyttede, hvorfor de gjorde det, og hvad der egentlig var Allins egen rolle i forløbet, har blomstret med endnu større kraft i

dagene siden hans pressekonference. Hans redegørelse er kort sagt ikke blevet taget for gode varer.

Det kan der som sagt være nærliggende forklaringer på. Men ikke desto mindre kan der med den nødvendige kritiske distans hentes en hel del ud af hans egen sagsfremstilling. Det må selvfølgelig gøres i erkendelsen af, at Allin indtil videre er den eneste kilde til oplysningerne om selve sagsforløbet. Og på grund af de åbenlyse mangler og udeladelser er det en kilde, der må behandles med stor varsomhed.

ALLIGEVEL er der grund til at tage ham på ordet. Ud fra det, han har oplyst, er det nemlig muligt at belyse en række spørgsmål, der må være centrale for den videre opklaring af sagen. Et godt eksempel i den forbindelse er bånd forhold til teletekniker »Thomsen«.

Der er rejst tvivl om, hvorvidt denne person overhøve-

det eksisterer. Allin selv fremhæver, at han er overbevist om, at navnet i hvert fald er forkert. Til gengæld er hans oplysninger om, hvordan de kom i kontakt, og hvad de foretog sig sammen en enkelt efterårsaften i 1986, særdeles konkrete.

Det, der ud fra Allins egen fremstilling står tilbage, er imidlertid, at han hverken kendte »Thomsen« eller dennes baggrund. Ligeledes er det klart, at Allins kendskab til aflytningsmetoder og -udstyr var stærkt begrænset. Der kan derfor være grund til at spørge, hvorfor han alligevel lod Thomsen komme ind i Gammeltoft-Hansens kontor for at fjerne lytteapparatet. Havde han eksempelvis nogen som helst mulighed for at sikre sig, at »Thomsen« ikke blot udskiftede den ene dims med en anden? Allin kan faktisk være blevet brugt som »nyttig idiot« i forbindelse med installationen af aflytningsudstyr i Gammeltoft-Hansens kontor.

Ud fra redegørelsen må man forstå, at sekretariatschefen anså den risiko for udelukket. Han stolede på, hvad hans gamle, afdøde skydebåne, major af reserven Jørgen Hansen, havde fortalt ham. Og det kunne han vel have god grund til. For dels vidste Jørgen Hansen jo om aflytningen, dels var han i

stand til at sætte ham i forbindelse med en teleteknisk ekspert.

Men det rejser uundgåeligt det næste spørgsmål: Hvorfor stillede han sig tilfreds med, at det, han kalder dimsen, blev fjernet fra Gammeltoft-Hansens kontor?

Allin var dengang ansvarlig for sikkerheden på Københavns Universitet. Det må derfor have været nærliggende for ham at spørge – om ikke andre sig selv – om også andre ansatte kunne være udsat for uvedkommende aflytning. Men hvis han gjorde det, handlede han i hvert fald aldrig, end ikke i form af en fortrolig samtale med rektor eller universitetsdirektor. På den anden side – det havde »Thomsen« jo også forbudt ham.

I DEN SKRIFTLIGE redegørelse, Allin udfærdigede i sidste uge til Ove Nathan og Peter Plenge, er der et par interressante henvisninger til politiet og dets efterretningstjeneste.

Dels beretter han om »Thomsens« oplysninger om, hvordan der på Politigården er blevet udarbejdet et nyt, avanceret lytteudstyr.

Dels fortæller han den let absurde historie om, hvordan »Thomsen« og han anonymt sender lyttedimsen til Politiets Efterretningstjeneste med et ledsagebrev, der kun består

af ordene »TAK FOR LÅN«, klippet ud fra avisoverskrifter bogstaver.

Hensigten er med andre ord at rette opmærksomheden i retning af PET. Og i den bestræbelse har Allin haft bemærkelsesværdig succes. Ni ud af ti spekulationer i mediernes fokuserer på PET som den mulige arrangør af aflytningen.

Men ud af Allins egen redegørelse kan der faktisk læses noget ganske andet. Hvis en af de to officielle efterretningstjenester overbøvedet har været på spil, så har det langt snarere været Forsvarets. Nok har FE benægtet, at det nogensinde har haft noget som helst med major Jørgen Hansen at gøre. Men et sådant dementi kan betragtes som ren rygmarvsrutine. Det afgørende er, at Jørgen Hansen var i besiddelse af en dybt fortrolig oplysning, der viste sig at være korrekt (stadig ifølge Allins redegørelse).

ENDNU MERE SIGENDE er det, at Jørgen Hansen også kendte de rette adgangsveje til en betroet teletekniker, der i givet fald kunne bistå Allin med at fjerne aflytningsudstyret. En sådan viden om telefonnummere og identifikationskode kommer ikke ud af ingenting. Men er det sandsynligt, at majoren, hvis civile erhverv var viceskoleinspektør, skulle have haft et

sådant kendskab til en specialist fra Politiets Efterretningstjeneste? I betragtning af det alt andet end fortrolige forhold mellem de to tjenester, må svaret være benægtende.

I samme retning peger oplysningerne om dimsens forsendelse til PET Hvis teletekniker »Thomsen« virkelig kom fra denne tjeneste, hvorfor skulle han så udsætte den for så grovkornet en spøg (med tilhørende risiko for misforståelser)? Ifølge Allin havde han sit udstyr i en lille, sort kuffert. I den havde der givetvis også været plads til den fæmøse dims.

Nu kan man selvfølgelig – som tjenesten selv har for vane – henvise til, at FE slet ikke har til opgave at overvåge danske statsborgeres aktiviteter i Danmark. Det er nemlig PET's ansvar. Men som den nyere historie har vist, er det ikke en begrænsning, der altid bliver taget lige alvorligt. Hans Høller-gruppens udspionering af danske gruppe på venstrefløjens skete for FE – og ikke for PET.

Er alt dette ikke spekulationer? Det er det, ganske som så meget andet, der er blevet sagt og skrevet de seneste dage om denne besynderlige sag.

Men i det mindste er det spekulationer, der er baseret på Lars-Erik Allins egen fremstilling.

Politiet afviser ny aflytnings-sag

Sikkerhedspolitiet nægter at have aflyttet en våbenhandler, der sammen med Lars-Erik Allin i februar 1985 hævder at have afsløret en mikrofon næsten identisk med den, Allin fandt hos Gammeltoft-Hansen

Af OLE DAMKJÆR

Chefen for afdeling E. på Københavns politigård, sikkerhedsafdelingen, afviste tirsdag pure, at våbenhandler Ole Mortensen på noget tidspunkt er blevet telefonaflyttet i sin butik på Gammel Torv i København.

Den påståede aflytning har direkte forbindelse til sagen om den ulovlige aflytning af ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, idet den indgår i den skriftlige redegørelse, som hovedpersonen i sagen om Gammeltoft-Hansen, sekretariatschef ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, har skrevet til sin chef, rektor Ove Nathan.

I redegørelsen forklarer Allin, hvorfor han tøvede, da en nu afdød major, Jørgen Hansen, i april 1986 fortalte ham, at Gammeltoft-Hansen blev eller ville blive aflyttet. Allin frygtede, at nogen i efterret-

ningstjenesten ville hævne sig på ham, fordi han havde optrådt som forsvarers vidne i en sag om ulovlig våbenhandel.

»Jeg var ikke helt sikker på, om der var tale om en fælde, idet jeg på det tidspunkt var blevet bedt om at være særlig kyndig for advokat N.E. Norsker i en straffesag mod en våbenhandler, Ole Mortensen, som angiveligt, var blevet aflyttet, uden at retsplejeloven var blevet overholdt,« skriver Allin.

Den udlægning afviser chefen for politiets sikkerhedsafdeling Jørgen Frederiksen og tilføjer: »Når der er behov for aflytning, behøver politiet ikke benytte sig af den slags udstyr, der har været omtalt i aviserne.«

Våbenhandler Ole Mortensen fastholder over for *Information*, at han blev hemmeligt aflyttet, da politiets sikkerhedsafdeling i 1984-85 efterforskede en våbensag.

»Jeg har forgæves skrevet til tre politikredse for at få oplyst, om jeg er blevet aflyttet. Det har jeg krav på at få at vide ifølge loven,« siger Ole Mortensen.

Han er »godt irriteret« over, at Lars-Erik Allin har inddraget hans navn i sagen om Gammeltoft-Hansen.

»Jeg har berettiget og uberegtiget være rigeligt i aviserne. Og desuden mener jeg, at det er unødvendigt, at Allin blander min sag ind i det her

OLE MORTENSEN

på nuværende tidspunkt,« siger Ole Mortensen, der dog ikke lægger skjul på, at der kan være en vis forbindelse mellem hans egen aflytnings-sag og sagen om Gammeltoft-Hansen.

Ole Mortensen ringede således til Allin, da han i fredags så sit navn i en artikel om Gammeltoft-Hansen-sagen i *Ekstra Bladet*.

»Ifølge Allin er den enhed, som han skulle have fundet hos Gammeltoft-Hansen sammen med denne her hr. Thomsen stort set identisk med den, der er blevet brugt mod mig. Og Allins første tanke var, at det så også i sagen om Gammeltoft-Hansen er politiets sikkerhedsafdeling, der har været på spil,« siger Ole Mortensen.

»Det hænger sammen med, at Lars-Erik Allin så det af-

lytningsudstyr, som Ole Mortensen i februar 1985 angiveligt fandt i telefonen i sin butik på Gammel Torv.

Til *Politiken* tirsdag siger Allin, at han »nysgerrigt kiggede over skulderen« på Ole Mortensen, da denne fandt lytteapparatet. Ifølge *Ekstra Bladet*, som har brugt Allin som hovedkilde til deres afsløring af aflytningen af Gammeltoft-Hansen, var Allin »med til at finde« aflytningsmikronen hos våbenhandleren.

Selv siger Ole Mortensen, at han ikke kan huske, om Allin var tilstede.

»Men det er givet, at han har set den hurtigt efter, at jeg fandt den. Allin havde jo sin daglige gang i min forretning, som lå lige i nærheden af Allins arbejdsplads på Københavns universitet,« siger Ole Mortensen.

Hans bekendtskab med Lars-Erik Allin har været i mange år.

»Dels fra Hjemmeværnet, hvor Allin har været kompagnichef i distrikt 2, mens jeg har forrettet 24 års tjeneste i distrikt 1. I den forbindelse har vi blandt andet haft samarbejde om øvelser,« siger Ole Mortensen, der oplyser, at han indtil »begyndelsen af i år« har haft kontakt med Allin.

Side 6: Mystikken breder sig i aflytningssag

INF 1. DEC 93

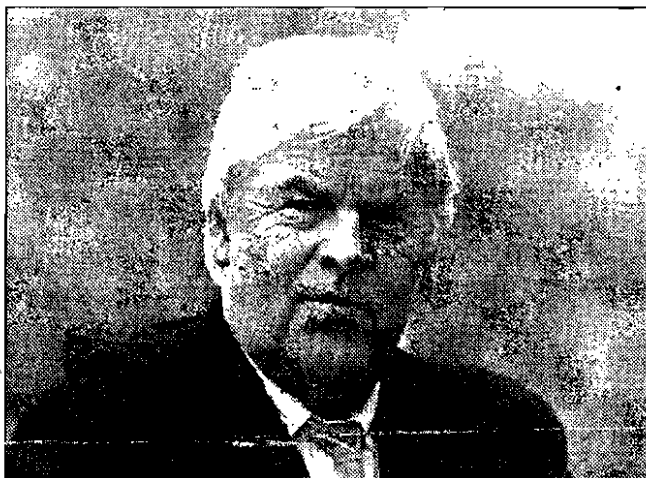
Også aflytning af Norges storting

Samarbejde mellem efterretningstjeneste og toppolitikere

Af Einar Hagvaag

OSLO (Politiken) - Det norske parlament, Stortinget, skal underkastes en gennemgribende teknisk undersøgelse for at finde ud af, om medlemmerne har været udsat for ulovlig aflytning. Det foreslår Stortingets vicepræsident Edvard Grimstad fra Senterpartiet. Forslaget er alvorligt ment og kommer som det foreløbige højdepunkt på en utrolig aflytningsskandale i Norge. Skandalen førte i går til en strid og et spændt forhold mellem Arbeiderpartiet (Ap) og de andre partier i Stortinget.

Tidligere partisekretær i Arbeiderpartiet, Ronald Bye, påstår, at enkelte medlemmer af Stortinget blev aflyttet i hvert fald frem til 1970. Blandt de aflyttede var formentlig den nuværende miljøminister, Thorbjørn Berntsen, og den tidligere parlamentarisk leder

Miljøminister Thorbjørn Berntsen er tilsyneladende blandt de aflyttede. - Foto: PPF

af Ap, Einar Førde, der nu er chef for Norsk Rikskringkasting, NRK, det norske radio- og tv. De tilhørte begge Arbeiderpartiets venstrefløj. Aflytningerne blev udført i samarbejde mellem efterretningstjeneste, Politiets Overvåkingstjeneste, PO, og ledende kredse i Ap

og LO.

Stortinget vil kort efter nytår nedsætte en kommission, der skal undersøge skandalen. Det blev slået fast på et møde mellem Stortingets præsidentskab og alle de parlamentariske ledere i går. Men man endes hverken om kommissio-

nens mandat, om den kan forlange retslige forhør eller foretage egne forhør, eller hvordan den skal sammensættes.

Der er størst uenighed om, hvorvidt det kun er forholdet mellem politiet og arbejderbevægelsen, der skal undersøges. Det medførte en række bitre udtalelser fra de parlamentariske ledere fra Høyre og Ap efter mødet i går.

Aflytningsskandalen rykker hele Norge. Intet er længere for usandsynligt, hvis udenforstående virkelig har aflyttet landets nationalforsamling. For Ap er det yderst ubehageligt, uanset om dets nuværende leder ikke har haft noget med lovbruddet at gøre og heller ikke har været medvidende. I de senere år er der kommet flere afsløringer om partiets samarbejde med de hemmelige tjenester efter krigen. Og hver gang må partiet modvilligt tilstå stadig flere fortidige synder.

Politi- chef for- flyttes

POLI
TIKEN
2. DEC
93

Sikkerheds-afd.
bliver nedlagt

Af Niels Stensgaard

Københavns Politi nedlægger sin sikkerhedsafdeling, og den mangeårige chef, kriminspektør Jørgen B. Frederiksen, overgår til en stabfunktion som sikkerhedskordinator under vicepolitidirektør Annemette Møller. En række af afdelingens hidtidige opgaver flytter over til andre afdelinger samt til Politiets Efterretningstjeneste.

Oplægget fra politidirektør Poul Ebsen blev fremlagt for en uge siden, og efter planen skal den ny placering af sikkerhedsopgaver være på plads først i det nye år.

Meddelelsen om nedlæggelse af afdeling E kommer efter den seneste tids debat om afdelingens rolle i aflytningsager i København. Men kilder på Politigården afkræfter, at planen har sammenhæng med afdelingens påståede rolle i disse sager, ligesom det også afvises, at der ligger personspørgsmål bag rokeringen.

Den 58-årige Jørgen Frederiksen har været chef for afdelingen siden 1979 og har dermed siddet længere end nogen anden af kriminalpolitiets afdelingchefer. I sin ny funktion som sikkerhedskordinator vil han være fratrædet en række af de opgaver, som han hidtil har taget sig af. Posten er en stabfunktion direkte under 1. vicepolitidirektøren, som traditionelt har haft det øverste sikkerhedsmæssige ansvar i København.

Med nedlæggelsen får PET en større rolle at spille i sikkerhedsmæssige spørgsmål. Efterforskningen i politiske sager overgår til drabsafdelingen, embargo-sager skal varetages af bedragerafdelingen, eftersøgningsager lægges primært ud til lokale stationer og det særlige eftersøgnings-korps 'Raketterne' underlægges røverafdelingen.

Våben- handler: FE spurgte mig til råds

IAF
2. dec. 93

Våbenhandler Ole Mortensen, der optræder i Lars-Erik Allins redegørelse om aflytnings-sagen, hævder at have udført arbejde for Forsvarets Efterretningstjeneste

AF OLE DAMKJÆR

Våbenhandler Ole Mortensen fortæller nu, at han flere gange har udført arbejde for Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

»Hvis FE havde et eller andet fagligt spørgsmål, som jeg kunne svare på, brugte de bl.a. mig,« siger Ole Mortensen til Information.

Oberstløjtnant Ole Koch-Olsen vil ikke kommentere våbenhandlerens udtalelser.

»Vi udtaler os kun til statsadvokat Erik Merlung, der nu skal undersøge sagen om Gammeltoft-Hansen,« siger Ole Koch-Olsen.

Våbenhandler Ole Mortensen dukkede pludselig op i den redegørelse om aflytningen af Gammeltoft-Hansen, som sagens hovedperson, universitetsjuristen Lars-Erik Allin, afleverede i sidste uge.

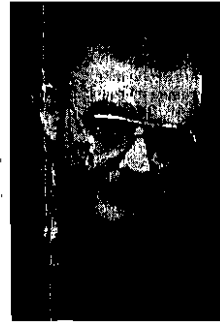
Allin var midt i 80'erne vidne for Ole Mortensen, der var tiltalt for overtrædelse af våbenloven. Samtidig havde Allin og Mortensen, der var nære bekendte, sammen fundet en aflytningsmikrofon i den telefon, som Ole Mortensen havde i sin butik i det indre København. Mistanken faldt på politiets sikkerhedsafdeling. Derfor frygtede Allin, at det kunne være »en folde,« når den nu afdøde major, Jørgen Thomsen, gav ham et tip om, at Gammeltoft-Hansens telefon blev aflyttet. Allin frygtede, at efterretningstjenesten ville hævne sig på ham, fordi han havde optrådt som forsvarers vidne.

Det var ifølge Ole Mortensen hane våbenkendskab, som FE kunne bruge. Men han vil ikke gå i detaljer med de spørgsmål, som FE angiveligt ville have avar på.

»Det kan jeg ikke komme nærmere ind på. Men det var inden for de områder, hvor jeg har haft ry for at være en kapacitet - altså våben og handel med våben,« siger Ole Mortensen.

På samme måde bruger politiet ifølge våbenhandleren »folk udefra.«

»Tidligere havde jeg ofte

OLE MORTENSEN

politiets tekniske afdeling rendende, hvis der var et våbenteknisk problem, som de ikke umiddelbart kendte til,« siger Ole Mortensen.

På den baggrund vil det ikke overraske ham, hvis den mystiske »Thomsen« hører til i det korps af folk udenfor efterretningstjenesten, som FE benytter sig af. Eventuelt en fra Hjemmeværnet, som Ole Mortensen selv i en lang årrække var medlem af. For nylig trak han sig ud på grund af en dom for ulovlig våbenbesiddelse.

Ole Mortensen understreger, at man jo »ikke ved, om denne Thomsen eksisterer.«

»Thomsen« er ifølge Allin den »teletekniker«, hvis telefonnummer den senere afdøde major, Jørgen Hansen, skulle have givet Allin, hvis han ville »gøre noget ved sagen.« Sagen var et tip om at Gammeltoft-Hansen »hlev eller ville blive aflyttet.«

Lektor ved Københavns Universitet, Wilhelm Christmas-Møller, der selv har arbejdet i Forsvarets Efterretningstjeneste, bekræfter, at efterretningstjenesterne trækker på folk uden for egne rækker. Både til helt legitime og mere lyske opgaver.

»Der er mange eksempler på, at efterretningstjenesten bruger folk ude fra til det beskidte arbejde,« siger Christmas-Møller. Han nævner sagen om »Bilkkenslagerbanden« fra 1970'erne og Hans Hettler-sagen, hvor mellem 50 og 150 organisationer blev registreret hos FE i perioden 1969-73 alene på grundlag af - helt lovlig - politisk virksomhed.

Side 7: Våbenhandler var god ven med Allins kilde

Ole Mortensen afslører flere detaljer om den mikrofon, han fandt sammen med Lars-Erik Allin

AF OLE DAMKJÆR

Det var ikke kun universitets-juristen Lars-Erik Allin, der kendte major Jørgen Hansen - manden der vidste, at ombudsmand Gammeltoft-Hansen blev aflyttet.

Også våbenhandler Ole Mortensen - der i sidste nge blev inddraget i sagen af Lars-Erik Allin - var ven med den nu afdøde major:

»Vi var meget gode venner i mange år. Så sent som et par dage før hans død, spiste vi frokost sammen i hans hjem,« fortæller Ole Mortensen. Et »par dage« efter at majoren fik en blodprop i juli 1986, blev Ole Mortensen ringet op af Jørgen Hansens kone, der underrettede om sin mands død.

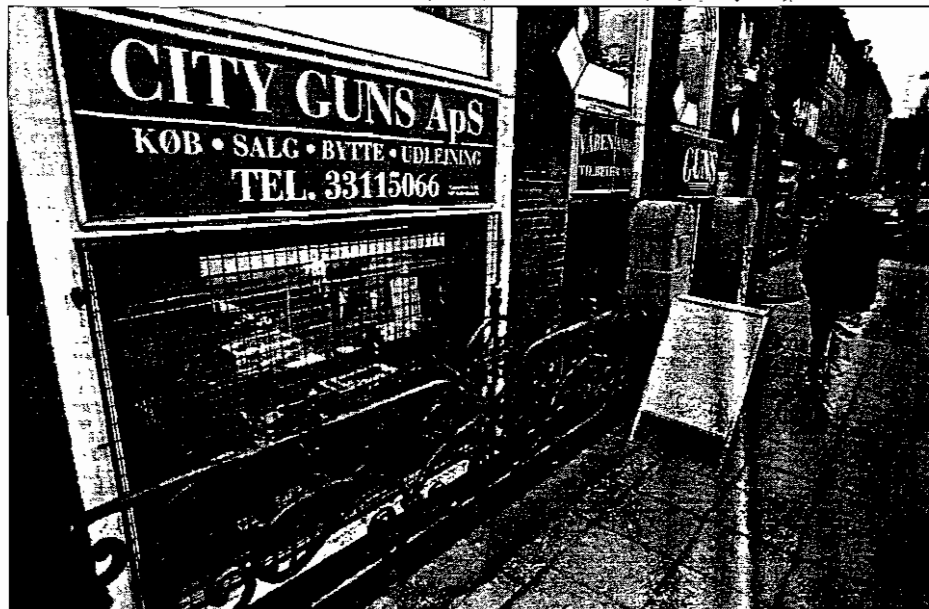
Men trods det nære venskab fortalte Jørgen Hansen aldrig Ole Mortensen om det hemmelige aflytningsudstyr i Gammeltoft-Hansens telefon, understreger våbenhandleren. Samtidig pointerer han, at det jo må stå for Allins regning, at majoren virkelig har fortalt Allin om aflytningen.

Når majoren ikke har fortalt Ole Mortensen om aflytningen, så har han heller ikke underrettet andre af skytteforeningens medlemmer, konkluderer våbenhandleren.

Ifølge jurist ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, fortalte majoren noprofret, at professor Gammeltoft-Hansen »blev eller ville blive aflyttet.« Tippet blev angiveligt meddelt, da de to som medlemmer af en skytteforening i forsommeren 1986 mødte hinanden på Aflandsbøge skydebaner på Amager.

Det var også som sports-aktyte, at Ole Mortensen mødte majoren.

»Jeg lærte ham at kende, da jeg begyndte som sekretær

Våbenhandleren var god ven af Allins kilde

i Forsvarets Skytteklub i 1960'erne.»

»Jeg synes han er beskrevet ganske udmærket i en af avisartiklerne, hvor der står, at han var en mand, der ikke flyttede en kuglepen på sit bord uden skriftlig ordre. Han var meget regelret, og såvidt jeg husker varm hjertet socialdemokrat,« siger Ole Mortensen, der afviser alle spekulationer om, hvorvidt majorens død var mystisk.

»Han var sund og glad og glædede sig til en forestående ferie,« siger Ole Mortensen.

Bortset fra skydetræningen havde Allin og majoren ifølge Ole Mortensen ikke andet tilfælde. De var ikke venner på samme måde som han selv og Jørgen Hansen.

Til gengæld er Ole Mortensen og Lars-Erik Allin mangeårige bekendte. De kendte hinanden fra Hjemmeværnet, og da Ole Mortensen havde sin våbenhandel i København, havde Allin - ifølge Ole Mortensen - »sin daglige gang i forretningen.«

Ole Mortensens butik lå på Gammel Torv i det indre Kø-

benhavn frem til slutningen af 1991. 200-300 meter derfra på Københavns Universitet arbejdede Allin.

»Han kom tit ved frokosttid,« siger Ole Mortensen. Og det fortsatte han ifølge våbenhandleren med, da forretningen flyttede til Nørre Færingmagsgade.

»Vi havde jævnligt kontakt indtil december 1992,« fortæller Ole Mortensen, der på det tidspunkt solgte sin butik og siden har været arbejdsløs.

Det var også i forbindelse med et besøg i våbenhandlen

CITY GUNS - Det var i forbindelse med et besøg i Mortensens våbenhandel på Gammel Torv, at Allin så det aflytningsudstyr, som både Ole Mortensen og Lars-Erik Allin hævder var gemt i butikkens telefon.

Foto: Ernst Nielsen

Gammeltoft-Hansen. For ifølge Ole Mortensen var det Allins første indskydelse - da han fandt mikrofonen på Gammeltoft-Hansens kontor - at de to sæt aflytningsudstyr stort set er identiske, og at det derfor er politiets sikkerhedsafdeling, der har været på spil i begge tilfælde.

Lars-Erik Allin har meddelt, at han ikke længere vil udtale sig til *Information*, men ifølge *Politiken* vil han ikke sige noget om, hvorvidt han mistænker afdeling E for at stå bag aflytningen af Gammeltoft-Hansen.

Fuglere

Sikkerhedsafdelingen var jo de eneste, der på det tidspunkt havde interesse i at aflytte mig. Det var jo afdeling E, der startede en sag mod mig,« siger Ole Mortensen.

I midten af 80'erne havde politiet Ole Mortensen mistænkt for overtrædelse af våbenloven. Sagen kom op i efteråret 1984, kørte ved Byretten og blev i foråret 1987 endelig afgjort ved Østre Landsret med en bøde til våbenhandleren. Det skete efter, at Allin havde optrådt som vidne for Ole Mortensens forsvarer, N. E. Nørsker.

Den aflytningsmikrofon, som våbenhandleren og Allin siger, de har fundet, beskriver Ole Mortensen som »en fuglerede.«

»Der var tale om en radiosender anbragt i min telefon. Den aflytter både telefon og selve rummet. Man anbringer den i telefonen, fordi den der

kan leve af de 50 volt, der altid er på en telefon. Men den sender ikke via telefonen, men til en modtager på 120 MHz,« fortæller Ole Mortensen.

Modtageren skal stå inden for en afstand af 200-300 meter fra telefonen, og våbenhandleren hævder at have set en mystisk bil uden for sin butik i den periode, hvor han angiveligt blev aflyttet.

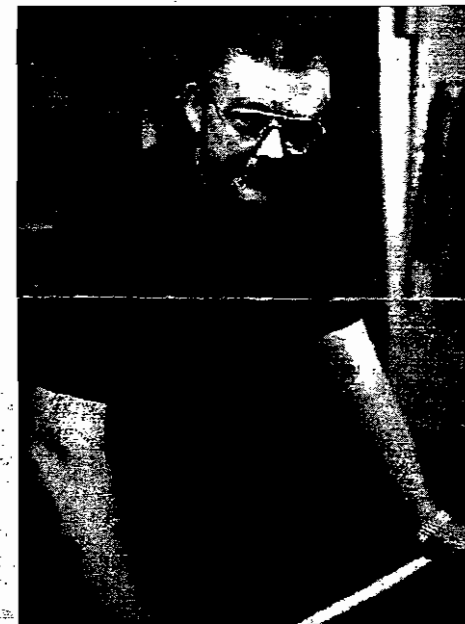
»Det var en såkaldt fuglerede. Man tager komponenterne og vikler dem sammen så godt man nu kan. Så lægger man plastik udenon og smelter det sammen med en lighter, så det bliver til en klump,« lyder Ole Mortensen beskrivelse af den mikrofon, der skulle have været skjult i hans telefon.

Ifølge Ole Mortensen var det et primitivt udstyr. »No-

get enhver kan købe i elektronikforretninger.

»Det vil sige, at det ikke kan spores tilbage til nogen. Og det er vel også grunden til, at man bruger sådan noget,« siger han.

VENNER - Våbenhandler Ole Mortensen (billedet) var ven med den nu afdøde major Jørgen Hansen, som var Allins kilde til den påståede aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen. *Polfoto*

TORSDAG 2. DECEMBER 1993 - NR. 289 - UGE 48 - 90. ÅRGANG - 7,50 KR.

Ekstra
Bladet

var - hvor andre var:

Alt peger i én retning: ISRAEL BAG AFLYTTNING

Alle spor peger nu i én retning: Det var Israels efterretningsvæsen, som fik PET til at aflytte H. Gammeltoft-Hansens telefon i 1986. Den tidligere Mossad-agent, Victor Ostrovsky, bekræftede i nat over for Ekstra Bladet, at et sådant samarbejde har været almindeligt. SIDE 8 OG 9

Sporene peger én vej:

ISRAELSK AGENTER BAG AFLYTNINGEN

Alt tyder på, at det var den israelske efterretningstjeneste Mossad, der i 1986 gennemførte spionagen mod ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Denne udsagn kommer både fra danske øvrigheds personer samt en række mennesker, der over for Ekstra Bladet har præsenteret sig som tidligere agenter for de hemmelige tjenester i Danmark. Næmlig Politiets og Forsvarets efterretningstjenester, PET og FE.

Aflytningen skal være sket, fordi Mossad har troet, at Hans Gammeltoft-Hansen personligt kendte til eller blev orienteret om hemmelige skjulesteder for palæstinensere, der var gået under jorden i Danmark.

Spionagen fandt sted på et tidspunkt, hvor flygtende palæstinensere i stor stil gik sig i landet. Og hvor Mossad gennem lang tid havde haft ulovligt og uofficielt samarbejde med de danske kolleger.

PET HJALP

Selv om fremmede efterretningstjenester ikke må arbejde inden for landets grænser, arbejdede Mossad efter alle oplysninger i fuld forslidelse med Politiets Efterretningstjeneste, PET. De danske myndigheder så gennem fingre med - og hjalp - deres udenlandske kolleger med at udspionere personer, der opholdt sig på dansk grund.

Sidste gang sløret for dette samarbejde blev løftet for offentligheden, var i slutningen af 1980'erne, hvor Mossad blev kendt som en af dem, der havde holdt grundigt øje med Blekingegadebanden i København. Bl.a. var aflytningsskemaerne skrevet på engelsk.

I foråret 1986 - samme år hvor den omstridte mikrofon blev fjernet fra Hans Gammeltoft-Hansens tele-

fon i november - var både den israelske efterretningstjeneste og deres danske kolleger optaget af at holde øje med palæstinensiske flygtninge i Danmark.

HEMMEGIGE PLO-AGENTER

På dette tidspunkt eksisterede der konkrete mistanker om, at PLO og andre palæstinensiske organisationer var i færd med at indsmugle et stort hold hemmelige agenter til Danmark. Herfra ville de have nærmest fri adgang til resten af Skandinavien.

Året før havde PLO åbnet sit informationskontor på Amager, der blev et samlingspunkt for palæstinensere, og hvor de fælles-nationale efterretningstjenester heller ikke holdt sig væk.

MOTORVEJ FRA MELLEMESTEN

Politiet i flere lande havde mistanke om, at agenter strømmede til Danmark fra Mellemesten. Og at de måtte bringe den liberale danske flytningelov til at lave en 'motorvej fra Mellemesten'.

Mistanken om, at der skulle etableres 'sovende celler' i de skandinaviske lande, blev uddybet af forklaringer, som mange palæstinensiske flygtninge gav, når de blev afhørt af danske myndigheder, siger kilder til Ekstra Bladet.

I foråret 1986 bekymrede dette politiet i både Danmark, Norge, Sverige og Israel.

Både civile og officielle kilder forklarer, at mistanken om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen derfor skal vendes mod Mossad. Og hermed - men i anden række - Israels' danske samarbejdspartner PET.

Begrundelsen skal ligge to ting: Det var han den fremmeste ekspert i Flytningeloven, og som lobbyist var det to gange lykkedes ham at forhindre, at den danske lov blev strammet. Og da Gammeltoft var kendt som humanistisk 'idiot' vil det have været nærliggende at undersøge, om de mennesker, der bragte palæstinensiske flygtninge i skjul under jorden i Danmark, ville kontakte ham på hans kontor og arbejde, hvor de ukendte skjulesteder skulle være.

Hvis Mossad-vinklen er rigtig, vil den kunne forklare flere af de løse tråde i sagen. Også nogle af de dunkle udsagn fra Lars-Erik Allin, Københavns Universitet, vil falde på plads.

OVER STREGEN

Det kan forklare, hvorfor Forsvarets Efterretningstjeneste lod de felseomme oplysninger om aflytningen løkke. For hvis PET har været i et så intimt og ulovligt samarbejde med en udenlandsk efterretningstjeneste, at det indbefattede aflytning af en estimeret samfundsborger og professor ved Københavns Universitet, var det et stykke over stregen. Og det kunne forsvaret - som lå i stadig konkurrence med sin søsterorganisation i politiet - trods alt ikke leve med.

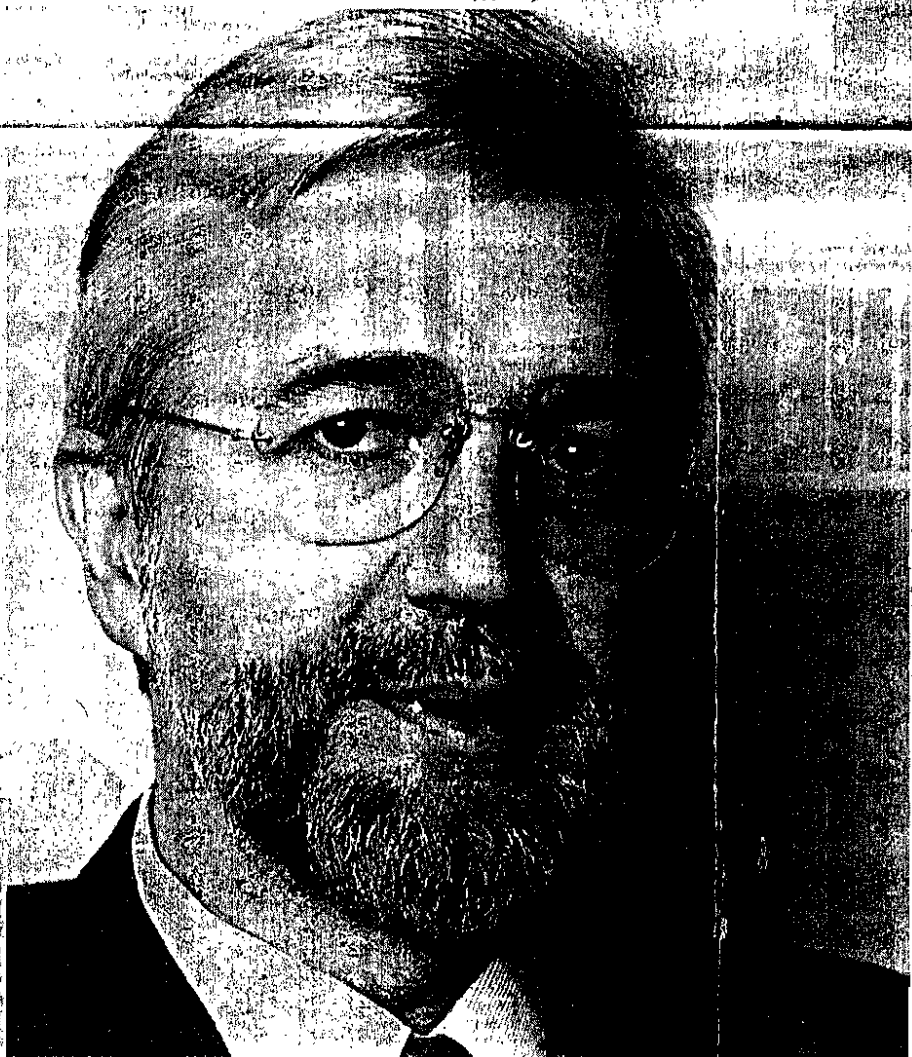
Men samtidig kunne FE ikke selv - officielt - gøre noget ved sagen, fordi Mossad var en international samarbejdspartner. Derfor fik man Lars-Erik Allin og Thomsen til at gå i aktion. Det forklarer også, hvorfor den mystiske agent Thomsen kunne sige, at PET 'nok skulle sørge for, at mikrofonen ville blive sendt til rette sted'. Thomsen har videt, at PET var Mossads faste partner, når det drejede sig om aktioner i Danmark.

Ekstra Bladet fortalte i nat PETs daværende sagschef, nuværende politimester Mikael Lyngbo, at bladet nu ville koble Mossad direkte på sagen.

Han siger: - Det har jeg ingen kommentarer til over for offentligheden. Hvad jeg ved om den sag, vil jeg fortælle til statsadvokat Erik Merlung.

Regeringen har netop udpeget Erik Merlung til at forestå den officielle opklaring af, hvem der udspionerede Hans Gammeltoft-Hansen.

AF JACOB JUHL
OG ANDERS-PETER
MATHIASSEN

Ombudsmand H. Gammeltoft-Hansen - Mossad troede, han kendte til palæstinenseres hemmelige skjulesteder i Danmark. (Foto: Jacob Maarbjerg)

Victor Ostrovsky: Det er overvejende sandsynligt, at det er Mossad og PET, som har aflyttet ombudsmanden.

MOSSAD-AGENT AFSLØRER PET

Den afhoppede Victor Ostrovsky nikker genkendende til aflytnings-skandalen.

Fra den lille by Nipean tæt på Ottawa i Canada kom der sent i aften en uhyggelig reaktion på Ekstra Bladets afsløringer om den ulovlige mikrofon:

— Som du dér beskriver forløbet omkring aflytningen i Danmark, kan der ikke herske megen tvivl. Det er ikke bare sandsynligt, men overvejende sandsynligt, hvis ikke et faktum, at det er Mossad og PET, der står bag aflytningen af 'the Ombudsmand'.

Det er ikke en hr.-hvem-som-helst, Ekstra Bladet fik fat i sent i nat. Manden bag den chokerende udtalelse er den 44-årige Victor Ostrovsky. Forfatter til den kontroversielle bog 'Ved hjælp af bedrag - Mossad set indefra', som kom på dansk fra Samlerens Forlag i 1990. I bogen vier han et helt kapitel til PET. Og det slipper den danske tjeneste ikke godt fra. F.eks. betyder øgenavnet for PET (oversat fra hebraisk): 'lille prut'.

Ostrovsky er selv tidligere Mossad-agent og en mand med et indgående kendskab til samarbejdet mellem Politiets Efterretningstjeneste og Mossad. Han arbejdede fra 1979 til 1986 for Mossad men hoppede af, fordi han følte, at Mossad gik for vidt.

OILPAINT

Som afhopper og uønsket i Israel skul hans ord vurderes nøje. Men det er et ubestrideligt faktum, at netop Mossad og PET dyrker et samarbejde, som er meget intimt.

— I PET sad og sidder der måske stadig en ganske normal dansker højt placeret som agent for Mossad. Hans kodenavn er 'Oilpaint'. Han gør lige præcis, hvad Mossad ønsker, fortæller den tidligere israelske agent.

— Du må forstå, at Mossad

aldrig selv ville gå ind og aflytte nogen. De fik 'Oilpaint' til at gøre arbejdet for sig. Det forklarer også den dårlige kvalitet af mikrofonen. PET benyttede langt dårligere udstyr end Mossad, fortsætter Ostrovsky og understreger, at 'Oilpaint', hvis chef hed 'Andersen' og hvis undersåt hed 'Dalsgaard', var en ikke-jødisk, pæredansk politiofficer.

— Mossad betaler aldrig til deres 'savnim' - indfødte jødiske agenter, men 'Oilpaint' var på lønningelisten som ikke-jødisk agent, pointerer han.

Agent 'Oilpaint' startede ifølge Ostrovsky sine aktiviteter for Mossad omkring den 25. juli 1982 og var endnu ved udgangen af 1985 aktiv. Derefter ved Ostrovsky ikke mere.

— Men selv om jeg ikke kender noget til den aktuelle historie, så skal I vide, at Mossad selvfølgelig har interesseret sig for den strøm af palæstinensere, som kom til Skandinavien i den periode, selv om de var knap så farlige, som dem vi havde i Israel.

— Mossad har derfor bedt 'Oilpaint' om at undersøge 'the Ombudsmand', hvilket f.eks. kunne gøres ved at bede teknikerne om at gå ind på et kontor, hvor de slet ikke kendte navnet på den person, som de ville aflytte, slutter Victor Ostrovsky fra Nipean i Canada.

Oplysningerne fra den afhoppede Mossad-agent kan Statsadvokat Erik Merlung ikke ignorere. Om 'Andersen' og 'Dalsgaard' kan vente en indkaldelse til de forestående undersøgelser vil de knæmende uger vise.

**AF JACOB JUHL OG
ANDERS-PETER
MATHIASSEN**

Fri fantasi eller gale amatører

En aflytningsaktion kunne aldrig finde sted på den måde, siger eksperter.

AF ERIK HØRGAARD

Det hele minder mest om en frit opfundet historie, inspireret af teaterer og billige tv-film, end om et komplot, udført af nogle gale amatører med et eller andet taget motiv. Det er i hvert fald ikke noget, der kan være udført af folk med indsigt i efterretningssamarbejde!

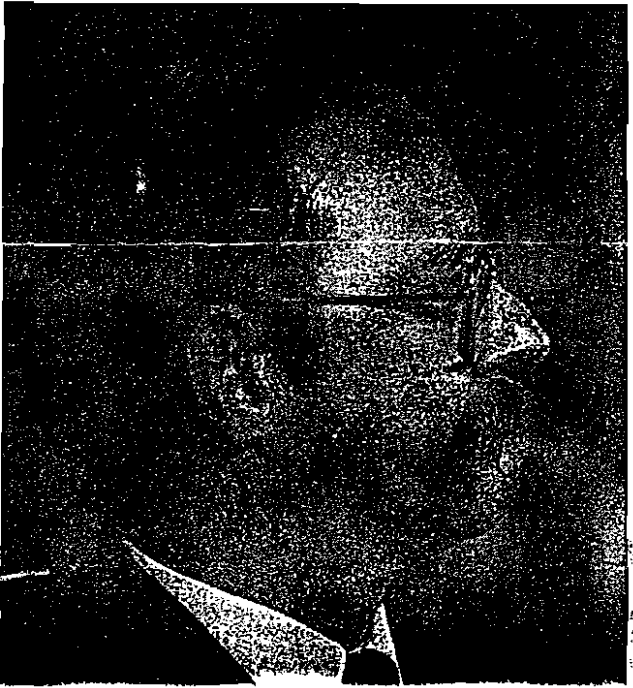
Mest besejrede karakteriserer en 20-årig medarbejder i Politiets Efterretningssektorens den aktuelle sag om aflytning af nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet.

Sagen drejer sig som bekendt om, at sekretariatet ved Københavns Universitet Lars-Erik Allin i maj-juni 1986 under en skyttebaneskydning fik et praj om, at Gammeltoft-Hansens telefon på universitetet var eller ville blive aflyttet. Prøjet kom angiveligt fra en major, Jørgen Hansen, som nu er død.

Gammeltoft-Hansen var på det tidspunkt professor ved Københavns Universitet og medlem af flygtningestyret.

Ikke hele sandheden

Da det i august-september 1986 kom på tale, at Gammeltoft-Hansen - under mistand fra bl.a. konservative politikere - var kandidat til posten som Folketingets ombudsmand, kom Lars-Erik Allin ifølge den forrige udgave af avisen på det tidspunkt havde fået et halvt års tid tidligere. Det afslørede major Jørgen Hansen havde givet ham et kodeord og telefonnummret til en teletekniker, han

Lars-Erik Allin - det var tilsyneladende magtpåliggende for ham under Studenternes sagen at få sagen bløst stærkest muligt op som afsløring af en 'terrorist-rede'.

Aflytning. Påstanden om en »dims« i en juraprofessors telefon sætter nationen på den anden ende.

Overskæg og blå briller

AF HANS DAVIDSEN-NIELSEN,
TINE EIBY OG ARNE NOTKIN
TENING: ROALD ALS

SIKKEN voldsom trængsel og alarm.

Regeringen holder krisemøder til langt ud på natten. Bladhusene sprænger overarbejdsbudgetterne. Københavns Universitet overrindes af journalister som aldrig før. Efterretningstjenesterne sættes til at gennemse gamle arkiver og postlister. Den store gættekonkurrence er i gang: Hansengate? Thomsengate? Watergate? Skæg og blå briller?

Alt sammen fordi én enkelt mand med snoet overskæg og stærke briller ikke kunne eller ikke ville holde sin kæft.

Lars-Erik Allin, juridisk konsulent for rektor på Københavns Universitet, har sat nationen på den anden ende. Allin gav Ekstra Bladet mulighed for at fortælle en fantastisk historie: Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansens kontor og telefon var blevet aflyttet, mens han endnu var juraprofessor på Københavns Universitet.

Allin havde ifølge egne oplysninger overværet, at en »dims« blev fjernet fra Gammeltoft-Hansens telefon og sendt til PET, Politiets Efterretningstjeneste, med ordeneatak for låns, klippet sammen af bogstaver fra en avis. Han erkendte, at han hverken havde underrettet sin chef på universitetet eller Gammeltoft-Hansen før nu - syv år senere.

På et pressemøde i sidste uge fremlagde Allin sin forklaring på de mystiske begivenheder for den undrende offentlighed. Men da pressen gik i krig med at efterprøve Allins på mange punkter dunkle og lullede forklaring, klappede Allin i. I dag vil han ikke udtale sig om sagen til andre end statsadvokat Erik Merlung, der af regeringen og Folketinget er sat til at efterforske sagen.

Zouaver-regimentet

Men hvem er denne Lars-Erik Allin?

Han er 53 år og har en fortid som oberst for det 37. Zouaver-regiment. Han besidder en stilling som embedsmænd i Snaphane-bevægelsen, Logen Christian IV og Den Skandinaviske Frokostbevægelse, hvor han er dekoreret med adskillige emblemer og ordener. Med stolthed bærer han det skånske flag. Alt sammen muntre aktiviteter for veldædige middags herrer vokset ud af Studenterforeningen i København.

Zouaver-regimentet har ansvaret for de våde varer og praktiske opgaver i forbindelse med de årlige studenterrevyer. Snaphane-bevægelsen er en parodi på en loge, hvor de efterhånden aldrende akademikere møder op den tredje lørdag i november i kjole og hvidt og dagepåholder møde i den Skandinaviske Frokostbevægelse.

Allin beskrives af andre snaphaner som en festlig, underfundig fyr med en barok humor. Han løser de mest pjattede opgaver med en professionel seriøsitet. Men de siger samstemmende, at han er regelret, dygtig, og at de ikke har grund til at betvivle hans troværdighed. Han beskrives som interesseret og vidende om forsvaret og forvarshistorie. Men han er ikke militærgal. Han beskrives som konservativ, men har ikke udtalt sig på en måde, der placerer ham på bølgelængde med medlemmer af Den Danske Forening.

Allin kom til Københavns Universitet i 1978 som fuldmægtigt fra en stilling i Undervisningsministeriet. I 1989 blev han midlertidigt konstitueret som sekretariatsleder.

Men i maj i år blev han placeret i en stilling som juridisk konsulent i lønramme 36, hvilket svarer til en lille kontorchef.

Ifølge universitetsdirektør Peter Piøge har Allin aldrig kunnet betragte sig som universitetets sikkerhedschef. En sådan findes ikke. Men han har i perioder haft kontakten til politiet i forbindelse med større arrangementer på Universitetet. Allin har taget denne opgave overordentlig højtideligt. Michael Bjørn Hansen, lærer på universitetet, kan således berette, at Allin havde bortvist ham og en gruppe solbædende studerende fra hovedbygningens trappe under henvisning til, at de udgjorde en sikkerhedsrisiko. Desuden har han haft kontakten til politiet i forbindelse med lukningen af Studenterhuset efter mistanke om ulovligheder.

Allin er i dag menig i marinehjemmeværnet. Han har tidligere været chef for et kompagni i Lyngby-Sorgenfri, men trådte tilbage i 1980 efter ni år på posten. Det er en frivillig tjans, og det er helt almindeligt at træde tilbage allerede efter en syv-otte år som kompanichef.

Skydeselskabet hældt ud

Det var denne mand, der til stor undren for hans omgangskreds, stod frem og berettede om sine gerninger i forbindelse med fjernelsen af en mikrofon fra Gammeltoft-Hansens kontor.

Hans forklaring er yderst mangelfuld og dunkel. Hans skriftlige redegørelse

til rektor Ove Nathan rummer gåder allerede fra første sætning:

»I årene 1980-87 var jeg medlem af en skytteforening, der holdt til på Aflandshage skydebaner. I samme forening var major Jørgen Hansen (JH) medlem.

I forsommeren 1986 (april/maj) var vi på skydebanen og pludselig fortalte JH mig (uopfordret) en historie om, at Hans Gammeltoft-Hansen (GH) blev eller ville blive aflyttet.

Skytteforeningen, som Allin hentyder til i sin redegørelse, er ifølge Weekendavisens oplysninger Sjællands Skydeselskab, der holdt til på Aflandshage på Amager. Foreningen blev midlertidigt ifølge foreningens daværende formand, våbenhandler Ole Mortensen, opløst allerede i 1984. Støjtagerne fra skydebanen var så uredovende, at alle civile foreninger på nær en lokal, blev hældt ud.

Lars-Erik Allin har kendt Ole Mortensen siden begyndelsen af 70'erne fra Hjemmeværnet. Allin har tidligere været flittig gæst i Ole Mortensens to våbenforretninger i København.

Få dage efter pressemødet, den 30. november, afslørede Allin til Ekstra Bladet, at han ikke blot havde været med til at finde »dimsen« i Gammeltoft-Hansens telefon. I 1985 overværede han, hvordan Ole Mortensen skilte sin telefon ad og fandt en mikrofon, der lignede Gammeltoft-Hansens til forveksling.

Afsløringen i Ekstra Bladet var spædet op med et nyt stykke bevismateriale: Et foto af den afdøde major Jørgen Hansen. Taget på skydebanen på Amager »den dag i foråret 1986, hvor Jørgen Hansen tobede aflytningen af Gammeltoft-Hansens.

Weekendavisen kan i dag bringe nøjagtigt det samme billede reproduceret fra det originale fotografi. På bagsiden fremgår det, at billedet stammer fra december 1984. Billedet er taget til en juleskydning på Høvelte Kaserne, oplyser våbenhandler Ole Mortensen. Det kan ikke stemme fra Aflandshage, fordi motivet ikke passer med de faktiske forhold på skydebanen.

Tre tanter i FE

Lars-Erik Allin forklarer, at Jørgen Hansen ikke sagde noget om, hvor han havde sine oplysninger fra. Ifølge Jørgen Hansen var det ikke muligt for ham selv at gøre noget ved sagen. Her tilføjer Allin for egen regning, at Jørgen Hansen kendte nogen i Hans Gammeltoft-Hansens familie.

Jørgen Hansen - som døde få måneder senere - var viceskoleinspektør og desuden reserveofficer fra Østre Landsdelskommando i Ringsted. Her var han tilknyttet efterretningssektionen, som ikke blot tager sig af den tekniske sikkerhed (hvilke styrker er gået i land hvor) men også er en form for intern sikkerhedstjeneste. I den funktion havde han forbindelse med Forsvarets Efterretningstjeneste.

I forbindelse med den seneste uges pressecækning har det været fremført, at Jørgen Hansen ligefrem skulle have

493

5 708593 315895

været ansat i Forsvarets Efterretnings-tjeneste, men det afvises i FE. På spørgsmålet om han skulle have været løst tilknyttet og have udført free lance-opgaver for FE, svarer presseof-ficer oberstløjtnant Ole Koch-Olsen: »VI har ikke mere at sige om det.«

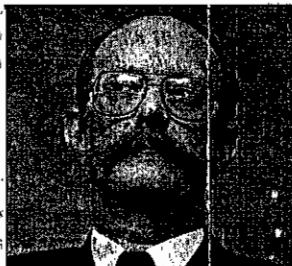
Med hensyn til forbindelsen til Gam-meltoft-Hansens familie, oplyser Gam-meltoft selv, at hans hustru har tre tanter, som i dag er højt oppe i 80'erne, og som alle tre har været ansat i FE for mange år siden. Han tillægger det ikke selv nogen betydning.

Allin forklarer videre, at Jørgen Han-sen gav ham et telefonnummer på en

teletekniker, der kunne hjælpe ham, hvis han ville »gøre noget ved sagen«. Jørgen Hansen gav Allin en identifikati-onskode – et kodeord – som han skulle bruge til at identificere sig med, hvis han ringede teleteknikeren op.

Lars-Erik Allin gjorde ifølge sin for-klaring ikke umiddelbart noget ved sa-gen. Han tøvede med at »gøre noget, fordi han var bange for, at »der var tale om en fælde«. På det tidspunkt var han selv blevet bedt om at vidne i en vå-bensag mod Ole Mortensen, der ifølge eget udsagn blev aflyttet. Men aflyt-ning indgik overhovedet ikke i retssa-gen, oplyser Ole Mortensen.

FOTO: JAN JØRGENSEN

Fortsættes på side 2

W.A.
3-9/12-93

**FORTSAT
FRA FORSIDEN**

DET blev sommer, og den 19. juli døde major Jørgen Hansen. Først ud på efteråret ærindrede Allin tippet om allytning. Det var, da aviserne begyndte at skrive om den aggressive modstand, der var i konservative kredse mod Hans Gammeltoft-Hansens kandidatatur til posten som ombudsmand. Der skulle findes en ny efter Niels Eilshou-Holm, der i mellemtiden var blevet udnævnt til Dronningens kabinetssekretær efter Mogens Wahl, der døde pludseligt den 9. august 1981.

Er det tænkeligt, at en mand som Allin med hang til det barokke ligeledes glemmer en så gådefuld henvendelse?

Allin forklarer videre, at han ringede op på det nummer, Jørgen Hansen havde givet ham, fik en dame i røret og identificerede sig. Hun meddelte, at han ville blive kontaktet. En fremgangsmåde, som er helt almindelig, siger kvinder med kendskab til efterretningsmetoder.

Et par timer senere blev Allin kontaktet af en mand, der kaldte sig Thomsen eller sådan noget lignende. Han fortalte Allin, at Jørgen Hansen havde orienteret ham, og at han var villig til at hjælpe, og de aftalte at mødes samme aften.

I 1983 rasede den kolde krig stadigvæk. Her skænker Lars-Erik Allin (i matrosteje, red.) punch til to repræsentanter for henholdsvis U.S. Army og det vesttyske Bundeswehr ved et militærtref i Rendsborg.

fundet, helt tilbage i midten af 70'erne. Dengang generede han efter eget udsagn mest studenterne. Han var på daværende tidspunkt medlem af konsistoriet og fremstod - som alle, der i starten af 70'erne ikke lå til venstre for Socialdemokratiet - sortere end sort.

Han havde en lektorstilling og skrev på en doktordisputats om varetægtsfængsling, og i 1976 blev hans så doktor, professor det følgende år. Det var også i 1977, han blev dekan for Det Samfundsvidenskabelige Fakultet, og i 1977 han blev formand for Dansk Flygtningehjælp og trådte ind i Fremmedudvalget. Det udvalg, som blev nedsat for at lave en ny udlændingelov, der kunne sikre udlændinge større retsbeskyttelse.

I de følgende år var Gammeltoft ofte i mediernes søgelys som en mand, der talte politikere og notabiliteter i retsvæsenet midt imod. I Fremmedudvalget udgjorde han sammen med to andre det permanente mindretal, der ønskede en udlændingelov, hvor retsgarantier ikke er noget, man overlader til administrationen, men skriver ned i selve loven. Til stor ærgrelse for blandt andre den daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen (kons.) lykkedes det mindretallet med Gammeltoft som primus motor at overtale et flertal i Folketinget til stort set at følge mindretallets synspunkter.

F/4

Wek.A. 3-9/12-93

Overस्कæg og blå briller

FOTO: JAN JØRGENSEN

Hvis man virkelig havde en »betændt« sag, der skulle »gøres noget ved«, hvorfor ordnede man så ikke sagen selv i stedet for at bringe nye folk ind i billedet med fare for, at de ville tale over sig? Og havde man i så fald virkelig tid til at vente på, at en mand som Allin gik rundt i flere måneder og tyggede på sagen, før end han besluttede sig? Endelig kunne Allin jo sagtens have besluttet sig for at gøre det, der må forventes af en loyal embedsmand, nemlig at underrette sine foresatte, myndighederne, politiet. Hvorfor skulle man have den tillid til Allin?

...Omvendt - hvis sagen sagtens kunne vente, og hvis tippet skulle være en slags service over for Allin, der måske betragtede sig som sikkerhedsansvarlig på Københavns Universitet - hvorfor skulle denne teletekniker, Thomsen, så straks være inde i sagen og straks stille sig til tjeneste? Endog selvsamme aften? I så fald taler meget for, at det er en privat amatørtekniker.

Desuden kan man undre sig over, hvordan Allin kunne vide sig sikker på, at der virkelig var tale om en ulovlig aflytning. Det fremgår af Allins forklaring, at han ikke orienterer nogen om, hvad han gør. Hvad nu hvis der havde været tale om en fuldt lovlig politiaktion? I så fald havde han forbrudt sig mod myndighederne. Allin beskrives som en meget regelret mand. Hvorfor skulle han så standse en lovlig aktion?

På den anden side kunne han måske have ønsket at beskytte Gammeltoft-Hansen, som han kendte fra sin egen studietid. Men hvis det virkelig var ønsket, hvorfor orienterede han så ikke

Allerede i midten af 70'erne overtog Hans Gammeltoft-Hansen det kontor på Københavns Universitet, hvor mikrofonen ifølge Allin blev fundet. Gammeltoft-Hansen er kendt som en engageret, til tider meget stædig personlighed, der kan have haft mange fjender, store som små. Han har både lagt sig ud med de fremmedfjendske, med Justitsministeriets udlændingeadministration og studenterne på hans eget fakultet. Han har rettet en skarp kritik mod bagmandspolitiet og rølsvæsenet i Bonde-Nielsen-sagen, og han har forsket og skrevet kontroversielt om tvangsindgreb som for eksempel telefonaflytning.

Gammeltoft selv. Der kunne være mikrofoner mange andre steder, og man sætter vel heller ikke en stopper for en aflytning blot ved at re-

turnere en mikrofon. Aflytningen kunne genoptages.
Selektiv hukommelse

Allin fortsætter med at forklare, at han mødtes med Thomsen samme aften et sted i den indre by, og at Thomsen fortalte ham lidt om de forskellige »anordninger og dimser«, der anvendes ved aflytninger. Senere på aftenen ved 21.30-tiden gik de så ind på universitetet og op på Hans Gammeltoft-Hansens kontor.

Allin forklarer, at han havde nøgle, så det var ikke noget problem at komme ind. Han siger også, at be-tjente og personale ikke undrede sig over ham, fordi han jo var kendt på stedet. En oplysning, som flere folk, der har deres gang på universitetet, har undret sig over. Der er fuldstændig mennesketomt på universitetet efter kl. 20.

Inde på Gammeltoft-Hansens kontor gik Thomsen i gang med at »sweep« kontoret for lytteudstyr. Uden det var Bagefter skilte han telefo-

nen ad, og her sad en »dimser«, som Allin konsekvent udtrykker sig. Altså den omtalte mikrofon. Thomsen tog den ud, puttede den i en plastikpose og samlede telefonen. Derpå forlod de huset ad en anden vej, end den de kom. Ad »bag« trappen, som Allin skriver med sans for de dramatiske effekter.

På et nærliggende værtsbus gjorde Thomsen et nummer ud af, at de ikke kunne afsløre sagen på det daværende tidspunkt, »det ville ødelægge alt for meget«, som Allin refererer. Og han foreslog, at de sendte »dimserne« til PET anonymt, »så ville de nok underrette rette vedkommende«. Mere ville han ifølge Allin ikke ud med. Han sagde bare, at »den var god nok«. Derefter forfattede de brevet til PET med de udklippede avisbogstaver.

Allin siger i dag, at han ikke kan huske noget om de nærmere detaljer. Hverken telefonnummeret eller kodeordet til Thomsen. Han kan heller ikke huske, hvad det var for en slags telefon, de

skilte ad. Om det var en gammeldags med drejeskive eller en moderne med trykknapper.

Dertil må man sige, at hvis han kunne huske telefonnummer og kodeord i de 5-6 måneder, der gik, før end han reagerede, så var det nok, fordi han havde skrevet det ned. Og er Allin som oplyst en ægte militær-historiker af arkivar-typen med sans for detaljen, er det ikke sandsynligt, at han smider den slags væk. I hvert fald må han gjort sig nogle tanker om, hvor det var, han ringede hen. I øvrigt har Thomsen og Allin vel ikke siddet og klippe-klisteret på et værtsbus. De har måske mødtes endnu en gang.

Desuden må man antage, at for en mand som Allin har operationen og mødet med den mystiske Thomsen - hvis han ellers eksisterer - været en spændende og pirrende oplevelse. Er det virkelig plausibelt, at han ikke kan huske, hvordan telefonen så ud? Han kunne jo huske ganske præcist, at hvilken vej de gik ind på univer-

sitet og ad hvilken, de forlod det igen.

Og når Allin konsekvent kalder mikrofonerne for en »dimser«, er det heller ikke helt troværdigt, når han som sagt et par dage senere fortæller pressen, at han allerede i 1985, var med til at finde et tilsvarende lytteudstyr i en telefon hos Ole Mortensen. I så fald kan den slags lytteudstyr ikke være en udefinierbar »dimser« for Lars-Erik Allin. Til *Weekendavisen* siger Mortensen dog, at han ikke rigtig husker, om Allin var med, da han skilte telefonen ad. Men han bekræfter, at han i perioder bar haft daglig kontakt med Allin og meget ofte har snakket med Allin om aflytningen af hans telefon.

Motiver

Til sidst det aller mest gådefulde: Hvem i alverden ville være interesseret i at aflytte en jura-professor ved Københavns Universitet. Spekulationerne har været mangfoldige: Var det fordi Gammeltoft-Hansen beskæftigede sig med juraen omkring aflytninger? Var det fordi, han

var liberal på flygtningeområdet og i den forbindelse udnævnt til landsforælder af højre-ekstremistiske grupper? Var det den sagnomspundne israelske Mossad, der stod bag? En teori om, at aflytningen skulle have en sammenhæng med den konservative modstand mod Gammeltofts kandidatur som ombudsmand passer ikke med de tidsangivelser, som Allin har offentliggjort.

Gammeltoft-Hansen er kendt som en energisk, engageret og til tider meget stædig personlighed, der kan have haft mange fjender. Store som små. Hvorvidt det skulle lede nogen til at placere en mikrofon i hans telefon, vil vi ikke fremsætte nogen teorier om. Som påvist er Lars-Erik Allins forklaring om aflytningssagen så dunkel, at både steder og tidspunkter kan tænkes at være usjægtige - hvis der overhovedet har været noget om sagen. Her vil vi blot give en gennemgang af, hvad Hans Gammeltoft-Hansen lavede i disse år, og hvem han kan have generet.

Gammeltoft overtog kontoret, hvor mikrofonen blev

...over at have sat et eftertrykkeligt fingeraftryk på den lov, som Justitsministeriet skulle administrere, lykkedes det også Gammeltoft-Hansen at sætte sit præg på selve administrationen af loven. Han var nemlig også medlem af Flygtningenævnet, hvor han blandt andet var med til at sikre, at statsløse palæstinensere automatisk skulle anerkendes som flygtninge.

Udå inden for sit eget fag var han en torn i øjet på flere. I 1983 leverede han en skarp kritik over fem punkter af bagmandspolitiet og retssystemets behandling af Bonde-Nielsen-sagen - blandt andet af fængselskæden. Og det var ikke en hvilken som helst kritik, men en kritik fra selve sagskandskaben på området. Og netop i 1986 og året før ønskede han i tvangsindgreb som for eksempel telefonaflytning. Selv vil Hans Gammeltoft-Hansen ikke sætte fingeren på et oplagt mål til aflytningen, men anså det for mere sandsynligt, at det var fundet sted, end at det ikke har fundet sted.

Sagens eneste vidne, Lars Erik Allin, har en del at forklare statsadvokaten. Man kan undre sig over, at en jurist kan aflægge en vidneforklaring, der fremstår så utroværdig. Men som et godt talmandsk princip siger: Hvis en mand fortæller en dårlig løgn, så kan man regne med, at den er god nok. For hvis han virkelig ville lyve, så havde han konstrueret en bedre løgn.

(PRIVATFOTO)

Dette billede skulle ifølge Ekstra Bladets oplysninger være taget på den dag (april/maj 1986, red.), hvor major Jørgen Hansen (i forgrunden, red.) løkkede informationen om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen til Lars-Erik Allin. Billedet stammer imidlertid fra en jule-skudning på Havelte Kaserne i december 1984.

PET-chef tavs om Mossads rolle i aflytningssag

Var det den israelske efterretningstjeneste, der sammen med PET aflyttede Hans Gammeltoft-Hansen frem til 1986. Daværende PET-chef gemmer sin viden til statsadvokatens undersøgelse

Af OLE DAMKJÆR

Den tidligere chef for Politiets Efterretningstjeneste (PET), afdelingschef i Justitsministeriet, Henning Fode, har ingen kommentarer til teorien om, at det var den israelske efterretningstjeneste, Mossad, der med PET's hjælp aflyttede den daværende universitetsansatte jura-professor, nuværende ombuds-

mand, Hans Gammeltoft-Hansen.

»Jeg går ud fra, at jeg bliver indkaldt, når statsadvokat Erik Merlung, går i gang med sin undersøgelse. Og ham foretrækker jeg at forklare mig over for,« siger Henning Fode.

Ifølge *Ekstra Bladet* torsdag »tyder alt på«, at Mossad står bag aflytningen i 1986. Avisen bygger teorien på udsagn fra »danske øvrigheds-personer samt en række mennesker«, der over for bladet »har præsenteret sig som tidligere agenter« for PET og Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Klar interesse

Ifølge *Informations* oplysninger fra kilder med et indgående kendskab til Gammeltoft-Hansens særdeles aktive rolle i midt-firsernes flygtningedebat, ville det være Mossads klare interesse at følge den aktive flygtningelobbyist på nært hold.

Mod Justitsministeriets vilje stod Hans Gammeltoft-Hansen bag beslutningen om, at statsløse palæstinensere pr. definition skulle anerkendes som flygtninge.

Det skete i kølvandet på revisionen af udlændingeloven fra 1983, hvor Gammeltoft-Hansen som formand for Dansk Flygtningehjælp fra 1977-84 og medlem af Flygtningenaævnet fra 1983-1986 satte sine tydelige fingeraftryk - igen til stor fortrydelse for daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen.

Den danske åbning over for palæstinensiske asylansøgere betød, at et stigende antal af Israels arvefjender søgte om asyl i Danmark.

Især i foråret og sommeren 1986 gik mange af palæstinenserne alligevel under jorden efter deres ankomst til Danmark.

De - eller deres danske hjælpere - kunne være tilskyndet til at ringe til Gam-

melt-Hansen i desperation for at få hjælp. Derfor PET's og Mossads interesse i at aflytte Gammeltoft-Hansens telefon.

Teorien bygger også på, at Mossad og PET i foråret 1986 - samme år, hvor Gammeltoft-Hansens kollega, Lars-Erik Allin, hævder at have afbrudt aflytningen - var ekstra motiveret for at holde øje med de palæstinensiske flygtninge i Danmark.

På det tidspunkt hævdede nogle af de palæstinensiske asylansøgere således over for Flygtningenaævnet, at der blandt asylansøgerne var agenter fra fjendtligt stillede grupper fra Libanon. Der skulle angiveligt være plantehemmelige agenter i Danmark.

I foråret 1986 erkendte PET i *Information*, at efterretningstjenesten konstant havde en mand afsat til at checke, om flygtningene havde forbindelse til terror- og/el-

ler agentvirksomhed. Og Den Centrale Politiafdeling under Rigspolitiet lavede en fortrolig rapport om de påståede spioner blandt palæstinenserne.

Ikke lov at operere

Men mens det helt klart er en af PET's opgaver at undersøge mistænkelige asylansøgere, har Mossad som udenlandsk efterretningstjeneste ikke lov til at operere inden for Danmarks grænser.

Hvis PET og Mossad står bag aflytningen af Gammeltoft-Hansen, er det imidlertid ikke første gang, at de to tjenester samarbejder på dansk grund.

I 1990 erkendte den daværende justitsminister, at PET - i strid med loven - havde forelagt oplysninger om asylansøgere for udenlandske efterretningstjenester. Og i Blekingegade-sagen blev Mossad mistænkt for sammen med PET at holde

øje med gruppen, der havde kontakter til en palæstinensisk befrielsesgruppe.

I sin bog »Ved hjælp af bedrag« fra 1990 beskriver den tidligere Mossad-agent (1979-85), Victor Ostrovsky, et intimt samarbejde mellem PET og Mossad.

Eksempelvis skulle Mossad have sin egen agent i PET. En dansk politiofficer med kodenavnet »Oilpaint,« der stadig var aktiv, da Ostrovsky sprang ved udgangen af 1986.

Ifølge bogen blev der i perioden, hvor Oilpaint virkede i Danmark, opstillet adskillige lytteposter i København.

INF = 3. DEC 1993

PET FORDOBLEDE MOSSADS LYTTEPOSTER

AF JACOB JUHL OG ANDERS-PETER MATHIASSEN

om mikrofonen. PET var gået for vidt.

ASYL-VENLIG

Holder tæsen, skete installationen af aflytningsudstyret på kontoret i Skt. Pederstræde 5 sandsynligvis i begyndelsen af 1986. Et interessant tidspunkt, fordi Hans Gammeltoft-Hansen som topmand i Flygtningesæmnet og med sin 'asylvenlige' profil netop i de første fire måneder af 1986 var tæt inde i diskussionerne omkring læser de libanesiske palæstinensere.

Hele aflytningssæren sammenholdt med oplysninger, Ekstra Bladet har fået fra pålidelige kilder samt Lars-Erik Allins forklaringer ved pressemødet sidste fredag, underbygger denne hypotese.

Mossad håbede nemlig på, at nogle af de danskere, der hjalp flytningerne med at gå under jorden ville henvende sig til Gammeltoft. I håb om at få gode råd.

Vi screenede asyl-ansøgere for PET. Og via vores danske agent i PET, 'Oil-pink', kunne vi efter for-godtbefindende selv bestemte hvem vi ville tillade indrejse i Danmark.

Det kunne nemlig godt betale sig at lade allerede kendte terrordakter komme ind, fordi det i visse situationer var let at omvende dem som dobbeltagenter, forklarer Ostrovsky.

Men nogle er sikkert smuttet gennem fingrene på Mossad, så hellere være agtpågivende og gardere sig mod uheld. Derfor er aflytningen af denne mand helt logisk, slutter Ostrovsky.

'Dimson' blev som bekendt fjernet af juridisk konsulent ved Københavns Universitet Lars-Erik Allin, sammen med en mystisk teletekniker 'Thomsen' i november samme år. Men det blev først afsløret syv år efter, den 12. november, da Ekstra Bladet lå i kioskerne.

Hele forløbet omkring aflytningen skal nu kulegraves af statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung. Der ventes Merlung en tung opgave, idet der efter syv år kan være store huller i de involveredes hukommelse.

Afhoppet Mossad-agent forklarer, hvordan PET udvidede sit samarbejde med israelerne allerede i 1982

Politiets efterretningsevnen har i strid med dansk lov tilbudt en fremmed magt frit spillerum på dansk grund.

Det er gået så vidt, at PET ligesom i 1982 har tilbudt denne magt en fordobling af deres lyttestationer i Danmark. Fra 30 til 60!

Det er verdens bedste og mest effektive efterretningsevnen, det israelske Mossad, der ifølge den afhoppede Mossad-agent Victor Ostrovsky, dyrker dette intime og ulovlige samarbejde med Politiets Efterretningstjeneste i Danmark.

Så intimt at det med denne agents egne ord 'nærmest sig det uanetændige', Victor Ostrovsky uddyber:

- Det er ganske korrekt.

PET tilbød allerede i 1982 i deres iver for at hjælpe Mossad at fordoble antallet af israelsk kontrollerede lyttestationer på dansk grund. Fra 30 til 60. Lyttestationerne kunne fordobles, fordi PET var ved at gå over til et nyt computersystem, siger Victor Ostrovsky.

- PET var stolte, og Mossad accepterede selvfølgelig de ekstra ressourcer. Ikke mindst fordi flygtningestrømmen af palæstinensere allerede dengang var ved at tage til, fortsætter Ostrovsky.

ULOVLIGT

Dermed påstår den israelske eks-agent, at det danske politi hjalp en fremmed magt med at dyrke ef-

terretningsevnen på dansk jord. Dette er ulovligt.

Samarbejdet mellem PET og Mossad tog efter alt at dømme overhånd i perioden, hvor Hans Gammeltoft-Hansens telefon blev inficeret med en rumovervågnings-mikrofon.

Ekstra Bladet fremlagde i en trans-atlantisk telefonsamtale natten til torsdag over for Ostrovskys, der selv havde været stationeret i Danmark, i detaljeret form oplysningerne i aflytningsskandalen.

Samtalen indeholdt de indtil videre kendte detaljer om Lars-Erik Allin, den mystiske 'Thomsen' og hele den 'politiske' situation i 1986.

Ostrovskys reaktion var øjeblikkelig. Han fandt det overvejende sandsynligt - selv om dokumentationen af indlysende grunde var svag - at der var tale om en acceleration i det ulovlige

samarbejde mellem de to tjenester.

Denne acceleration har i følge Ostrovsky fået Forsvarets Efterretningstjeneste til at slå hånden i bordet og med vilje lække deres viden

I januar 1986 afspærrede politiet området omkring Københavns Universitet efter en bombetrussel.

Ifølge den tidligere agent Victor Ostrovsky dyrker det israelske Mossad ulovligt samarbejde med Politiets Efterretningstjeneste i Danmark.

BOMBE-TRUSSEL FØR AFLYTNING

Mikrofonen kan være blevet placeret i januar 1986

Den niende januar 1986 klokken 8.23 - på en eksemplarsdag - ringede en meget nervøs mand til Københavns Politigård og sagde, at der var anbragt to bomber i universitetets bygninger på Frue Plads. Manden begrundede sin trussel med, at 'parasitterne' på universitetet var udrådte.

Det var ikke Ekstra Bladets opgave at vejlede Erik Merlung, men standhaftige

kilder har bedt os om at henlede opmærksomheden på denne specifikke hændelse.

De mener, at den syv år gamle og uopklarede bombetrussel lige pludselig er blevet aktuel.

Denne bombetrussel kan måske have været et skaktespil for uafstøbt at anbringe et aflytningssystem på Hans Gammeltoft-Hansens kontor. Det vides dog

ikke. Ekstra Bladet får i disse dage utrolig mange 'vilde' oplysninger, men nogle er mere kvalificerede end andre.

Bombetrusselen den 9. januar '86 er én mulighed, idet der næppe findes en agent med respekt for sig selv, der åbent banker på døren og spørger om han må aflytte din telefon. Det kræver enten et natligt indbrud

eller en snedig afledningsmængde, før man kan luske derudad.

UD AF VAGTEN

Et påkud til et få folk ud af vagten - i en gevaldig fart - er netop en trussel af denne art.

Politiets afspærrede da også på hele området inklusiv et område i Studiestræde 34 - hundrede meter fra Hans Gammeltoft-Hansens kon-

tor i gården mellem Skt. Pederstræde 5 og Studiestræde 6. Bygningerne blev gennemgætt med hjælp fra bombekunde, men bombetrusselen viste sig som så ofte at være et fupnummer.

Politiets og Sikkerhedspolitiet havde frit spil i flere timer - men de nærmeste sig ikke Danmarks mest omtalte kontor.

Til at starte med. Ifølge oplysninger som Ekstra Bladet fik sent i går, bevogtede politiet sig også de få meter længere oppe ad

gaden i Studiegården. Her ligger biblioteket op ad de såkaldte 'duselag' - professorernes kontorer - og her rykkede man nogle timer senere ind, fordi man fandt et mystisk tikkende brev. Det viste sig at være et harmstegt brev indeholdende et ur. Biblioteket lå få meter fra Gammeltoft-Hansens kontor.

Det var i aftes ikke muligt at få dette bekræftet af politiet.

3 dec. 93

EKSTRA BLADET

TAVSHED OMKRING MOSSAD- SAMARBEJDE

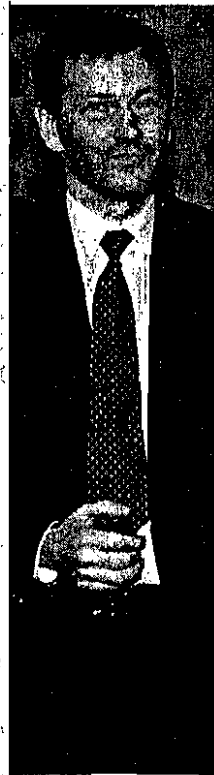
Det er ulovligt at lade fremmede magter operere i Danmark

Lad det stå helt fast:

Det er hvinende ulovligt, hvis Mossad - på dansk jord - får assistance af et dansk efterretningsvæsen.

- Det kan jeg bekræfte. Det kan der ikke herske nogen tvivl om, siger nuværende chef i Justitsministeriet Henning Fode til Ekstra Bladet og henviser til talrige forespørgselsdebatter i Folketinget.

Henning Fode var i 1986 chef for PET og bliver i Ostrovskys bog, 'Ved hjælp af Bedrag - Mossad set indefra' knyttet sammen med

Henning Fode var i 1986 chef for PET: - Det er hvinende ulovligt, hvis Mossad - på dansk jord - får assistance af et dansk efterretningsvæsen.

Mossad i en grad, der er betænkelig.

Fode bekræfter at PET ofte tager til seminarer i Israel.

- Men jeg vil ikke kommentere den aktuelle sag, før statsadvokat Merlungs undersøgelse går igang. Jeg har givet min forklaring til ministeren.

Jeg har i øvrigt ingen problemer med at give Merlung alle de svar han ønsker, uanset undersøgelsesformen, siger Henning Fode, der fastholder sit 'ingen kommentarer' omkring PET's forhold til Mossad.

Undersøgelsesformen bliver uden vidneansvar - dvs. at de aflyttede kan lyve, medmindre Merlung midt i det hele laver undersøgelsen om til et 'indenretligt forhør'. Hvis det sker, så fanger bordet.

Men Henning Fode har intet at skjule omkring sit forhold til det israelske efterretningsvæsen.

Nuværende chef for PET, politimester Birgitte Stampa var ikke at træffe i går.

Det er vanskeligt at få noget konkret at vide af PET og for den sags skyld også FE.

Torsdag den 11. november orienterede Ekstra Bladet således justitsminister Erling Olsen (S) om aflytningsskandalen på Hans Gammeltoft-Hansens kontor.

Ved den lejlighed udtalte Erling Olsen:

- Der er ikke noget så svært som at få åbenhed omkring hemmeligheder.

Erling Olsen forsøgte efter afsløringen forgæves at få åbenhed omkring sin egen efterretningsjeneste. Han opfordrede PET til at anlægge sag mod Ekstra Bladet. Men da avisen på intet tidspunkt - hverken da eller siden - selv har påstået, at PET står bag aflytningen, men kun ridset nogle historiske kendsgerninger op og nu referet en mossad-agent, smuldrede justitsministerens ønske.

Det blev genoplivet, da Allin stod frem. Nu kunne man komme ind i sagen med statsadvokat Erik Merlungs undersøgelse.

Tysk nazistisk terrorliste fra dansk postboks

SUF 3. DEC 93

Tyske nynazister benytter en postboks i Randers til distribution af materiale, der åbent opfordrer til terror og vold. Postboksen tilhører de danske nynazisters pressetjeneste, DNSP, der ledes af Henrik Kristensen, en af de tre ledere af Danmarks National Socialistiske Bevægelse (DNSB).

Forbundsstatsadvokaturen i Karlsruhe, Tyskland, indledte torsdag efterforskning mod forfatterne af en 44-siders brochure, som indeholder navne, adresser og telefonnumre på flere end 400 tyske statsborgere, som nynazisterne vil til livs.

Brochuren - »Der Einblick« - betegner de opførte personer som politiske fjender, der »endegyldigt skal knuses«, og som kan vente »søvnløse nætter«.

Brochuren, som Ritzaus Bureau er i besiddelse af, bærer undertitlen »Det nationalistiske modstandstidskrift mod den voksende rødfront- og anarkistterror«. Skriftet, der bl.a. er udsmykket med

karikaturtegninger af jøder, opremser navne på forfattere, professorer, dommere, advokater, lærere, journalister og politikere, som skal »straffes«.

» »Der Einblick« distribueres af Postboks 1 i Randers. Den ejes af de danske nynazisters pressetjeneste. Tjenesten ledes af Henrik Kristensen«, oplyser Erik Jensen fra Foreningen Demos, der siden 1979 har fulgt danske højreekstremisters gøren og laden.

»Grunden til, at de danske nynazister distribuerer det tyske skrift, skal nok findes i, at Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse for godt et år siden blev optaget i den internationale nynazistiske bevægelse, NSDAP-AO«, siger Erik Jensen til Ritzau.

Den danske nynazist Henrik Kristensen har tætte kontakter til NSDAP-AO, der er forbudt i Tyskland, og derfor ledes fra Nebraska, USA. De danske nynazisters blad, »Fædrelandet«, trykkes i Nebraska. (RB)

Grundloven mod vold FRE 3. DEC 93

Efter danske voldsromantikeres seneste fremfærd i Lund er der grund til at minde myndighederne om, at »foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom« (Grundloven, § 78, stk. 2). Hvorfor tøver myndighederne? Skyldes det mon, at ledende politiske kredse ser en interesse i at have »antiracistiske« terrorkorps løbende i gaderne?

Harry Vinter, Dyssevej 8, 4000 Roskilde

Berlingske.

3. dec 93

Rektor-kandidat insinuerer groft

AF KJELD MØLLGÅRD
OG JENS BRINCKER
*Kandidater til rektor- og
prorektorvalget på
Københavns Universitet*

Professor John Philip, Rigshospitalet, prøver i et indlæg i går at mistænkeliggøre sine modkandidater til rektorvalget på Københavns Universitet - nemlig undertegnede. Han bryder sig ikke om, at vi har offentliggjort navnene på vore 400 stillere, og skriver, at han ikke vil offentliggøre navnene på sine 50 stillere.

John Philip har åbenbart ikke læst Københavns Universitets valgstatut. Ifølge den skal alle navne på stillere fremlægges offentligt, og sådan har det været i mere end 20 år. Når vi har udsendt vore stillerlister til vælgerne, er det fordi John Philip indledte sin valgkamp med at insinuere, at vi er med i en indspist elite af administratorer, der lever isoleret i magtens korridorer fjernt fra universitetsfolket og videnskaben. Det har vi ønsket at afkræfte ved at vise, at vi er gået bredt ud med vor politik, siden vi offentliggjorde den i Universitetsavisen i juni måned.

Men nu er det også galt: John Philip spørger retorisk, hvorfor vi har bedt så mange om at støtte vor politik? Og

om vi har truffet aftaler med dem? Insinuationer om stemmekøb svæver i luften.

Til første spørgsmål er svaret, at vi gerne ville have en bred opbakning om vor politik, der omfatter principper for fordeling af bevillinger, fornyelse af forskningen og en forenkling af administrationen. Derfor har vi meldt ud, før John Philip kom på banen, for, i mangel af en valgkamp, at diskutere vore synspunkter med administrative og tekniske medarbejdere, lærere og studerende.

Det andet spørgsmål om »aftaler« viser, hvor lidt John Philip fra sin udgidsplads på Rigshospitalet kender til Københavns Universitet.

Det er ukvalificeret at tro, at man kan træffe underhåndsaftaler om andet, end at juleaften skal ligge 24. december, med dekanerne fra fem fakulteter, Studenterrådets præsidium, tillidsrepræsentanterne fra lærernes og det teknisk-administrative personales organisationer og et bredt udsnit af institutledere, studieledere, lærere, studenter og TAP'er - på én gang. Og det er en grov undervurdering af universitetsbefolkningen at insinuere, at de mere end 30.000 stemmer til rektorvalget skulle være deponeret hos organisationsfolk og dekaner - til fals for den højest bydende.

weekend
avisen

BERLINGSKE

Udgivet af De Berlingske Dagblade A/S

Chefredaktør
PETER WIVEL
ansvarhavendeRedaktionschef
LILI OCHSNERFillestræde 34, 3. sal Telefon 33 75 75 75
1147 København K Telex 27143
Telefax 33 75 20 50

Sats og tryk: De Berlingske Dagblade A/S

Bims dims

FA ting er så spændende som skæg og blå briller. Det første har sekretariatschef ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, til overmål. Hvad angår de blå briller hersker der større usikkerhed.

Allin er blevet landskendt, efter at han har fortalt, at han i efteråret 1986 fjernede en aflytningsmikrofon, af Allin selv kaldet »dimsen«, fra daværende jura-professor Hans Gammeltoft-Hansens telefon på hans kontor i Skt. Pederstræde i København. Sagen har, siden sin fremkomst i Ekstra Bladet den 12. november, hvor Allin endnu var en anonym kilde, antaget kolossale dimensioner.

Årsagen er, at den ved lanceringen blev snævert knyttet sammen med Gammeltoft-Hansens udnævnelse til ombudsmand. Herved var der frit slag for allehånde hypoteser, der savner ethvert grundlag i de faktiske oplysninger. Således blev daværende justitsminister Erik Ninn-Hansen, hvis uvilje mod Gammeltoft-Hansens holdninger er velkendt, en taknemmelig skydeskive for mistanker og nærgående spørgsmål. Medierne begik i affærens første hektiske dage den klassiske fejl at søge efter motiver i stedet for at holde sig til kendsgerningerne. Sagen var så godt som på den flade hånd, kunne man forstå, kun den eller de skyldige manglede for at gøre billedet komplet. Man løb langt foran reportagen med antydninger og underforståelser, der pegede snart i den ene, snart i den anden retning. Derfor blev man også, efterhånden som sagen blev lidt mere oplyst, og kilden Allin blev gået nærmere på klingen, tvunget ind i mere ydmyge positioner. For Gud ved hvilken gang fik man lejlighed til at fortryde, at man ikke havde udvist større forsigtighed i omgangen med et så sprængfarligt emne.

Sagen er på sit nuværende stade fortsat mere en mediebegivenhed end en affære fra det virkelige liv. Derfor er der undtagelsesvis grund til at beskæftige sig med mediernes rolle.

EN stor del af skylden for den skæve start må Ekstra Bladet påtage sig - ikke mindst, fordi det var denne avis, der flot nok bragte historien for dagen. Når man er alene med kilden, er man naturligvis i særlig grad forpligtet til præcision. Men med sine første vage tidsangivelser fik Ekstra Bladet fejlagtigt den påståede aflytning af Gammeltoft-Hansens kædet sammen med hans kandidatur til ombudsmand.

Reportagen i bladet den 12. november indeholdt desuden direkte løgnagtige oplysninger. Bladet vildledte helt bevidst offentligheden på et afgørende punkt omkring antallet af kilder til historien. Det er jo ikke ligegyldigt, om man har én kilde eller to til så vigtige oplysninger. Bladet kaldte senere denne fremgangsmåde for »slør« og undskyldte den som »uheldig«. Det er vist den mildeste bedømmelse, man kan komme i tanke om.

Billedet er taget et par år før i Høvelte i Nordsjælland. Det er et godt eksempel på, hvorledes fiktionen gradvist overtager de smuler af virkelighed, der trods alt endnu klæber til historien.

LARS-Erik Allin har selv sin triste andel i denne forkludrede historie. Han har til rektor for Københavns Universitet, Ove Nathan, fremsendt en skriftlig redegørelse, der lader meget tilbage at ønske i klarhed, ikke mindst de steder, hvor der frem for noget var behov for klarhed. Andre steder i fremstillingen er detaljeringsgraden nærmest trættende stor. Der er den til gengæld mindre interessant.

Juristen Allin har givetvis været uhyre omhyggelig med sit ordvalg i den pågældende redegørelse. Men han har ikke evnet at forudse, hvad der ville ske, når den samlede medieverdeds bedste hoveder flåede teksten fra hinanden med en endnu større skarpsindighed end den, hans egen formuleringsevne støtter sig til. Skal man gå til offentligheden, gør man klogt i at sige sandheden og intet mindre end det bedste, man ved. Alt andet hæv-

- Han siger, han er sammen med sin elskende, men jeg tror, han er i færd med at fjerne skjulte mikrofoner.

Tegning af Banx, Financial Times.

ner sig.

Nu har Allin formået at kaste mistanke på en stribe institutioner og enkeltpersoner: Hjemmeværnet, Forsvarets Efterretningstjeneste og Politiets Efterretningstjeneste, Mossad (I), en afld officer, en mystisk hr. »Thomsen«, Gammeltoft-Hansens og hans familie, det politiske miljø omkring den daværende regering, Københavns Universitet, en navngivne våbenhandler og ikke mindst sig selv. Lidt større præcision og en forbedret hukommelse på de afgørende punkter kunne måske have mindsket skadernes omfang.

Når det skal fremhæves, at Allin også indirekte implicerer sig selv, skyldes det ikke bare hans stærkt forsinkede lydhed over for sine foresatte på universitetet. Han er blevet trukket til trug.

Det skyldes også tonen i hans beklædelser, der er mindst lige så fromme som i sin tid den hellige Augustins. I Allins fremstilling tildeler han beskedent sig selv en birolle, mens hovedrollen går til den gådefulde hr. Thomsen. Denne interessante skikkelse isolerer fortælleren Allin fra de ubehagelige sider af sagen, herunder især kendskab til mikrofonens placering og dens efter Thomsens angivelser rette ejermænd, PET. Allin er det passive vidne til Thomsens aktiviteter.

Hermed være ingenlunde sagt, at Allins fremstilling ikke i sin kerne kan være den skinbarlige sandhed. Andet kan man slet ikke tillade sig at tro. Men den er foreløbig noget nær det eneste, vi ved og måske nogensinde får at vide. Major Hansen er død, og Thomsen heder måske slet ikke Thomsen og har i øvrigt ikke meldt sig i vidneskranken. Derfor skal redegørelsen gå efter i sømmene.

Og det skal den især, fordi en eventuel politisk motiveret aflytning af Gammeltoft-Hansens telefon er en forbrudelse og en skandale. Bare der er nogle få procenta chance for, at et sådant overgreb har fundet sted, må medierne som

To af den såkaldte aflyttingsrings hovedpersoner: Lars-Erik Allin (tv) og ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen i baggrunden. I dag indleder statsadvokaten sin undersøgelse af den påståede aflytning. - Foto: Tine Harden

Allins viden skal stå sin prøve i dag

Statsadvokat skal undersøge om der overhovedet er en sag

ANALYSE

Tøger Seidenfaden

Hvad ved vi egentlig med nogenlunde sikkerhed i den såkaldte aflyttings-sag?

For en uge siden kunne den samlede presse fortælle, at regeringens sikkerhedsudvalg i hurtig hast havde besluttet at iværksætte en undersøgelse. Undersøgelsen fik senere støtte fra hele Folketinget. I dag indleder statsadvokat Erik Merlung - sammen med en parlamentarisk følgegruppe på fem mand - så sin undersøgelse af den mulige aflytning af ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

Regeringens alvorlige reaktion skyldes, at kilden til aflytningens eksistens var troværdig, og sagen i givet fald er belastende for PET, som Ekstra Bladet i et par uger - uden navngivne kilder - havde hævdet stod bag. Sekretariatschef på Kø-

benhavns Universitet, cand.jur., sikkerhedsnærværlig, ansat på Universitetet gennem 15 år - Lars-Erik Allin - er ikke hvem som helst. Selv om det fra starten stod klart, at han havde holdt sin viden skjult i syv år, var det svært at gøre andet end at tage hans oplysninger for pålydende.

I begyndelsen forekom udgangspunktet sikkert. Det interessante var så, hvem der stod bag - og hvorfor.

Men det er gået anderledes.

I ugens løb har de fleste medier kastet sig over sagen. Men det har ikke bragt os afgørende ny viden. Tværtimod samler opmærksomheden sig mere og mere om udgangspunktet og hovedvidnet. Hænger Allins forklaring sammen, og kan vi overhovedet være sikre på, at Hans Gammeltoft-Hansen har været aflyttet?

Problemet er, at det er meget svært at finde noget til Allins forklaring, end - Allins forklaring. Allins kilder, major Jørgen Hansen, er død og har ikke betroet sig til nogen. Allins hjælper, teknikeren 'Thomæen' er ikke fundet, og kan i Allins anden version - hvor det er dæk-

navn for en mand i en hjemmelig tjeneste - næppe heller blive det. Mikrofonen er angiveligt 'returneret' til PET, men uden at efterlade sig spor. Det telefonnummer, der skabte kontakten til 'Thomæen', har Allin både hængt og glemt. Og så videre.

Alt sammen heviser naturligvis ikke, at Allin er fuld af løgn, og endnu mindre, at der ingen aflyttings-sag er. Men sagen står stille.

Ekstra Bladet, der har været af at have bragt sagen frem, ved tydeligt heller ikke mere end os andre. I hvert fald besluttede avisen sig torsdag for at placere Moasad, den israelske efterretningstjeneste, i den skurkerrolle, der oprindeligt var tiltænkt Erik Ninn-Hansen. Som spekulation kan det være fornuftigt nok, da Allins forklaring umiddelbart udeikker, at aflytningen har forbindelse til ombudsmandsvalget. Og så har Ninn-Hansen ikke noget modbylger. Men mere end spekulation: et Moasad-tegnede er ikke på linje med alle de andre spekulationer, der cirkulerer.

Politikeren offentliggjorde dog allerede sidste fredag et enkelt spor, der måske

støtter Allin. Det er anonyme kilder i FEs oplysninger om, at man talte om en aflytning af den art på det tidspunkt i mitfæet. Men oplysningerne er upræcise, og kan være et ekko af, at Allin har hetroet sig til andre, længe før han talte med Ekstra Bladets journalister.

Alt i alt er det kun Allin, der kan sandsynliggøre at hans oprindelige forklaring - eller noget der ligner - holder vand. Men han vil efter nogle dages intens - og utvivlsomt ubehagelig - medieopmærksomhed nu kun tale med statsadvokat Erik Merlung. Det er forståeligt, men ikke tilfredsstillende. For i en sag, der berører myndighedernes egen troværdighed, er pressens rolle væsentlig. Vores uafhængige undersøgelsesform kan ikke undværes.

Statsadvokat Merlung har muligheder, som medierne ikke har. Specielt i de mere eller mindre hemmelige tjenester, har han mulighed for at få lukkede munde til at åbne sig. Der er god grund til at han nu gennemfører undersøgelsen. Men hans første opgave er mere overskueligt, end den tegnede sig sidste fredag: Han skal først og fremmest finde ud af, om der overhovedet er en sag.

Den sag stinker

AF JENS THOFT
MF (SF)

Berlingske Tidende bragte søndag en forsideshistorie om, at »flere kilder« har oplyst, at hovedvidnet i aflytningsaffæren skulle være blevet smidt ud af Hjemmeværnet. Han blev betragtet som en sikkerhedsrisiko, fordi han forsøgte at sælge *hemmelige* oplysninger. Man aner den store agent for KGB...

Historien kan ikke være sand. Et forsøg på at sælge fortrolige oplysninger ville aldrig blive »ordnet i mindelighed«, som det fremgår af artiklen, men indbringe sælgeren en kriminel dom med efterfølgende fængselsstraf.

Historien afvises da også fuldstændig af den pågældendes chef i Hjemmeværnet.

Alligevel bringer Berlingske Tidende artiklen i stor opsætning på forsiden.

Som læser kræver jeg ordentlig dokumentation. Er hi-

storiens sand, bør kilderne stå frem. Får vi ikke ordentlig dokumentation, må jeg desværre betragte historien som en ægte stinker, bragt til torvs af en uduelig journalist, der har ageret stik-i-rendreng.

Men her slutter historien ikke. For det interessante er, hvem han i givet fald har ageret stik-i-rendreng for. Journalisten, Morten Pihl, har anstændigvis selv troet på sine kilder og gjort det i kraft af deres position i efterretningskredse.

Det er derfor særdeles sandsynligt, at disse oplysninger er bevidst »plantet«. Hvorfor forsøger man at mis kreditere aflytningsagens hovedvidne med løse rygter? Hvad er disse kredse i og omkring efterretningstjenesten bange for. Sagen stinker. Det gjorde Berlingske Tidendes artikel desværre også.

Læs også svaret til Jens Thoft i ledere

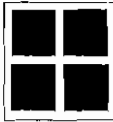
Brev fra Jens Thoft

Jens Thoft har sendt et brev til Berlingske Tidende. Det kan læses her på siden. I et følgebrev udtrykker han tvivl om, hvorvidt vi tør trykke brevet, og han beder om et svar. Brevet fra Jens Thoft, der er folketingsmedlem for SF og partiets repræsentant i Folketingets særlige kontroludvalg med efterretningstjenesterne, er underskrevet »med fredsommelig hilsen«, men ingen kan være i tvivl om, at Jens Thoft er på krigsstien i fuld krigsmaling. Det er klart, at han kæmper mod Berlingske Tidende. Men det er uklart, hvem Jens Thoft er draget i felten for.

At Jens Thoft optræder som sandhedssøgende læser, der bare vil have dokumentation, er simpelthen for latterligt. Jens Thoft ved bedre end de fleste, at visse oplysninger kræver vidtgående kildebeskyttelse. Berlingske Tidende har ingen grund til at sætte spørgsmålstegn ved de personer, som uafhængigt af hinanden har givet ensly-

dende oplysninger. I overensstemmelse med god skik blev oplysningerne præsenteret for de relevante personer, og den klare afvisning blev naturligvis også refereret. Herefter kan læserne gøre op med sig selv, hvad der forekommer mest sandsynligt. Efterhånden som afgivne udsagn varieres og korrigeres, er det faktisk svært at afgøre, hvem der taler sandt, mindre sandt, delvis sandt eller direkte usandt. Den sandhedssøgende Jens Thoft er selv med til at øge forvirringen, når han fordrejer indholdet af artiklen i Berlingske Tidende. Han har således læst, at hovedvidnet blev smidt ud af hjemmeværnet. Men sådan stod der ikke. Der stod, at han fik lov til at melde sig ud, før han blev smidt ud. Og det er da noget andet. Undersøgelsesleder Erik Merlung vil givetvis interessere sig for hovedvidnets tid i hjemmeværnet. Når rapporten kommer, vil Jens Thoft sikkert opgive sin videre færd ad krigsstien.

Ber-
lings-
ske
3.
dec
43

MOSSAD ARBEJDER FRIT I DANMARK

Forholdet mellem Mossad og det danske efterretningsvæsen er så intimt, at det nærmer sig det uanstændige, skriver den tidligere Mossad-agent og kendtsjældne forfatter Victor Ostrovsky i et uddrag af et kapitel i sin bog Ved Hjælp Af Bedrag - Mossad Set Indefra, der er udsendt af Samlerens Forlag.

HVAD DEN DANSKE offentlighed ikke ved - og hvad kun få danske regeringsembedsmænd ved - er, at Mossad rutinemæssigt checker alle sådanne ansøgninger på Danmarks vegne og sætter et mærke en kopi af visum-ansøgningen, hvis der ikke er problemer med ansøgeren. Når der er et problem, oplyser de det enten til danskerne eller, hvis det er til fordel for Israel, tilbageholder ansøgningen for videre undersøgelse.

Forholdet mellem Mossad og det danske efterretningsvæsen er så intimt, at det nærmer sig det uanstændige. Men det er ikke Mossads dyd, der bliver kompromiteret af arrangementet. Det er Danmarks. Og det skyldes, at danskerne ligger under for den fejlagtige antagelse, at fordi de reddede en masse jøder under anden verdenskrig, er israelerne taknemmelige, og derfor kan de stole på Mossad.

FOR EKSEMPEL sidder der en mand fra Mossad, en marab, midt i den danske efterretningstjenestes hovedkvarter og overvåger alle arabisk og palæstinensisk relaterede meddelelser, der kommer ind via deres aflytningsafdeling. Et ganske ekstraordinært arrangement for en fremmed efterretningstjeneste.

Som den eneste arabisktalende person der forstår han meddelelserne, men sender båndene til Israel til oversættelse (alt går via en forbindelsesofficer med kodenavnet 'Hombre' i Mossads åbne afdeling i København). Disse oplysninger deles ikke altid med Danmark, når overskrifterne, der ofte er stærkt redigerede, returneres. Mossad returnerer ikke de originale bånd.

MOSSAD HAR KLART nok ikke høje tanker om danskerne. De kalder dem for

fortsalach en hebraisk betegnelse for et lille luftudslip, en prut. De fortæller Mossad om alt, hvad de foretager sig. Men Mossad intervier ikke nogen i sine hemmeligheder.

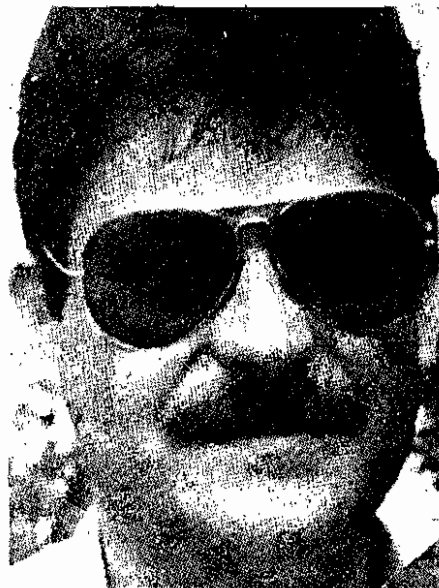
Der tages normalt omkring en time at checke 40 navne på Mossads computer. Men der forholder det sig således, at det var første gang Ami (en Mossad-agent) havde noget med danskerne at gøre. Derfor startede han med at kalde den danske sikkerhedstjenestes oplysninger frem på sin computerterminal. Og fremkom et dokument med nummeret 4647, hemmeligstempelt, der indeholdt en detaljeret beskrivelse af den danske sikkerhedstjenestes servicefunktioner, persona-

le og endda af nogle operationer.

EN GANG HVERT tredje år tager den danske efterretningstjeneste til Israel for at deltage i et seminar, ledet af Mossad, for at diskutere den seneste udvikling inden for terroraktiviteter og anti-terror-teknikker.

I kraft af dette forhold får Israel et komplet billede af den 500 store, palæstinensiske indbyggerskare i Danmark og har samtidig fuld opbakning med hensyn til dans (skygning af personer), når det er nødvendigt, koordineret med Lilla.

BREVET ANGAV Henning Frode, der på det tidspunkt var 38 år, som leder af den danske sikkerhedstjeneste.

Victor Ostrovsky, tidl. Mossad-agent.

Hvor peger sporerne hen i aflytningsagen mod ombudsmand hans Gammeltoft-Hansen, der har Københavns Universitets Lars-Erik Allin som hovedperson. Her er han under pressemødet med universitetets rektor Ole Nathan til højre. Foto Søren Jensen.

Han var udnævnt i november 1984 og skulle ifølge planen besøge Israel i efteråret 1985. Michael Lyngbo var næstkommanderende, og selv om han manglede erfaring med efterretningsvirksomhed, tog han sig af forhold vedrørende Sovjetunionen for organisationen. Poul Moza Hansen var juridisk rådgiver for Frode, Mossads kontaktperson, der ifølge planen snart skulle opføre med sit embede. Halbur Winter Hinge var leder af den afdeling, der tog sig af anti-terrorisme og undergravende virksomhed. Han havde også deltaget i det seneste seminar om terrorisme, der var blevet holdt i Israel.

(Faktisk holder Mossad en række sådanne seminarer, hvor de inviterer en efterretningstjeneste ad gangen, og skaffer sig dermed værdifulde kontakter samtidig med, at de fastholder indtrykket af, at ingen organisation tager sig bedre af terrorisme, end de gør).

ET ANDET DOKUMENT i Amis computer indeholdt det fulde navn på Danmarks civile efterretningsvæsen: Politiets Efterretningstjeneste (PET). Deuden opregnedes en række afdelinger.

Telefonaflytninger hører under Afdeling S. I et dokument af den 26. august 1982 havde danskerne fortalt Hombre, at de havde planer om at installere et computersystem og havde ressourcer til at give Mossad 60 'lyttestationer' (60 steder hvor de satte aflytningsudstyr op til Mossad). De havde også etableret aflytningsudstyr i en række telefonbøger efter anbefaling fra os (Mossad) i områder, der er kendt for at være følsomme i forbindelse med undergravende virksomhed.

CHUFEN FOR tjenesten havde rang af kriminalinspektør - hvilket svarer til offentlig anklager i Israel. Mossads rapport fortsatte med at kritisere, at danskerne skygningssenhed var ringe af beskaffenhed: 'Deres folk er lette at opdage. De falder ikke naturligt ind i gadebilledet, formentlig på grund af for megen personalerokering i afdelingen... efter godt to år går de videre til andre jobs.'

Politiet havde til opgave at rekruttere folk til tjenesten, men det lod sig vanskelig gøre, eftersom der kun var få avancementmuligheder. Den 26. juli 1982 bad Hombre om oplysninger om en nordkoreansk hemmelig operation i Danmark, men fik at vide, at den blev udført for amerikanerne, så 'spørg ikke igen'.

AF VICTOR OSTROVSKY

Netop som årtiernes pressehistorie var ved at dø en stille død, trådte Lars-Erik Allin frem med en moustage lige så malerisk som den beretning, der igen fik journalisterne til at drømme sødt om et dansk Watergate

Af Erik Valeur
Foto: Marianne Leth

Skam få den journalist, der ikke følte et kraftigt sug i mellemgulvet – dér hvor alle tiders største pressesager først fornemmes – den morgen Ekstra Bladet lod forsidesombomben sprænge: »Ombudsmanden spion-allyttet» *What a story!* Naglet til en virkelighed, ingen troede mulig, med et blodrødt stempel: AFSLØRING.

Havde den blot været skrevet af bladets normalberytte spionjægere (der med tiden har maskeret sig så godt, at ingen længere ved, om de er journalister), havde vi kunnet fejre afsløringen af bordet sammen med brødkrummerne.

Men her var der tale om to af de yngre, mest velanskrevne løjtnanter i bladets ganske vist decimerede, men stadig aktive prætorianergarde. De ville næppe lyve med vilje. *So what?! SO WHAT NOW!!* Sådan har de tænkt med store typer rundt om på landets nyhedsredaktioner fra Morsø Folkeblad til TV-Avisen. Og en ildevarslende, mellemgulvrislende uro har bredt sig fra mand til mand. Ikke på grund af overdreven redaktionel omsorg for folkestyret, men fordi man på et halvt hundrede alvorstyngede redaktionsmøder har måttet indse, at Ekstra Bladet kunne være på vej med den *Ultimative Afsløring*.

Den, man i journalistkredse i årevis har kendt under fantom-overskriften: »En dansk Watergate-sag».

Ganske vist har vi under store anstrengelser fået væltet et par ministre med uorden i bilagene (i fuld fordragelighed og med afholdelse af en højlig afskedsreception), men inderst inde ved vi godt, at

Tre uger og én dags

rejse på jagt efter

hemmelige

mikrofoner,

forsvundne agenter

og en mand ved

navn Thomsen.

What a story!

fastslår journalist

Erik Valeur,

forfatter til den ny

pressekritiske bog

»Stop Pressen«

Det Fui Antarekt

Landay

4. dec 1993

S. 5

DIREKTE AKTION

Vinter1993

5. årgang nr. 4

10 kr.

Anden i terrorredenen

...mmelig inkvisitionsdomstol og bøddelforretning afsløret!!!

Som resultat af et intimt samarbejde mellem et par logevrådere fra sindeniermiljøets rabiate højrefløj og Ekstra Bladets journalistiske herointestere smadres studenternes...

Efter velforberedt og velplanlagt aktion følger Køben-

havns Universitets rektor Ove Nathan sig presset til at råbe på hjælp fra politiet. Nikkedankerne på Universitetet og politigården nikkede.

Timingen var perfekt, flere af de forberedte artikler om aktionen var allerede i trykken, andre manglede kun de sidste saltige afsløringer af Universitetets hemmelige våbenproduktion, afsløringen af RAF-terroristerne, der hemmeligt var ved at forberede verdensrevolutionen over en kande urte, som de arme skatteyder havde betalt. Hvem kommer mon til at betale for misbruget af politiet og rektor-kontoret? For vi lever jo i et huserbetalt samfund - nogle gange!

Klokken 01.30 forlod de sidste kendte terrorister huset under EBS klarsynede overvågning. Hvad gemte der sig i de store tasker som de revolutionære bragte med sig ud af huset? Var det vasketøj, skolebøger eller stømvåben, var det her den forsvundne HIV-virus var havnet inden den skulle spredes på Københavnske spædbørns-hjem. Afsløringen følger, når der næste gang mangles stoffer til et journalistisk trip.

Kl. 02.00 kom de sløve pansere og satte lidt liv i kludene hos de forfrosne pressefolk, der blev budt på blødt brød og kaffe fra politiets propaganda-central og den forsamlede presse blev med en uset og sjældent imødekommenhed inviteret til at lave fotografisk dokumentation af hele aktionen. Et lille afdrag på politiet taknemmelighedsgæld til Ekstra Bladet. Nu skulle man sikkert afsløre bagmændene fra 18. maj og hæve opklaringsprocenten i politikredsen fra 20 % til 512 %, fed stemning, arbejdsglæde!

Lidt i fire afsluttes aktionen - huset er lukket - og det seneste tidspunkt taget i betragtning kan man ikke forhøjes over journalisterne Jacob Juhl og Anders-Peter Mathiasen ikke er specielt akkurat i deres beskriv-

velse af Blekingegadehandlens reservelager af sprængstoffer og granater. Og som EB's leder ikke glemmer at nævne, er der mindst 100 meter til Købmager-gades Posthus. Det er der også til Moskva, Libyen og Pentagon, hvad kan det ikke føre til.

Det er der i øvrigt også fra Ekstra Bladets redaktion til pågældende posthus, den gamle führerbunker i Berlin og Moon i Nordkorea.

Så måske skulle man også se dette hus lidt efter i sømmene, og når det gælder slagvåben, har nogen så mødt en Ekstra Blads journalist, der ikke har prøvet af det kæmpe slagvåben han render rundt med i hukserie, pumpepans for babyer, der tvivles dog på at selv aktive studenter fra højrefløjnen nogen sinde kan finde noget, selv om de nok er de eneste, der har lyst til at forsøge sig. Den Røde bande lader avisen kold! Men hvorfor bliver de så ufødeligt trukket frem i følgende artikler. En anden sag er, det er evigheder siden den anden sidst har været set i huset, hvilket var til et lovligt arrangement. Anti Fæcistisk Aktion hører heller ikke til den faste brugerskare, så hvorfor ikke også Den Lysende Stii og De Røde Brigader.

Avisens kilder er tydeligt ikke klar over den seneste tid udvikling i huset, man ved heller ikke, at Anarkistisk Forum, en liberalt og autonom debatgruppe er blevet optaget i huset, en gruppe der ellers ville være oplagt skydeskive for løgagtige angreb. I stedet hænges en lang række personer ud med navns nævnelse, selvfølgelig siger man ikke, at de er terrorister, kun at de er medlemmer af terrorgrupperne og ellers uden tilknytning til Universitetet. Med den gode forberedelsestid journalisterne har haft til at planlægge aktionen og kontrollere sine kilder med både almindelige og ualmindelige journalistiske metoder, som man påstår at have brugt, skulle

den slags personhelt ikke være nødvendig. Måske består de ualmindelige metoder i, at man ikke glemmer at nævne sig med at bruge almindelige metoder, dels er de kedelige, dels kan det ødelægge en god historie.

Beklageligvis for hele historien, rektor-kontoret m.fl. var våbensamlingen så kendt, at den havde været til behandling på et stormøde i foråret, et møde hvor alle, de undertrykte, undertrykkere, de såkaldte højre- og venstreorienterede grupper deltog. I referatet der citeres om fredagen gøres der tykt nar. Ekstra Bladet ser nogle ironiske udsagn om at man vil træne i våbenbrug, nærkampsteknikker mv. og straks bliver det for dem til alvor og følelsesbeviser.

Lidt pinligt for en avis, der vil være de svages forsvare, men når nu salgtallene ikke er for gode!

Universitetet har heller ikke været synligt smilfælsende, når det gælder om at overbringe personoplysninger til Ekstra Bladet. En situation Ove Nathan burde lade undersøge eller måske lade registrertilsynet se på. Politiet med hunde - sikkert nok hundene i nærheden af Studenterhuset - og finder nogle få slagvåben som er bragt ind i huset i forbindelse med en anti-fæcistisk høring, der kunne have fået fæcister m.fl. til at gå til voldelige provokationer. Fiasko - ingen pistoler og stikvåben, ingen narke, ingen terrorrede, men en jernstang og 8 stykker kabel, der delvis var beregnet på selvforsvar. Jernstangen påstås at være et glemt stykke legøj fra Yggdrasils pseudoreligiøse esotomouer, det samme gælder nogle træstænger som kun lige nævnes i de flotte afsløringer. Er det sandt kan det give et fingerpeg om hvorfra oplysningerne til Ekstra Bladet er kommet.

Ekstra Bladet giver den heller ikke for lidt, når det gælder om at bringe oplysninger om hvilke

grupper, der har lovligt været i Studenterhuset, at vurderinger bygger på fejlagtige påstande om de førnævnte inaktive studerende er syntomatisk. Påstandene om de ledende og undertrykkende grupper flimrer ud for øjnene af guidhæjerjournalisterne. De undertrykte er måske slet ikke så undertrykte. Korrekt nok finder der en politisk kæmpesed i Studenterhuset, en kamp, der drejer sig om at studentermiljøet måske også skal have plads til venstreorienterede studenter, eller om det kun er højreorienterede studenter, der skal have lov til at præge den politiske debat. Kulturgrupperne, de religiøse bliver gisler i denne kamp, for kan aktivister fra de moderate studenter og Yggdrasil ikke få deres vilje, vil de hellere smadre studenterhuset end at bøje sig for lidt demokrati. Og de gør det, med løgn og heiz, går man til Ekstra Bladet. Flere af Ekstra Bladets journalister har problemer med det autonome miljø, grundet lidt for meget smagløs journalistik, så kan man ramme nogle grupper, der ligger i nærheden af de autonome, så betyder det knap så meget om historien er sand eller ej. For som EB selv antyder, revolutionen er ikke noget teselskabsk - det er bare synd for de kristne studenter, rock og musik grupperne - sandheden bliver som sædvanligt de første offer. Man må sanelig indrømme at journalister, der føler sig truet på livet, er modige når de tør skrive som de gør.

Hele aktionen mod Studenterhuset ender i de tidlige morgentimer i en tynd kop te uden revolutionært brød. Ekstra Bladet stopper ikke af den grund sine artikler, man løber linen ud, selv om man ved, at man lyver og at sagen er en ad. Resten af pressen hopper på limpinden og når i mange tilfælde ikke at springe fra efterbånden som sagens rette sammenhæng anes.

Næste dag; undskylder EB lige lidt, at de vist var fejl i med-

lemlisterne og ellers hører man over, at Studenterhuset er lukket og skælder ellers ud til højre og venstre for at sløre, at man er øde i tovene, det bedste forsvar er som bekendt et beskidt angreb og så prøver man endnu en gang i et anfald af politisk paranoia at gøre Regnhøjen til en militant gruppe, ved at konne med nogle tyndbenede citater. Man har i denne forbindelse lånt nogle interne dokumenter fra gruppen, dokumenter der enten er stjålet, udlånt af politiet, eller Universitetet.

Det kunne være en interessant at vide hvorfra informationerne kommer. Nå men avisen skal beskytte sine kilder, det er knapt så vigtigt at tage hensyn til ofrene.

Citaterne der så stammer fra en person, der søger om optagelse i Regnhøjen og om hvilket det end ikke oplyses om vedkommende er optaget eller ej. Det er så grundlaget for at for-dømme Regnhøjen.

Morale: Hvis denne skal have en, er det, at EB ikke sløvt venter på en saftig skandale, man offer gerne alt på selv at skabe sine nyheder. Målet helliger midlet og her står man på linie med de værste fundamentalister fra de yderste religiøse og politiske fløje.

Medens griner et par individer fra Moderate Studenter og Yggdrasil en vis legemsnidel i laser. Studenterrådet vasker både hænder og fødder i et for-gæves forsøg på at redde stumperne. På Ekstra Bladet sover man brændt ud og drømmer sig til den næste skandale og Ove Nathan bestiller en lastvogn der skal fragte alle hans afskedsgaver hjem.

Vagn Torup

→ FORPSAG

WATERGATE VAR DET RENE VAND

det hverken vil imponere Woodward eller Bernstein, journalisterne der gravede sig ind bag Watergate-aflytningen og fik sat USA's præsident Nixon fra bestillingen før tiden.

Motivet, ville de sige.

Motivet skal være virkelig *crooked* - virkelig forbyrderisk.

DRONNINGENS HUND

Mellemgulvet er som sagt det sted, hvor en stor historie først mærkes: Som en rumlen, der fylder organismen og stiger til en torden - lyden af trykpressen, der uophørligt bringer døgnets vigtigste nyheder videre.

Men - der er kludder i mekanismen.

Blandt de nærmeste konkurrenter tager kun Information og Det Fri Aktuelt historien alvorligt.

Berlingske foretrækker nyhedshistorien: »Jeremy Irons til te hos Friis-Mikkelsen». Jyllands-Posten prioriterer blandt andet: »Intet spor af Dronningens hund». Og B.T., hvor mellemgulvet må have dunket af hård, bitter misundelse, nøjes med den noget mindre afsløring: »Bille, er sjov, når han er fuld».

For en læser af alle aviser er billedet ejendommeligt - mens den ene halvdel af befolkningen oplyses om et muligt anslag mod demokratiet, må den anden tro, at intet er hændt. De undersøgende journalister grubler: *What to do?* I dagevis. Uden at komme på råd. Så dør historien.

NINN ER NIXON

Men Ekstra Bladets anonyme fantomfortælling har pirket til de dybeste drifter i enhver pressemand- og kvinde. Og de to højmanter i den lille formiddags-garde, gør det

umulige: De får sensationens bagmand til at træde offentligt frem. Med en skæg-prydelse, der får journalisterne til at tænke på salig Phileas Fogg, der rejste Jordan rundt på kun 80 dage i en anden eventyrlig fortælling.

Hans forklaring efterlader ingen tvivl: Noget er råddent, et eller andet sted - *but what?*

Er det dokumentationen leveret af manden med den røver-agtige fortid i hjemmevernet eller er det...? Alle synes som med én avismund at komme på det samme svar: Ninn-Hansen!

Manden, hvis fortid ikke er den bedste reklame i et pressekorpset med voldsomme tamkomplekser, er chanceløs. Og fredløs. Alle insinuationer gælder. Og den slags kan formuleres elegant, tilforladeligt, næsten-uskuldigt og i bisætninger med antydninger, der går rent ind i mellemgulvet hos en læserkare, der også hungre efter bytte.

Ninn er Nixon. *That's it* - han er ganske vist et mindre bytte, da han allerede er gået af én gang, men - som Politiken trods alt udtrykker det på en mindværdig forsideside den 26. november: »Watergate-sag udløser panik».

Konkurrenterne på B.T. udkommer med en lige så mindværdig underdrivelse, trykt med ganske små typer: »Top-chef: Jeg brød ind hos Gammeltoft».

Lars-Erik Allin viser sig at være eneste kilde (selv om han i første omgang har optrådt i anonymt flertal i Ekstra Bladet), *so maybe* - *just maybe* - har han anbragt mikrofonen selv, foreslår TV-Avisen. Eller digtet historien fra ende til anden?

Den tese må ramme direkte ned i Ekstra Bladets dybeste frygt, og avisen svarer

igen med en snerren: »Det er god gammel skik, at hvis man ikke kan lide budskabet, så kan man da altid hugge hovedet af budbringeren.»

Det er så sandt, som det er sagt - velkendt i netop disse avishaller.

Og - som de ville sige på TV-Avisen: Nu klarer vi frisaag - *if the shit hits the fan!*

I en presse, hvor et års systematiske forfølgelse af beboerne på Christiansia - eller nedskydningen af ti unge på Nørrebro - ikke opnår nær samme Watergate-status som en syv år gammel aflytning af en spidsborgerlig juraprofessor, har virkelighedsformemmelsen, avære kår. Det har den - med mindre man forestiller sig det værre tænkelige: At der er tale om et topstyret, politisk planlagt komplot mod den af og til kontroversielle professor, der senere bliver ombudsmand. Det er netop denne udnævnelse, der er selve Ninn-Hansens motiv til en aflytning, fastlår de kulegravende reportere.

Så opdager de, at tesen har en lille, men generende brist: Da mikrofonen blev anbragt, vidste ingen - end ikke Gammeltoft selv - at han ville søge det fornemme embede...

MEN SÅ MOSSAD, DA

Men det må have noget med flytningene at gøre. Det ligger lige for, og ingen af de hastigt fremadfarende reportere opdager - til dato - helt andre gøremål, der kunne kvalificere professoren til opmærksomhed.

Men så Thomsen da! Tænker journalisterne - den mystiske teletekniker - han må kunne findes. Men det kan de naturligvis heller ikke. Politiken sporer en navnebror helt ovre i Australien, men han er

indfaldt - nå for Thomsen!

Evnerne slår ikke til. Og historien er ved at dø.

Så spiller Ekstra Bladet sidste trumf ud: Det er den israelske efterretningstjeneste Mossad, der står bag det hele. Det er en trumf, der kan risikere at blive liggende på bordet i mange, mange år. Sandt. Forkert. Uimodsagt. Og der må derfor kippes med flaget, når Tøger Seidenfaden ukueligt fastholder pressens rolle i afdækningen af den danske Watergate-sag, som meddelt i Politiken den 3. december 1993: »Vores uafhængige undersøgelsesform kan ikke undværes.»

BARE DET VAR MIG

På tre uger er ingen blevet klogere. Men det genoplivede drengetrømmene hos os, der i så mange år har længtes efter syner af ledninger og skjulte mikrofoner i vore telefonapparater. Vi har alle sendt ombudsmanden en misundelig tanke: Hvorfor var det lige netop sådan en halvreaktion spidsborger, der fandt den lille »dåms» bag tastaturet? Mon ikke skruetrækkeren har været i brug på mange små kontorer derude på universitetet de seneste uger?

Et par ærlige svar fra vennekredsen vil afsløre det for enhver: Vi håber stadig - indædt - på det ultimative drama. Dokumentationen af en modsætning større end Nyrups og Uffes småkævelen. Det er det, der driver os henimod avisviskierne.

Sådan må det være i et land, hvor det farligste, vi kan komme ud for, er at slå panden i parketgulvet - når vi falder i søvn foran fjernsynet. Vi længes. Det er en længsel, ikke engang pressen kan overvurdere. Så giv os vort Watergate.

Velkommen

Endnu engang kan vi byde velkommen til et nyt og fantastisk nummer af Q. Siden sidst er der sket så meget, at vi kunne have udkommet som et dagblad, hvis vi havde midlerne. Heldigvis har den naturlige kunstpause givet os muligheden for at træde et skridt tilbage og få et mere sobert overblik.

Hvem lytter?

Sagen omkring aflytningen af en professor, der senere blev ombudsmand, på vores universitet har nu rullet i et stykke tid. Det er blevet helt tydeligt, at KU's juridiske rådgiver Lars Erik Allin har spillet en central rolle i denne sag. Set i lyset af tidligere hændelser, hvor Allin har været centralt placeret, bl.a. Studenterhus-sagen (som han nu er taget af), mener redaktionen at forholdene omkring Allin skal undersøges nærmere. Læs mere i artiklen: Lars Oliver North.

Der foregår øjensynligt ulovlige aflytninger i det danske samfund. Det er især problematisk når disse aflytninger bliver foretaget af staten eller med statens billigelse. Det er et direkte angreb på den

personlige frihed, og dermed på grundstenene i vores demokrati. Redaktionen bærer at den forestående undersøgelse ikke vil efterlade sig lige så mange spørgsmål som Kejsergadesagen i slutningen af 60'erne. Læs desuden om denne sag i dette nr. af Q.

Studenterhuset

Bølgerne har gået højt både i pressen og lokalt på Studenterrådet. Beskyldninger har fløjet igennem luften om både magtmissbrug, fascisme og meget andet. Beskyldninger der var så graverende, at flere personer på det kraftigste overvejede at trække sig helt ud af studenterpolitik. Hvor ligger så grundene til denne opskruede situation? Disse skal findes i en enkelt fraktions manglende accept af Præsidiets handlinger efter Studenterhusets lukning. Ærgerligt er det, at i stedet for at tage en konstruktiv debat omkring hændelsesforløbet, blev det fra fraktionen Socialistisk Fagfronts (SoFa) side en væmmelig personjagt hvor alle, der ikke bifaldt denne usmægelige jagt skulle knægtes. Fællesrådsmødet den 4/11 blev

dog en klar tilkendegivelse af, at SoFa på ingen måde har opbakning fra fagene og ej heller kan siges at repræsentere andet end sig selv.

Hvad med debatten?

I Studenterrådet roser vi os selv for at være værpøitaiske. Dette er for undetegnede ens betydende med en sober og åben debat. Derfor er det dybt rystende og lavt, at der fra SoFa's side, på trods af deres kraftige beskyldninger om redaktionelt misbrug af Q og deres mistillid til Præsidiets ikke er kommet så meget som et skrevet ord, der bringer deres voldsomme beskyldninger ud i det åbne så alle kan deltage i debatten.

Stoppøver

Det er med den største fornøjelse, at vi på redaktionen har set, at der nu endeligt er ved at blive gjort noget ved de forkastelige stopprover fra folketingets side. De er ikke væk, men det er tydeligt, at med de seneste tiltag fra tingets side er det begyndt at sive ind, at disse prøver ikke er brugbare og, at de må væk så hurtigt som muligt. Fra redaktionens side skal dette nummers store skulderklap tildeles alle de, der har arbejdet fra Studenterråds side mod stopprover. ■

Indhold

Faste indlæg	Artikler og indlæg	Valg, moral og etik
Marbas spalte	Studenterrådets holdning til junkningen af studenterhuset	Valget er overrasket. Q analyserer valgkampen.
side 11	side 4	side 9
Det lille universitet	Det endelige opgør	Parvej
side 18	Q's udsendte medarbejder var tilstede på Studenterhusets ekstra ordinære generalforsamling.	Ove Nathan stopper som rektor for Københavns Universitet. I den forbindelse har Q haft en samtale med ham, for at sige præcis Parvej.
Fra vores læsere	side 5	side 15
Næste nummer	Studenterhuset?	Goddag?
side 19	En anmeldelse af Studenterhusets café, og formændens svar.	Kjeld Mølgård er den af de to rektor-kandidater der har størst chance for at vinde rektorvalget. Q har spurgt ham lidt ud.
Aflytningssagen	side 12	side 16
Lars Oliver North?	Kend din fjende	
side 3	Anmeldelse af Hard core.	
Kejsergadesagen	side 8	
side 10		
Lyt en gang!	side 14	

Lars Oliver North??

Stakkels Ove Nathan. Stakkels Københavns Universitet. Skandaleme kappes om at pryde „verdenspressens“ forsider i disse uger. Og hvad vi ikke har fået i opmærksomhed omkring uddannelsespolitik, får vi nu på helt andre områder.

„Det skete i de dage..“ kunne meget apropos have været indledningen på Lars Erik Allins redegørelse om hans rolle i aflytningen af en professors telefon i 1986. Hvad der er mindst lige så interessant er, hvad der sket siden da og for ganske nylig, som får Allin til at fortælle juleeventyret en novemberdag i 1993.

Som studerende på KU vakte det ikke kun min interesse at læse og gætte med om årsager til aflytning, efterretnings-tjenester og regeringsmøder om natten. Det er mindst lige så interessant at se det fra en universitets-synsvinkel: hvad ER det, vores juridiske rådgiver render rundt og laver? Og hvad har det - eller skal det have - for konsekvenser for KU?

Det er svært ikke at have Studenterhussagen i baghovedet, når talen falder på Allin. Studenterrådet har ikke været alene om at ha' bidt mærke i hans fremtrædende rolle og opførsel i denne forbindelse. Mange gætterier og spekulationer har været afledt heraf:

Hvilke oplysninger førte til rektors dramatiske handling? Hvorfra kom oplysningerne? Var der „skjulte interesser“ for at få lukket huset - og få udelukket bestemte grupper fra huset?

Hvem „tjekkede“ husets medlemslister for Ekstra Bladet?

Hvorfor beslaglagde man materiale i huset, der ikke har noget at gøre med medlemslister og økonomi? osv. osv.

Allin er nu „taget af sagen“, og det er da for så vidt ganske betryggende.

Ekstra Bladet (tør, hvor andre tier) (der bragte terrorhistorien, red.) var såmænd også først ude med historien om aflytningen.

Her optræder Allin - anonymt - som kilde og eneste „historiebærende“ person i sagen. Uden Allin - ingen historie.

Som hele Danmarks „helt“ tager han allfære i 1986. Han tager også „hensyn“ til KU ved ikke at „rode andre ind i det“. Han er efter eget udsagn sågar ude i noget, der kan være direkte usandt.

Men kan KU leve med at have en ansat, der ikke går til sine overordnede med den slags, men hellere til Ekstra Bladet 6 år efter?

Måske skal man se på, hvad Allin opnår ved denne sidste manøvre?

Efter pressemødet, hvor han stod frem som vidnet efter endelig at have informeret rektor, har vi hver dag kunnet læse nyt i foljetonen i aviserne. Så har Allin en drøm om at blive berømt, har han da opnået det.

Han er ikke længere kun kendt på KU og i universitetsmiljøet som sådan. Kredse han ellers har været kendt i (nu er skytteforeningen vist ikke længere eksisterende...) er heller ikke længere alene om at kende til hans eksistens. Det gør ham selvfølgelig mindre egnet, hvis man, som en Jørgen Hansen, i fremtiden ønsker at henvende sig til eller have forbindelse med en person på KU i sager, der ligner aflytningssagen i foråret 1986. Han har offentligt lagt distance til sådanne miljøer og fremstår som den retskafne mand, der gør „what a man's gonna do“.

Endelig opnår han helt at fjerne opmærksomheden fra Studenterhussagen. Efter manges mening var hans rolle her temmelig betænkelig og det burde have fået konsekvenser.

Så langt nåede det slet ikke.

Han har konsolideret sin stilling: har fået en kraftig påtale, men beholdt sit job. Sagen virker nu som afsluttet i den henseende.

Skulle nogen ønske at undersøge nærmere, vil det blive opfattet som en

mød min ven
Thomsen på s. 14

virksomhed, der forsøger at udnytte situationen på en „plad“ måde og drive betz.

Studenterrådet ønsker imidlertid Allins roller nærmere undersøgt. Der skal ikke lægges låg på, blot fordi han nu er fjernet fra sikkerhedsposten og Studenterhussagen.

Det skal foregå på en ordentlig og saglig måde - og internt på KU.

Det er vigtigt for universitets studerende at have tillid til den person, der bl.a. rådgiver i juridiske spørgsmål (f.eks. mht. statutter) og det er vigtigt for hele Københavns Universitet.

Andet kan vi simpelthen ikke leve med!

-mf

Allins redegørelse kan revideres på Vor Frue Plads, under henvistning til lov om offentlighed i forvaltningen.

Studenterrådets holdning til lukningen af Studenterhuset

Studenterrådet har været meget involveret i Studenterhuset i dagene efter lukningen. Studenterrådets hidtige og fremtidige handling i denne sag blev diskuteret på fællesrådsmødet den 4. november 1993. Dette er et kommenteret referat fra dette møde.

I dagene efter Ekstra Bladets artikler om Studenterhuset og Rektors lukning af Studenterhuset handlede Studenterrådets daglige ledelse, præsidiat, på egen hånd med bl.a. pressemeddelelser og en begrænsning af de to brugergrupper Regnbuegruppen og Studerende mod Racismes brug af lokalerne i Krystalgade. På fællesrådsmødet den 4.11.93 blev det afgjort hvad Studenterrådets holdning er til Studenterhuset og om Studenterrådet støtter op bag de beslutninger præsidiat mente, der skulle tages i de hektiske dage efter lukningen.

Der var enighed om, at lukningen af Studenterhuset var forkert, at det stadig skal være brugerstyret og placeret på den gamle adresse i Købmagergade, men ellers var fronterne trukket skarpt op.

Præsidiat kunne vedkende sig, at der var enkelte ting der kunne være gjort anderledes, men som helhed mente det, at kunne stå inde for sine beslutninger. Bl.a. havde en pressemeddelelse kunnet give det indtryk, at der var studerende fra Regnbuegruppen og Studerende mod Racisme, der var blevet ekskluderet fra Studenterrådet og forment adgang til lokalerne. Ingen studerende var blevet ekskluderet, og muligheden eksisterer slet ikke i Studenterrådets statut. Det var det punkt hvor de to fronter tilsyneladende var tættest på hinanden, men der var uenighed om der skulle være tale om en undskyldning eller en beklagelse. Foralderne for en undskyldning mente, at præsidiat havde været med til at kriminalisere de berørte personer og brugergrupper. Præsidiat mente det var pressens ansvar, og at det desuden var en opbakning af Studenterhusets bestyrelse, der havde

udelukket de pågældende fra Studenterhusarbejde. En tredjedel undlod at stemme og der var kun to stemmers overvægt for, at der ikke skulle udsendes en pressemeddelelse med en undskyldning, men med en konnotation og en opbakning bag det arbejde der er blevet lavet af Regnbuegruppen og Studerende mod Racisme.

Der var ikke tvivl om, at de suspenderede grupper skulle have mulighed for at låne mødelokaler hos Studenterrådet på lige fod med andre, dvs. reservere lokaler fra gang til gang, men mindretallet, kraftigst repræsenteret af Psykrådet, Geografisk Fagråd og dele af Jurrådet, mente at Studenterrådet skulle stille erstatningsfaciliteter til rådighed for grupperne. For at hjælpe gruppernes brugere — især de studerende der havde fået psykologisk rådgivningshjælp af Regnbuegruppen — og for at vise solidaritet i forhold til hvordan grupperne var blevet behandlet i pressen. Et stort flertal afviste ønskerne om at give Regnbuegruppen og Studerende mod Racisme mere end almindelig brugret til lokalerne i Krystalgade.

Holdningsforskellene gik især på, om de udelukkede grupper var blevet hørt i tilstrækkeligt grad og om man kunne have tillid til, at de vil i fremtiden få en ordentlig behandling af Studenterrådets daglige ledelse. At de ikke er blevet hørt mener ledelsen ikke er rigtigt, men resultatet af fællesrådsmødet kan først og fremmest ses som en opbakning bag Studenterhusets bestyrelse. Ikke ud fra en konkret vurdering af hvad bestyrelsen har foretaget sig, men ud fra en holdning om, at det er den og ikke Studenterrådet, der har ansvaret for Studenterhuset. Hvis bestyrelsen beder om Studenterrådets støtte i en forhandling, vil Studenterrådet dog gå aktivt ind, men Studenterrådet ønsker at bestyrelsen skal være stærk nok til at klare sig selv.

På baggrund af den kritik der var blevet rejst af Præsidiat og Studenterrådets repræsentant i Studenterhusets bestyrelse, kom det til tilsidsafstemning, der blev vundet med over hundrede stemmers overvægt.

-hm

Fællesrådet er Studenterrådets øverste myndighed. Det træder sammen mellem hver 2. og 3. uge. Fællesrådet er sammensat af repræsentanter fra fagrådene. Der er ikke faste repræsentanter, så fagrådet kan fra møde til møde vælge hvem de vil sende. Fagrådene har stemmer svarende til antallet af indskrevne studerende på deres fag. Præsidiat er Studenterrådets daglige ledelse. Præsidiat vælges af Fællesrådet, og det står til ansvar overfor Fællesrådet.

Det endelige opgør

Studererhusets generalforsamling den 13. november var en marathonsforestilling på 6 timer. Megen galde blev spredt, men huset er nu på vej mod en bæredygtig fremtid.

Så holdt Studenterhuset sin længe ventede generalforsamling, hvor de meget omtalte eksklusions og suspensionssager skulle behandles. Q's udsendte var mødt op i kraft af sin status som menigt medlem af Studenterhuset.

Fronterne var klare

Fiol. 7, Studenterrådets store mødelokale, var fyldt til randen, 108 stemmeberettigede var mødt op for at give deres besyv med omkring de forskellige sager. Det var helt tydeligt, at salen var delt i to. Der var Regnbuen og deres støtter, der selvfølgelig mente, at eksklusionerne var helt uberejliget og den anden gruppe, der så husets videreførelse som det afgørende spørgsmål uanset om det måtte betyde en forsat udelukkelse af de belastede grupper (red.: Regnbuen, Studerende mod racisme og Yggdrasil).

De tunge argumenter?

Efter de indledende ambøjninger med valg af referent og dirigent blev det tunge skyts kørt på banen. Regnbuefløjen ønskede fra starten, at sabotere generalforsamlingen ved at påberåbe procedurelle fejl. De mente, at eksklusionerne var ugyldige og følgende, at bestyrelsen måtte træde tilbage, hvilket altvædt stor jubel blandt regnbue folk og lignende. Bestyrelsen redegjorde derefter for deres handlinger og det juridiske grundlag for eksklusionerne. Dette var tydeligvis ikke nok for Regnbuen, der vedholdende blev ved med at råbe på procedure indtil det blev slået fast ved en tillidsafstemning til bestyrelsen, at generalforsamlingen støttede bestyrelsens tolkning af vedtægterne og det såkaldte procedure argument ikke var holdbart. Efter en fremvisning af en video af TV2-Lorry hvor to regnbuefolk tager ansvaret for de fundne våben og indlæg fra begge sider, blev der stemt om eksklusionerne. Resultatet blev, at eksklusionerne opretholdes.

En svinestreg

I forbindelse med den efterfølgende diskussion af de enkelte grupper, der var blevet suspenderet grundet deres uklare forhold, præsterede Regnbuen en svinestreg af rang. Før mødet, hvor der blev delt diverse bilagsmateriale ud, delte Regnbuen også nogle løsark ud. Disse viste sig at indeholde blandt andet en artikel fra Demos (et lille antifascistisk blad), der stempede et medlem fra Yggdrasil som medlem af DNSB (nazisterne). Beskyldningerne i artiklen må betegnes som værende helt ubegrundede og uden hold i virkeligheden. Denne handling står for mig som værende ligeså lav som Ekstra Bladets kampagne mod Studenterhuset.

Konklusionen

Slutningen på denne eftermiddag blev ligeså festlig som starten. Regnbuen udvandrede efter afstemningerne med langemændene så højt i luften, at man skulle tro at de var vordende meteorologer. Resten sad så tilbage med et håb og en tro på, at det nu ville være muligt at komme videre med en reel rekonstruktion og genåbning af huset med det mål, at det skal være et sted hvor alle de 30.000 studerende ved universitetet kan komme

lc

Steen og Stoffer

Studererhuset?

Studererhuset er lukket. Men det har det ikke altid været. En af Q's læsere har på trods af den seneste tids tumult, set sig anlediget til at komme med en anmeldelse af Studererhuset.

af M. A. Jarl, Datalogi-studerende

For langt tilbage følte deres udsendte sig foranlediget til at tegne et medlemskab at Studererhusets forening for formedelst 50 kr. Præmierne for medlemskabet er at man er under uddannelse - vel at mærke en højere og ofte videregående uddannelse.

Da deres udsendte befandt sig i en fredagsatmosfære havde jeg besluttet, at jeg ville drage nytte af mit medlemskab og uddynte studererhusets faciliteter, som blandt andet inkluderer et mix af billig fadøl. Af i øvrigt ganske glimrende og ikke foragtelig kvalitet, og levende musik, der i al sparsommelighed kan nydes fuldstændig kvit og frit, altså det sidste. Derfor foretog min ledsager og undertegnede turen fra min ringe bolig ind til studererhusets velsignelser i et regnfylt og koldt vejr.

Som det er sædvane i København, er dens indre - og især dens etableringer og de værste bevægelser - fyldt til et bristende punkt af mennesker af vidt forskellig herkomst, adfærd og udseende. Vi har alle stiftet bekendtskab med fulde gymnasieelever og uædruelige svenskere. Studererhuset udmærker sig ved ikke at være en undtagelse. Da der er gratis entre sammenkogt med billige drikkevarer og billige køn (?), red), er det daværende sted altid fyldt op af mennesker hen ad midnat. Man er sikker på at der er gang i den, hvad den så end er.

Hvilket minder mig om, at Deres udsendte og hans ledsager, der træt efter en uges strabadser og øvelser i det bornholmske og ganske pøne landskab med den danske hærs udmærkede feltkøkken og sløringsnet, mødte to hollandske og yngre piger - hvilket ikke

har det fjerneste med hinanden at gøre. Da min ledsager på grund af sit køn og sin stilling i forsåret som banal menig havde været på øvelse i det før nævnte landskab - der udmærker sig ved en høj produktion af tilrøget makrel og dansk litteraturhistorie (Nexø), men mangler produktion af yngre mennesker - og især efter hans synsvinkel yngre kvinder - lod jeg de to hollandske unge kvinder i stikken og under hans kommando. Jeg begav mig ud blandt studererhusets kundekreds balancerende med en fadøl.

Da musikken den nat glimrede ved at udmærke sig - idet det var afrikansk etnisk musik af en fremmed herkomst, yderst kedssommelig og ensformig, hvor den eneste positive kvalitet var, at man dårligt kunne høre den - var det muligt at etablere kontakt med kundekredsen. Da deres udsendte var blevet udsendt af hans krævende og omsige redaktør for et ofte fraværende blad, måtte jeg forespørge enkelte individer, der stadig var ved deres fulde fem, om de gik på Københavns Universitet. Deres udsendte fandt efter diverse ansørgelser to (!!) som gik på Universitetet og læste statskundskab, hvor af den ene oplyste mig om, at han skam var avanceret fra S II til bispen og så også sådan ud. Efter disse ringe resultater drog jeg optimistisk ad baren hen med et tomt, rungende fadølsglas og min umættelige og tørstige nysgerrighed.

Da jeg endelig fik mig presset op til baren, der mangler benstøtte, påberåbte jeg en af de utallige barfolks opmærksomhed. Jeg spurgte naivt om han om han da ikke gik på Københavns Universitet og i så fald, hvad han læste, men nej. Han læste ikke (og her havde jeg håbet på en sikker gevinst), og hvad han så lavede oppe i baren, og noget svarede han, at han stod

der og var medlem af Studererhuset (jvf. før omtalte præmier). Derefter, lettere ramt og lamslået, spurgte jeg, hvorfor der ud af kunderne var så få der læste på Universitetet, og prompte svarede han, at Studererhuset ikke havde som funktion, at underholde læsende mennesker, men at det skulle være et ansigt ud af til. Som om Universitetet er upopulært (se blot antallet af afviste per år) og skal overbevise den lalleglade gymnasieelev om alle universitetets fortræffeligheder.

Senere fandt jeg min desperante ledsager og hev ham ud af Studererhuset efterfulgt af to hollandske unge kvinder, en senere viste sig at være jyder, hvilket jeg ikke ænsede, men man oplever jo meget en fredagften i Studererhuset.

Svar!

til M. A. Jarl's indlæg om Studererhuset.

af Erik Albrechtsen, formand for Studererhuset.

Først skal jeg ikke undlade at sige tak for det meget humoristiske (håber jeg) indlæg om Studererhusets cafe. Jeg må dog tilføje, at jeg tror, at den omtalte aften, som må have fundet sted før en vis lukning, har været særlig gret. Men ikke desto mindre gør du i indlægget opmærksom på en problematik som Studererhuset på ingen måde har været blind overfor. Til tiden, specielt i foråret '93, har der været en tendens til, at publikummet i caféen på fredagsaftner har bestået af ikke-stu-

derende. Specielt gymnasieelevernes indtog har til været en plage. De omtalte svenskere kender vi ikke noget til (hvad med cafébestyren Carin?, red) Studererhuset besluttede i slutningen af sidste semester at gøre noget ved dette problem, men da der er flere årsager til problemet, var det ikke nemt at blive enige om hvad man skulle gøre. Nogle årsager kunne være:

- Fri entré.
- Lave ølpriser.
- Musikken.
- Bygningens udseende og vedligeholdelse.

De to første er direkte økonomiske variable, mens de to sidste drejer sig om indhold og image. For ikke at gøre indlægget for langt, vil jeg koncentrere mig om, hvad vi fra Studererhusets side har valgt at gøre, frem for at lave en analyse af de enkelte punkter. (Den analyse har jeg forsøgt at lave i maj-udgaven 1993 af Studererhusets Husavis).

Den 7. september besluttede studererhuset sig for at forsøge en entréordning på fredagsaftener, som går ud på at der er fri entré for alle studerende ved højere læreranstalter, ved fremvisning af gyldigt årskort, mens ikke-studerende må betale entré. Desuden skulle musikbudtallet være mere varieret og skulle ind mellem kombineres med diskotek for ikke at havne i forudsigelig verdens dødsfælde. Entréordningen har kørt siden rushesten den 17. september og synes at have haft en overordentlig god effekt på specielt gymnasie publikummet, som siden er reduceret gevaldigt i antal. En skønsmæssig vurdering af publikums sammensætning, ud fra mængden af fremviste årskort og entréindtægten størrelse, siger at 60-70% af publikum fredag aften er studerende, heraf langt størstedelen fra KU. En kraftigt øget PR-indsats har naturligvis også en del af skylden, men tendensen er ikke til at tage fejl af. En selektiv entré, som signalerer, at de studerende er det primære publikum, har

en gavnlig effekt, og her skal man nok ikke overse den lille psykologiske detalje, at ved at skulle fremvise årskort ved indgangen for at komme gratis ind, giver den studerende en følelse af at høre til stedet. Forsøget med entré er dog ikke gennemprøvet, og her skal der nok peges på en vis lukning, som den 19. oktober satte et foreløbigt punktum for Studererhusets aktiviteter.

Hvis og når Studererhuset efter alle solemærker at dømme genåbner i foråret, vil forsøget blive fortsat og Københavns Universitet vil efter forskellige udsagn fra administrationen tage sit ansvar for bygningen alvorligt, og medvirke til, at stedet ikke forsat ligner af en kondemneret ejendom. Det skal her siges, at bygningens fredet og at ingen bygningsmæssige forandringer (eller forbedringer)

har kunnet foretages uden arkitektens og KU's godkendelse. Dette har i høj grad medvirket til et hæret udseende af huset, noget der måske har skræmt mange. Man kunne måske oven i købet håbe at den megen dårlige og ikke særlig refærdige omtale i forbindelse med lukningen, på længere sigt kan vendes om, ud fra devisen om at dårlig omtale er bedre end ingen omtale.

Til sidst skal jeg angående den omtalte bartender (som sandsynligvis har været C-medlem, dvs. medlem af en aktivitetsgruppe i huset) sige, at hans udtalelser må stå for egen regning, men tilføje at han har ret i at caféen er Studererhusets ansigt udadtil, hvilket dog mere er et resultat end et mål i sig selv. Der foregår meget andet i Studererhuset end caféen og det man læser i Eksurabladet. ■

STUDERERHUSET
af Københavns Universitet
Københavnstræde 11 • København K

København den 21. september 1993

Studererhusets
Københavnstræde 11
1023 København K

Foreningen Studererhuset ved Københavns Universitet ønsker at tilkøbe Studererhuset for den næste sæson, som Studererhuset har været efter lukningen af Studererhuset.

Studererhusets bestyrelse har under de lokale forhandlinger med Københavns Universitet modtaget et tilbud fra Studererhusets tillystede Studererhuset ved indlån af lokal og andre faciliteter til Studererhusets bestyrelse og lokale bestyrelse i den næste sæson har indtaget sig de nødvendige til rådighed for den næste sæson.

Med hvid AR er det et udtryk for samarbejde

Bestyrelsen

Tilsvarende til den 21. september 1993
Københavnstræde 11 • 1023 København K • 19.000 00

Lyt en gang!!

By Snoldhart

Intetanende lukkede Snoldhart sig ind på sit kontor. Kontor var måske så meget sagt, men Snoldhart var nu glad for det alligevel. De to ølkasser med en skufferplade på var da et glimrende skrivebord, og hvem kunne klantrø ham for at synes at en udstoppet kat fungerede som den bedste direktørstol på markedet.

Det eneste han nu manglede var nogle klienter. Snoldhart funderede lidt over, om det nu var en god idé at gå ind i detektivbranchen, men hvad fanden tænkte han - han havde jo prøvet så meget i sit liv: han havde sprunget bungyjump, godt nok fra et spisebord, men princippet var jo det samme, han havde været sportsreportør (og den eneste tilstedeværende af slagsen tilmed) til århundredets største sportsbegivenhed, VM i oste. Restauratør, havde han også været, hvor i Danmark fås en bedre forløren karklud, end hos „The Snoldhart Snackbar“? Jo, tænkte han det skal skam nok blive sjovt, men gad vide, hvad man egentlig laver som detektiv. Umiddelbart havde han forestillet sig noget i retning af gule ærter med fyld, eller en syngende hæfte-maskine, men efter at have lavet lidt research, og læst „De to for lidt“ (der må siges at være et must for enhver nystartet detektiv: Fed bog, blev på det kraftigste snydt ved The Hugo and Nebula Award uddelingen, hvor det udelukkende skyldtes at dommerkomiteen bestod af ordblinde, og derfor udnævnte Gone With The Wind til årets prisvinder, da de troede den handlede om fordelene ved at bruge marsvin istedet for kul til elproduktion, de de er meget mindre CO2-holdige. Miljøbevidste var de i det mindste, de kære dommere.)

Pludselig ringede telefonen, som telefoner nu har det med at gøre (det ville jo være smart, hvis man opfandt en telefon, der i god tid for den ringede, advarede herom, så man ikke behøvede at få et chock hver gang). Snoldhart løftede røret og sagde - noget overraskende -

.....Hallo. „Thomsen?“ lod det fra den anden ende af røret. Aha, tænkte den kære Snoldhart, tænkt at jeg alledere er så stort et navn, et jeg har fået et alias. Udemærket tænkte han og svarede: „Ja, det er mig“. Stemmen sagde: „Det er majoren, jeg har snakket med overskægget, som har gemt i skægget noget, som du ved skal bruges til den Gamles kontor.“ „Sprilte“ udbød Snoldhart, og synes det var lige lovlig groft, at majoren talte i koder. „Glimrende“ svarede Majoren, „så mødes vi hos Fruen foran kirken kl. 3 i nat.“ Nu var Snoldhart så heldig at han var indehaver af Politikens Synonymordbog, så han fandt hurtigt ud af hvor det var han skulle møde majoren og overskægget.

Klokken var ikke mere end 16.06.34 ifølge hans ur, men han lod sig ikke narre, for han vidste godt at uret gik fire timer og tolv minutter for langsomt. Det var et trick han havde læst i „De to for lidt“. Enhver detektiv, med respekt for sig selv, lod sit ur gå 4 timer og tolv minutter bagud, for hvis de skulle være så uheldige at blive anholdt af en ubegavet politibetjent (eventuelt en jøde), og jyrden sagde „klokken er så og så mange og du er anholdt“, så kunne man som regel sige det passer ikke, vise politibetjenten sit ur, hvorefter han ville klø sig forvirret i overskægget, og sige „så ka'et sgu os' wæa li maj“, hvorefter betjenten ville sige „klokken er så og så meget og du er løsladt“.

Tiden gik, og klokken blev 20.48 på hans ur. Han havde camoufleret sig som søjle, da han stod ved Fruens kirke, og kunne ikke forstå at folk kikkede mærkeligt på ham når de gik forbi. Et minuts tid efter kom to fyre gående. Den ene havde et overskæg på størrelse med Langeland, og den anden var egentlig meget normal, bortset fra når han hostede hvilket han ikke gjorde ret ofte. „Du må være Thomsen“ udbød overskægget. „C'est moi“ sagde Snoldhart, og følte sig ret ovenpå. Overskægget havde tilsyneladende nøgle

til bygningen, som de kaldte for Hovedbygningen, så han låste op, og de gik ind. Lidt efter stod de foran den gamles kontor. Også her virkede overskæggets nøgle. „Det er her du kommer ind i billedet, Thomsen. Du er jo ekspert, så åbn lige telefonen.“ Snoldhart tænkte at det nok ville være dumt, at efterlade fingeraftryk, så han tog sine sko af, tog sokkene på hænderne, og skruede telefonrøret fra hinanden. Overskægget pillede nu en lille dimsedut ud af telefonen, og fiskede et gennemtugt stykke Shake-tyggegummi ud af overskægget, og pakkede den lille dimsedut ind i det. „Haha, nu tror de det er russeme der har en finger med i spillet. Jeg har hørt, at det er sådan de gør derovre, sagde overskægget „nu skal vi bare ned og have en lille én på baren. Hvem tager saks og konvolut med“. Da ingen af dem havde de fornødne remedier på sig tog de ned på baren uden. Da de var kommet derned fiskede overskægget en konvolut frem, adresseret til PLET, det var godt nok ret småt, men som den sinde detektiv han var havde han observeret det. „Så,“ sagde overskægget „nu har vi været på baren og lavet et brev til Plet. Jeg glæder mig til at se drengenes ansigt ovre på skydebanen, når de får brevet. Det er hævn, for dengang de barberede mit ydmyge overskæg af“. Snoldhart spurgte, hvorfor i alverden, de havde barberet hans overskæg af. Overskægget svarede, at det var fordi PLET var blevet fornærmede over at han havde grinet sin røv i laser over en barber, der var stemplet „FORTRØLIGT“, og da han havde åbnet den, lå der et Anders And blad i den, hvorefter han havde drillet dem og kaldt dem for Scotland Yard hele lørdagen nede på skydebanen. „Nå, Thomsen“ sagde Overskægget til Snoldhart, „du må nok hellere fordampe. Her har du en billet til Australien, hvor jeg foreslår du slår dig ned. Det vil ikke være smart af dig at befinde dig i Danmark fremover, if you know what I mean“. Snoldhart, der jo ikke er dum, forstod hint'et, og traskede hjem. Han opgav derefter at være detektiv, men var lykkelig for at alle havde troet at han hed Thomsen. ■

selvmoder til den sidste sang Freedom. Men så går den heller ikke længere, for på pladelabelen står der i præget firefarvetryk: Sony Music Entertainment Inc. Det læser man efter at have hørt ekstremt veludførte tonstunge og nøkkesvingende numre som Killing In The Name, hvor der synges: „Fuck YOU I won't do what you tell me“ igen og igen eller numre med titler som Take The Power Back og Know Your Enemy.

Men de puristiske politiske korrekte maskinstormere kender måske netop deres fjende. Det er ikke storkapitalen, som det var for Dead Kennedys. Og det er sjovt at bemærke, at hverken Butthole Surfers, der startede på Alternative Tentacles og nu er på Capitol Records (hvor man finder punk-veteranerne Television idag) eller Ministry på Sire, der distribueres af Warner-concernen i Europa heller ikke synes så forhippede på de gamle antikapitalistiske principper fra Dead Kennedys. Fjenden er stilstand. Ikke nødvendigvis på salgslisterne, men på dansegulvet. Hvis ikke alle hopper rundt og headbanger i krampagtige småepileptiske englehop foran scenen er bandet simpelthen dødt.

„Cause I'll rip the mike, rip the stage, rip the system
I was born to rage against 'em'
- som Rage Against The Machine synger i Know Your Enemy!

Hvad der er i behold idag 15 år efter og lever bedre end før, er den æstetiske aggression og viljen til at eksperimentere med de musikalske genre. Og det er måske slet ikke så galt endda - for rockmusik har sgu altid i sit hjerte været banko-kommercielt og samtidigt et sted - i det ekstatiske øjeblik - hvor friheden for samfundets overgribende rationalitet altid har været.

Omtalte plader:

Dead Kennedys: *Fresh Fruit For Rotten Vegetables*, IRS 1980

Butthole Surfers: *Independent Worm Saloon*, Capitol 1993

Ministry: *ΚΕΦΑΛΗΘΕ*, Sire 1992

Rage Against The Machine: *Rage Against The Machine*, Sony 1992 ■

Fra vores læsere

I sidste nr. af Q bragte vi en reportage fra en bartour, hvor 4 studerende var turndt for at vurdere de forskellige fredagsbarer der er på universitetet. Men vurderingen er ikke alle enige i. Denne artikel er et udsagn tilsendt redaktionen. Indholdet og sandhedsværdien af indlægget står fuldstændig for forfatterens egen regning.

Til redaktionen

Af Kasper B. Pedersen, historie

Jeg, en almindelig humanist, havde i måneden før „Bartouren“ sammen med Q's chefredaktør seriøst og grundigt forberedt mig på at lave en grundig og fair gennemgang af Universitetets fredagsbarer. Da fredagen indfandt sig viste det sig at jeg var den eneste i bedømmelsesudvalget der ikke læste biokemi eller den slags (og lad mig i den forbindelse sige noget om biokemikere (NEJ! det må du ikke, red)!). Hvis man nogensinde har prøvet at være i byen, alene med fire mandlige (findes der andet på Naturvidenskab) naturvidenskabsstuderende, kan man forestille sig mine kvaler. Allerede i Hvalkælderen sad jeg og længtes hjem til KUA, så anstrengende var det at høre om plussyre og phitoner og pi og hvad ved jeg, ja selskab-

et var så snævert, at jeg sågar sad og smuglyttede til de jurastuderendes snak, og kan en humanist synke meget dybere? Dette fortsatte på Statskundskab, hos Politiet og hos de moderate. Alle stederne prøvede jeg at dreje samtalerne hen på det egentlige, nemlig bar-evalueringen, men „de fire scienter“ havde åbenbart besluttet at ignorere min blotte tilstedeværelse. Da vi forlod de moderates lokaler gik vi forbi studenterrådet da en af firebandens medlemmer sagde at han havde glemt noget der. Mens vi ventede på Henrik er der en der råber: „Se, Kasper, inde i det der skab ligger det nyeste nummer af Humanist“. Da jeg hørte dette sprang jeg selvsagt ind i skabet for at erhverve bladet. Da var det at døren blev smækket i og låst bag mig. Jeg var fanget!

Jeg var med på barturen, og som ene humanist var det mig der stod som garant for kvaliteten af vore bar-bedømmelser. Men efter besøget hos de moderate gik jeg i firebandens nedrige fælde.

Og dermed var de fire ulykkesfugle nu uden nogen form for kontrol, frie til at nedgøre humaniora, noget der - indser jeg nu - hele tiden var deres hæslige plan.

Redaktionens kommentar

Vi foretogde ovenstående for de fire scienter. Deres eneste kommentar var "Det er vel ikke vores skyld humanisten ikke kunne følge med. Sving på!" ■

Videnskabstutikkerne på Sjælland er nu gået sammen for at forbedre deres tilbud om viden til interesserede uden for de højere læreranstalter.

Hvis du gerne vil arbejde konstruktivt med din faglige viden, kan du henvende dig til videnskabstutikkerne:

Københavns Universitet, Naturvidenskab, tlf. 35 32 00 90.

Københavns Universitet, Samfundsvidenskab, 35 32 30 99.

Danmarks Tekniske Højskole, tlf. 42 88 22 22 lok. 5940.

Roskilde Universitetscenter, tlf. 46 75 77 11 lok. 2129.

Videnskabstutikkerne er beskrevet i en folder der kan fås på bibliotekerne på Sjælland, Lolland-Falster og Bornholm.

Kejsergadesagen

Det er ikke første gang universitetet er blandet sammen med voldsomme sager om efterretningstjenesters gøgen og laden. I efteråret 1969 startede det der senere blev kaldt for Kejsergadesagen. Følgende er fra Jakob Gottshaus bog „Rebeller og medløbere“.

I efteråret 1969 var der igen hektisk aktivitet blandt studentaktiviteterne. I universitetets ejendom i Kejsergade, hvor bl.a. Østasiatisk Institut holdt til, havde studenterne i en længere periode døgnnet rundt hørt mystiske lyde og set skinnende lys i bygnings kælderekale. Gentagne gange var cottoncoatklædte personer gået ind i en butik på Gråbrødre torv og videre ind i foretningens baglokale uden at komme ud igen. Butikken stødte op til universitetets bygning. Samtidig havde man undret sig over, at der i årevis jævnligt var udført kabelarbejde fra det nærliggende postkontor i Købmagergade. I oktober begyndte studenterne systematisk at overvåge bygningen og det gav stof til en formodning om at efterretningstjenesten havde etableret en lyttepost. Ordensmagtens yderste forpost havde tilsyneladende lejet sig ind på studenternes universitet. Det var noget som kunne få aktivistsindens i kog - ikke mindst fordi efterretningstjenesten ved flere lejligheder var grebet i en registrering af venstreorienterede aktiviteter.

D. 21. oktober gik Studenterrådet i trykken med forsideoverskriften „Arbejder efterretningstjenesten på Københavns Universitet“. Men det var dagbladet Information der kom først med nyheden. Inden Studenterrådet kom på gaden offentliggjorde Information historien om lyttecentralen i Kejsergade. Det skabte røre i offentligheden. Studenterne satte døgnvagt på bygningen for at forhindre, at efterretningstjenesten fjernede kompromiterende materiale. Under stærk politibeskyttelse ankom samme aften en vogn med fire personer, der læssede papirer fra kælderekalerne og ind i vognen. I stor fart kørte bilen mod ensretningen i Skindergade og ramte bl.a. en politibejtem. Flere studenter blev arresteret, da de forsøgte at forhindre bilen i at forsvinde med det kontroversielle materiale.

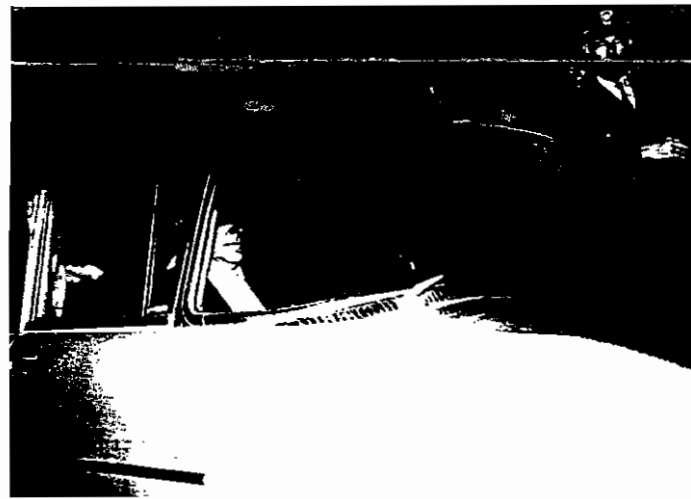
Dagen efter besøgte dagbladet Politiken sammen med forsvarsminister Erik Ninn-Hansen lokalene i Kejsergade og rapporterede: „Da besøget fandt sted rummede

lokalerne over en snes fjernskrive-modtagere, et anlæg der mindede om en halvstor radiosender, samt et flere kvadratmeter stort panel spækket med elektronik af den type man finder i telefonhuset“.

At der foregik noget i den gamle universitetskælder var en kendsgerning. men hvad det egentlig var, fik offentligheden aldrig kendskab til.

Efterretningstjenestens og regeringens eneste besked var, at det var „et kommunikationsknudepunkt under forsvaret“ - og at det var hemmeligt.

Rebeller og medløbere er en kronik om studenterungdommen, som blev udgivet i forbindelse med Studenterrådets 75 års jubilæum. Om bogen har chefredaktør Lars Christian Arnt Jønbech udtalt: „Det er en genial bog“. Bogen kan købes på Studenterrådets Fællessekretariat, Krystalgade 16, for 40.00 kr. ■

Under stærk politibeskyttelse forsvinder underlige personer i en bil med „det hemmelige materiale“ fra Kejsergadekælderen. I stor fart kører bilen mod ensretningen i Skindergade og rammer en politibejtem, der indlægges på hospitalet. (foto: Jens Glargaard)

CHEFREDAKTØRER: SVEN OVE GADE (ADM.)
BENT FALBERT (ANSV. EFTER PRESSELOVEN)
I REDAKTIONEN: RUD KOFOED
REDAKTIONSCHEFER:
SØREN JAKOBSEN, JØRN ACKERMANN,
HANS LARSEN, MOGENS BILLE

RÅDHUSPLADSEN 37
1785 KØBENHAVN V
TLF. 33 11 13 13.
ÅBEN HELE DØGNET
(LUKKET LØRDAG KL.
24 TIL SØNDAG KL. 13)
TLFX. 33 14 10 00

NORDJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Slotspladsen 2
9000 Aalborg
TLF. 98 16 60 00
TLFX. 98 13 91 19

VESTJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Torvet 16, 2.
6700 Esbjerg
TLF. 75 13 65 11
TLFX. 75 13 65 54

MIDTJYLLANDS-
REDAKTIONEN
Frøderiksgade 33
8000 Århus C
TLF. 86 13 27 44
TLFX. 86 13 27 24

SYD- OG SØNDER-
JYLL. REDAKTION
Bundgårdsvej 45
Erritsø
7000 Fredericia
TLF. 75 94 03 11
TLFX. 75 94 02 87

FYNS-
REDAKTIONEN
L Dansestræde 12
5000 Odense C
TLF. 66 11 01 11
TLFX. 66 12 21 11

SJÆLLANDS-
REDAKTIONEN
Rømsherred 6, 1.
4700 Næstved
TLF. 53 72 50 00
TLFX. 55 77 22 67

Ekstra Bladets
Abonnementsservice*
Søndag kl. 7.30-12.00
Mandag-fredag
kl. 6.30-17.00
Lørdag kl. 6.30-12.00
Tlf. 33 91 01 01

BLANDT BOGHOLDERE

EN KLOG, indsigtfuld journalist sagde engang: - Er det ikke mærkeligt? Hver gang jeg har haft en opsigtsvækkende nyhed i Ekstra Bladet, så går konkurrenterne straks i gang med at forsøge at punktere den i stedet for at udvikle den.

Denne bemærkning er desværre evig aktuel. Senest omkring Ekstra Bladets afsløring af telefonaflytningen af ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.

FØRST VAR holdningen den meget ansvarsbevidste: Dette her kan naturligvis ikke være rigtigt. Igen dette Ekstra Blad. Og som konsekvens gjorde man ingenting.

Siden - da Lars-Erik Allin offentligt havde lagt navn til afsløringen - var holdningen: Det var satans! Da sandheden var fordøjet, var bogholderne i den danske medieverden rede til at se nærmere på posteringerne i bogholderiet.

DEN STATS-AUTORISEREDE tv-

avis, der mere og mere minder om en forsinket udgave af DDR-avisen før murens fald, kunne som sædvanligt ikke selv finde nogen nyhed. Og hvad gør en kommissær så? Man nærlæser Ekstra Bladet, for der må da være et eller andet, der er galt. En postering i debet i stedet for kredit? Og se, om det ikke lykkedes at finde en enkelt formulering, der kunne kritiseres.

Ganske mageløst. Det er, hvad kommissærerne kalder kritisk, opsøgende journalistik.

DET BERLINGSKE HUS har aldrig vidst, hvad en nyhed er, når det stødte på en. Såre naturligt besluttede Berlingske Tidende derfor at stille sig til rådighed for en smudskampagne imod Lars-Erik Allin om hans forhold til hjemmeværnet.

Kernen viste sig omgående at være løgn. Men et dementi i Berlingeren? Aldrig. De etiske regler i redaktør Hans Dams spejderlommebog er kun til festbrug og til oplæsning ved møder i Rotary, eller hvor en sådan

redaktør måtte få lov at underholde.

OG I GÅR gik Berlingske Weekendavis i gang med hovedbogholder Peter Wivel som pennefører. Ud over at meddele at en billedtekst i Ekstra Bladet ikke var helt korrekt, gentog denne vitaminløse rest af ungdomsoprøret TV-Avisens 'opsigtsvækkende' nærlæsning af Ekstra Bladet.

Sådan udfolder en rigtig hovedbogholder sig, der af gode grunde aldrig har været ude i den virkelige verden, for hvad skulle han her kunne brüges til? Sandsynligvis for at vise, at han ikke bare er bogholder, men en hovedbogholder af den rigtige slags, svinger han sig ligefrem op til at tale om 'medieverdenens bedste hoveder' (underforstået, at han selv er et af dem), der flåede Allins tekst fra hinanden.

Ak, herregud. Mere suppe kan der vel næppe koges på en hjerne af den tyngde.

I POLITIKEN 'analyserede' den nye

chefredaktør, Tøger Seidenfaden, situationen. Denne efter sigende så klarhjernede herre mener Ekstra Bladets afsløring af Mossads rolle i sagen er udtryk for 'spekulation'.

Hvad ved han egentlig om det? Ingenting. Men selvfølgelig, en analyse ud fra punktet 0 vil aldrig kunne give problemer, for her er muligheden åben for allehånde spekulationer. Det er så, hvad Tøger Seidenfaden gør med betydeligt talent.

SUMMA SUMMARUM: Har man ikke en nyhed selv, så nærlæser man Ekstra Bladets afsløringer. Det er, hvad talentet rækker til i, hvad de selv ynder at omtale som kvalitetsspressen.

VI VED IKKE, hvad statsadvokat Merlings undersøgelse ender med. Så meget ved vi, at den øvrige medieverdens bidrag indtil videre har været lige så frygtindgydende som trafikminister Helge Mortensens første spadestik til Øresundsforbindelsen. Et hul, der omgående blev asfalteret til igen.

Læs artiklen side 11

Statsadvokat Erik Merlung er blevet enige med politikerne om, at han skal have arbejdsro til at undersøge aflytnings-affæren. (Foto: Poul Olsen)

Lars-Erik Allin - er parat til at forsyne Erik Merlung med ny ikke offentliggjort viden. (Foto: Søren Jensen)

AFLYTNINGS-GRUPPE FÅR MUNDKURV PÅ

Ikke en lyd fra politisk side omkring aflytnings-skandalen

Nu ruller mikrofonen.

Statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, mødtes i går for første gang med de fem politikere, som løbende skal følge hans undersøgelser i aflytnings-skandalen.

Det skete på et møde i Justitsministeriet, hvor justitsminister Erling Olsen (S), efter at have introduceret parterne for hinanden, forlod mødet for at lade de første drøftelser foregå i privat regi.

Vi drøftede aflytnings-effæren og blev i fællesskab enige om, at det er bedst, hvis Merlung får arbejdsro. Vi var klar over, at pressen ville være på nakken af os og besluttede at give hinanden mundkurv på, siger Dorte Bennedsen (S) til Ekstra Bladet.

Den tavne politiske følgegruppe består udover Dorte Bennedsen af Poul Nødgaard (Frp.), Henning Grove (K), Ebba Strange (SF) og Christian Mejdahl (V).

INDKALDES SNART

Juridisk konsulent på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, må regne med at blive indkaldt for Merlung meget snart. Det var ham, der en sen novemberaften i 1986 var med til at tjære mikrofoner fra de værende professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor på universitetet.

Og som sagen ligger lige nu, er det hans forklaring, som Merlung skal forholde sig til.

Lars-Erik Allin har ved

flere lejligheder givet udtryk for, at ikke hele hans viden om sagen er kommet frem.

Men om dette også gælder det springende punkt i hele affæren - spørgsmålet omkring den mystiske tele-tekniker 'Thomsen' - vil Allin ikke kommentere over for Ekstra Bladet.

'Thomsen' er den mand, som Allin ringede til i november '86. Og den mand som reelt fjernede mikrofonen og fik den sendt tilbage til PET, fordi 'de ville sørge for at den kom tilbage til rette vedkommende'.

PET - FE OG MOSSAD

Allin har en formodning om, at 'Thomsen' har haft en tilknytning til Forsvarets Efterretningstjeneste. 'Thomsens' hemmelige nummer og kodeordet, som Allin skulle afgive for at komme i kontakt med ham, stammede da også fra en nu afdød major Jørgen Hansen. Majoren havde sin gang på Kastellet i København.

Ifølge én af teorierne, som Ekstra Bladet er blevet præsenteret for - af den afhoppede Mossad-agent Victor Ostrovsky - var FE blevet arrigere over, at PET nu var kommet for meget i lommerne på det israelske Mossad. Dette krævererik FE til at 'lække' oplysningen om den ulovlige mikrofon til Allin.

FE skulle i 1986 have ment, at PET havde hjulpet Mossad med aflytningen, fordi Gammeltoft-Hansen

som fremtrædende asylympatiser i Flygtningeværnet måske ville få oplysninger fra palæstinensiske asylsøgere, der var gået under jorden i Danmark.

Politiet har lagt låg på sagen:

Nu når undersøgelsen hos Merlung er gået igang, får I ikke en lyd ud af mig om hverken den konkrete sag eller andre facetter, der kan have med sagen at gøre. Det må være fair, sagde politimester Birgitte Stampe, da Ekstra Bladet i går forsøgte at få en kommentar til Mossad's rolle i aflytnings-affæren.

Merlungs opgave er at få undersøgt, hvad der egentligt skete på Hans Gammeltoft-Hansens kontor i 1986. De næste uger vil vise, om statsadvokaten vil dykke længere ned i de mystiske forhold og også udbede sig nærmere generelle forklaringer om efterretningsvirksomhed i Danmark.

AF JACOB JUHL OG
ANDERS-PETER
MATHIASSEN

Læs uddrag af Victor Ostrovskys bog 'Ved hjælp af bedrag - Mossad set indefra' på Vinduet på side 19

Tvivel om PET-Mossad-spor i aflytningssag

Major Jørgen Hansens rolle passer dårligt, hvis PET i samarbejde med Mossad stod bag aflytningen af Gammeltoft-Hansen, siger tidligere FE-medarbejder

AF OLE DAMKJÆR

Det vil ikke undre den tidligere medarbejder i Forsvarets Efterretningstjeneste (FE), Wilhelm Christmas-Møller, hvis den israelske efterretningstjeneste, Mossad, står bag den ulovlige aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen.

Men teorien halter et par steder, understreger han.

»Det er meget lidt sandsynligt, at Forsvarets Efterretningstjeneste ville iværksætte en standsning af aflytningen på den måde, som det er beskrevet,« siger Christmas-Møller, der i dag er lektor ved Institut for Statskundskab i København.

Han bygger sin vurdering på den forklaring, som universitetsjuristen, Lars-Erik Allin, har givet om den efterårsaften i 1986, hvor han angiveligt sammen med en tele-tekniker har fjernet aflytningsudstyret fra sin kollega Gammeltoft-Hansens telefon. Allin har forklaret, at det var

en nu afdød major Jørgen Hansen, der gav ham tippet om aflytningen. Men majoren havde ifølge det indtil videre oplyste ingen tilknytning til hverken PET eller Mossad, men derimod en forbindelse til FE.

»FE kan udmærket have opfanget aflytningen af Gammeltoft-Hansen på deres eget udstyr og ment, at PET nu gik over stregen. Men så kunne FE bare have henvendt sig direkte til PET i et forsøg på at få aflytningen bragt til ophør. FE havde ikke behovet at gå den omvej,« siger Christmas-Møller.

Når han hælder til teorien om en PET-Mossad-aflytning, skyldes det især »de meget detaljerede oplysninger« om PET's samarbejde med israelerne i bogen »Ved hjælp af bedrag.«

Den er skrevet af israeleren Victor Ostrovsky, som fra 1979-85 var Mossad-agent. Bogen indeholder et helt afsnit, hvor Ostrovsky beskriver samarbejdet mellem de to efterretningstjenester, som han betegner som »intimt.«

»Telefonaflytninger hører under Afdeling S (i PET, red.). I et dokument af den 25 august 1982 havde danskerne fortalt Hombro (kodenavnet for en forbindelsesofficer i Mossads åbne afdeling i København, red.), at de havde planer om at installere et nyt computersystem og havde

ressourcer til at give Mossad 60 »lyttestationer« (60 steder, hvor de satte aflytningsudstyr op til Mossad). De havde også etableret aflytningsudstyr i en række telefonbokse »efter anbefaling fra os (Mossad) i områder, der er kendt for at være følsomme i forbindelse med undergravende virksomhed«, skriver Victor Ostrovsky.

Hvis PET og Mossad står bag aflytningen, hænger det formentlig sammen med, at et antal palæstinensiske asylansøgere midt i firserne gik under jorden i Danmark. Ikke helt ubegrundet kunne Mossad og PET have mistanke om, at disse palæstinensere ville henvende sig til den flygtninge-kyndige Gammeltoft-Hansen for at få et godt råd.

Samtidig gik der stærke rygter om agenter blandt palæstinenserne. Rygter som både Mossad og PET måtte være interesserede i.

Bogen indeholder også et såkaldt »MOSSAD computerprint,« der beskriver den danske efterretningstjeneste.

»Oplysningerne vi modtager fra aflytningsstationerne giver os et fuldt og omfattende billede af den palæstinensiske befolkningsgruppe i Danmark og noget materiale om PLO's politiske aktiviteter,« hedder det blandt andet i udskriften, der er dateret den 13. juni 1985.

SPØRG
4.5. DE 93

J. B. Holmgård
skriver

Vidunderlige kællinger

Livet er for kort til kvindehåndbold.
FORÆLDET MUNDHELD

TELEFONSTORM blev det kaldt i fjernsynets barndom, når en halv snes frustrerede seere ringede til Jens Frederik Lawaetz og brokkede sig over et eller andet. I dag skal der mere til en storm, men reaktionen nærmede sig orkanstyrke, da Danmarks Radio efter de danske håndboldpigers forrygende første halvleg mod de russiske verdensmestre stillede om til TV-Avisen og lod seerne vente i tre lange og uheldige kvarter på resten af kampen og triumfen.

'Vi vil ha' pigerne her og nu - direkte og i farver, tak!' larmede Ekstra Bladet, og TVA-chefen, Lis Merete Frederiksen, der i år for første gang i syv år ikke var med i Eremitageløbet, reagerede omgående. Den hellige ko blev slagtet og TVA flyttet.

Lis M., som man kan møde joggende eller på splinterny cykel rundt om Damhussøen, minder nemlig på mange områder om håndboldfænomenet Anja Andersen. De har begge 'lid i røven', kan begge eksplodere og blive skarpe, når de er vrede, men tænker sig selvfølgelig om, inden de 'lukker luft ud'. 'Det er jeg nødt til som chef,' sagde Lis M. til ugebladet Søndag. Anja Andersen er nødt til at kontrollere temperatmentet, hvis hun vil undgå gule og røde kort.

Det, Lis M. Frederiksen sagde til ugebladet om TV-avisens stjerner, kunne også gælde Anjusjika: 'Det kan ikke nytte, man sætter sit lys under en skæppe ... Det ville være uinspirerende og kedeligt, hvis der var en nagle, der indimellem både skøjede ud og gjorde lidt vanvittige ting, og hvis egger blev lidt for store.'

Og skrevet ud og scoret bag om ryggen og efter vanvittige pirouetter blev der i den grad af de vidunderlige kællinger i Norge, at den levendes sprælske og sprællende sportsredaktør blev nødt til at holde lidt igen på sit righoldige sortiment af superlativer.

Metal har pigerne i forvejen. I skrivende og skrigende stand står det hen, om det bliver sædelt metal ...

En Stoltenberg med halv skrue

DER VAR STOR glæde i lille Danmark, da det efter mere end fire års strid blev afgjort, at EUs miljøagentur skulle placeres her i dronningeriget, men næppe var det besluttet, før der begyndte et af de lokalpatriotiske skænderier, som man oplevede i jernbanens barndom, når privatbanernes linjeføring skulle afgøres.

Når vi her i familien får nostalgiske anfald, mindes vi dengang, min morfar var en af mændene bag det mest dristige projekt siden rejsningen af Eiffeltårnet i Paris, Kolding Sydbaner, hvis strækning til Hejlsminde

for at stille alle tilfreds - snoede sig, så man kunne løbe hurtigere fra den ene station til den næste, end futtoget kørte.

Det var dengang, man kaldte en spegepølsemad for Roskilde Landevej og sprang af i Roskilde. Nu var Roskilde igen i søgelyset, og projektøren blev brutalt rettet mod Svend Auken, miljøfyrtårnet, der, hver gang han skejer ud med en Stoltenberg med halv skrue, må trøste sig med Herodots ord om, at lynet rammer de højeste træer, og at alle mennesker, der rager lidt op håde fysisk og politisk, får flere knubs.

Der havde ellers været forbløffende stille omkring Svend Auken, siden han blev miljøminister, men nu faldt alle over ham som frådende bulterriere, også partifæller og de radikale, der aldrig har glemt, at det tårnhøje hølvede har sammenlignet radikal politik med at sømme en budding op på væggen.

Auken løb spidsrod i Christiansborgs korridorer fra det ene samråd til det andet og fik bekræftet sin tidligere udtalelse om, at 'uanset hvad jeg siger, bliver det udlagt modsat.'

En brakmark nord for Roskilde

MAN KUNNE UNDRER sig over, at en så forholdsvis underordnet sag som placeringen af EUs miljøagentur i den grad kunne ophidsede politikere og medier. Men enten man kan lide det eller ej, er det, der optager ikke blot de strikkende koner, men også de danske infotainment-journalister mest, ting og sager som, hvornår guillotineaksen halslugger Venstres fliv. vidunderbarn Klaus Riskær, Jørn Hjørtings 16 galdesten, hvilke politikere der har mest gasbeton mellem ørerne, hvor den mystiske Thomsen med

den sorte mappe gemmer sig, og om Anjas trælar koster os verdensmesterskabet.

Dansk politik drejer sig som bekendt ikke om de store problemer, men mest om fodnoter, krumme agurker og skraldemænd. Og hele balladen om placeringen af miljøagenturet i Risø eller *down town Copenhagen* havde naturligvis ikke en vinterjasmin at gøre med hverken arbejdspladser eller forskning, men drejede sig udelukkende om de ansattes frokostmåltid.

Børsen fastlagde en ubestridelig lænsagering: 'Der er mere liv og et større kulturelt udbud i København, end der er på en mark ved Roskilde Fjord.' Og Informations miljøekspert, Jørgen Steen Nielsen, afslørede *des Pudels Kern*, sagens virkelige kerne: Hele EU-maskineriet og hele den europæiske integrationsproces går i stå mellem kl. 13 og 15. For så skal alle de overbetalte eurokrater ud at hævle noget af deres skattefri overskud ved at drikke champagne med blekerinden eller spise hvidvinsdampede støtter med de emsige lobbyister.

Baron de Boeuf eller La Bøf

IKKE BLOT Informations miljøekspert, men enhver, der har frekventeret Baron de Boeuf (1. classes måltider til 1. classes priser på 1. sal), Copenhagen Tavern, Café d'Egmont, Les Arcades, og hvad indstederne i Bruxelles ellers hedder, må indrømme, at hverken RUCs eller Risøes kantine kan konkurrere med Bruxelles' kulinariske præstationer. Men man kan da få et velskænket glas fadøl i Café Mulle-Rudi - med jazzmusik - i Djalma Lunds Gård i Roskilde, og mon ikke domkirkebyens La Bøf, Spiseloftet,

Collage: Lise Rønnebeck

SKET I UGEN

Bryggerhesten, Club 42 eller Taj Mahal kan blande sig i kokkehuersæet, hvis og når eurokraterne og deres friller holder deres indtog i Roskildes Silicon Valley.

Men man kan muligvis i Roskilde komme ud for det samme, som jeg engang oplevede i Bonn, da jeg spurgte, hvor byens natteviv var, og fik svaret: 'Hun har fri i aften og er i Köln!'

Hvor er Thomsen?

IKKE SIDEN man i min barndom hver dag i avisen kunne se en reklame med sloganet 'Hvor er Jensen?', er en efterlysning blevet gentaget så ofte. Jensen - i Engholms streg - var gået hen for at købe en pakke Bali shag. Men nu, lød brølene: Hvor er Thomsen?

'Er det ikke den ukendte Thomsen, der sidder derovre?' spurgte cafégæsten i Børsens morsomme bagsidehjørne. Tjeneren: 'Nej, det er den ukendte Bergstein.'

Alle, der hed Thomsen, måtte holde for. At Tænke Sig var ikke i tvivl om, at den mystiske Thomsen var identisk med Poul Des-med-duerne Thomsen, der ganske vist ikke er teletekniker, men har fået foretaget en plastisk operation. Det kunne også have været professor Carl Thomsen, der i sin ungdom var ansat fem år i KTAS, eller måske snarere Knud Leif Thomsen, filminstruktøren bag Selvmordskolen.

Ekstra Bladet overvejede at hængsle B. T.s svar på James Bond, Bertel Træhoved Thomsen, ud, men valgte i stedet at give Mossad skylden. Det gav nemlig anledning til nok engang friseende at fortælle, at FET på hebraisk betyder 'lille prut'.

Men hvorfor ikke Alex Brask Thomsen, matadoren der påstår, at hvor himmelstræberen uden jordforbindelse, Klaus Riskær, har gået, vokser der intet græs? Eller den I-spøg-og-ramme-alvor-Thomsen, der engang var partisekretær i DKP og chefredaktør på Land og Folk, den eneste kommunist i nyere tid med humoristisk sans.

I den mindst ringe avis konstaterede chefredaktør Per Knudsen, at vi har Lars-Erik Allins ord for, at han 'lægger rygslør ud'. På det ene punkt virkede snaphpanen helt troværdig!

Der var ikke blevet lagt et så uigen-nemtrængeligt rygslør ud, siden de allerede under den anden verdenskrig sendte Montgomerys dobbeltgænger, captain Clifton James fra Royal Army Pay Corps, til Gibraltar, et trick der holdt de syv tyske divisioner bundet i Sydfrankrig, som Rommel skreg på, han manglede i nord.

Ville du/De, kære læser, købe en brugt dims af denne snaphpane Allin? Nej, vel. Han kan hverken huske Thomsens telefonnummer, eller om telefonen havde drejeskive eller trykknapper. Ikke siden den konservativ Viggo Fischer holdt op med at erindre, havde man oplevet et lignende hukommelsestab.

Korrektion

DENNE COLUMN er skrevet på en IBM PS/VP 486 SX 25 MHz 16 MB RAM 170 MB Disk OS/2 med WordPerfect 5.1 og stereo. Når artiklen er skrevet, lyder der automatisk fra højttalerne klapsalver. Men sidste søndag var der én, der ikke klappede, nemlig Carl Lyng, direktør for Bog&idé-kæden. Mine ironiske bemærkninger om kædens julekatalog med krammebamsere og papirkurve var baseret på det katalog, der er husstandsomdelt, hvor din/Deres klummskriver bor. Det viser sig, at Bog&idé senere - men i skrivende stund stadig ikke her - har udsendt et katalog nr. 2, som indeholder ikke blot John Callahans Over Stregen, men også blandt mange andre fortreflige bøger et værk, der kaldes 'en skatkiste af tanker og livsløse formuleringer', pudsigt nok indsamlet af den, der hængte kæden udf! Exit. Shut down. (Klapsalver). Shut down has completed.

BERLINGSKE TIDENDE

Magasin

2

Søndag 5. december 1993

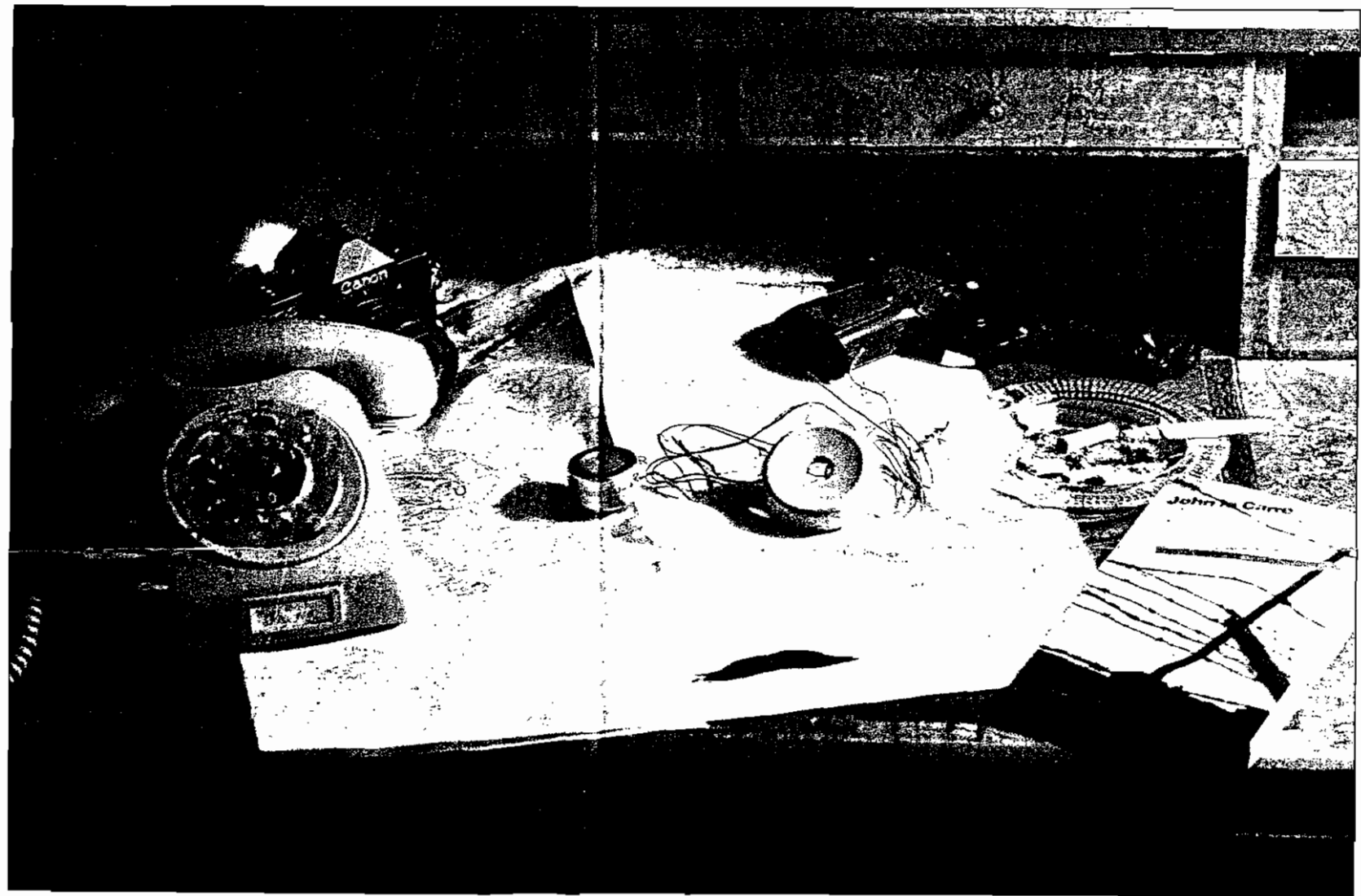
Aflytning eller ej.
 Da den juridiske konsulent på Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, torsdag i sidste uge fortalte sin fantastiske historie om telefonslytningen på sin arbejdsplads, gjorde han, hvad andre går et langt liv og drømmer om. Tog et tigerspring ind i offentlighedens rampebelys, og satte landet på den anden ende.

Rektor Ove Nathan blev forskrækket, regeringen holdt krisemøde, embedsmænd i tjenester, styrelser og ministerier kom på arbejde, og et par hundrede journalister blev sat i sving.

Samtidig lykkedes det Lars-Erik Allin at sætte såvel Politiets Efterretningstjeneste, Forsvarets Efterretningstjeneste, og landets ca. 8.000 reserveofficerer under mistanke for at være involveret i sagen, og dermed sendte han statsadvokat Erik Merling på en omfattende rejse ud i efterretningstjenesternes mystiske univers.

Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) er involveret, fordi den Jørgen Hansen, der i 1986 fortalte Lars-Erik Allin om aflytningen af professor Hans Gammeltoft-Hansens telefon, var tilknyttet FE. Om end i periferien.

Reserveofficererne, fordi samme Jørgen Hansen også var reserveofficer.

Politets Efterretningstjeneste (PET), fordi Lars-Erik Allin havde kontakt med dem, og fordi det var dem, der i følge Allin fik konvolutten med aflytningsudstyret tilsendt, da han og den sporløst forsvundne tekniker Thomsen havde fjernet det.

Måske er der også noget at hente i Hjemmeværnet. Lars-Erik Allin var en entusiastisk kaptajn i Hjemmeværnet. Som i øvrigt tæller 60.000 mand.

Der er ingen tvivl. Statsadvokat for Sjælland, Erik Merlung skal på arbejde.

E-mænd

Når Erik Merlung træder ind i reserveofficerernes verden, kommer han ind i et miljø, der består af ganske almindelige danske mænd og kvinder. De har aftjent deres værnepligt, er trådt ud af militæret, men gør tjeneste tre uger om året, så de kan være klar, den dag krigen bryder ud.

Noget særlig hemmeligt er der ikke over det. De mødes til foredrag, orienteringstø og i skydeforeninger, men Karsten Thuen, der er redaktør af reserveofficerforeningens blad, afviser blankt, at FE systematisk bruger foreningens medlemmer til at holde øje med, hvad der foregår af mistænkelige ting rundt om i landet.

»At være reserveofficer har intet med skæg og blå briller at gøre. Men der er brønde, der overalt, og det er da klart, at der i et miljø som vores er enkelte, der overfortolker deres rolle og går vældigt op i det.«

Når der overhovedet er en rolle, som kan overfortolkes, er det fordi FE får en del af sine oplysninger fra de såkaldte E-mænd,

der findes overalt i landet. E-mænd er efterretningsofficerer, og en del af dem er også reserveofficerer.

Hver kaserne og hver hjemmeværnsregion har sin »E-mand«, der rapporterer om bl.a. mistænkelige snushaner til den nærmeste overordnede, som igen rapporterer til den regionale »E-mand«, som igen rapporterer til FE-staben på Kastellet i København.

Allins ven, afdøde major af reserven Jørgen Hansen, var sådan en E-mand. Nogle uger om året var han kontra-eftretningsofficer ved Østre Landsdelskommando på Ringsted Kaserne. Dermed var han tilknyttet FE, uden at være fastansat.

Formålet med den militære efterretningstjeneste er at indsamle oplysninger om nationer, der militært kan udgøre en trussel mod Danmark. Derfor er den væsentligste del af FEs arbejde rettet mod udlandet.

I de gamle koldkrigsdage var det lande som Polen og Østtyskland - men hvem der i dag udgør det fjendtlige danske nærområde er som det meste andet i den branche en stor hemmelighed.

Mystik og myter

Det er en hemmelighed, hvor stort budgettet er, det er en hemmelighed, at der er syv afdelinger i FE, det er en hemmelighed, at der er mellem 800 og 900 ansatte, det er en hemmelighed, at der findes en udlands- og en indlandsafdeling, og det er en hemmelighed, at byttejobbet bliver varetaget fra den superhemmelige lyttestati-

8. ecl. 5/12-93

Hendes Majestæts hemmelige Tjenester

Statsadvokat Erik Merlung er på vej ind i efterretningstjenesternes hemmelige univers.

Men også reserveofficererne spiller en rolle i den mystiske sag om aflytning på Københavns Universitet

AF LENE FRØSLEV OG OLAV HERGEL

FOTO: JAN JØRGENSEN

on, der er placeret klos op ad den skydebane på Adlandshage på Amager, som blev frekventeret af både Lars-Erik Allin, nu afdøde Jørgen Hansen og begges fælles ven, våbenhandler Ole Mortensen, der også har fundet en mikrofon i sin telefon.

Så hemmelig er organisationen, at end ikke Folketingets kontroludvalg med efterretnings tjenesterne kan få at vide f.eks. hvor

stort budgettet er og hvor mange, der er ansat. Kun en enkelt særligt betroet medarbejder i Rigsrevisionen får lov at se regnskaberne, som på finansloven er skjult et sted under Forsvarsministeriets budget.

Det er dette univers af mystik, myter og mistænksomhed, der kan fascinere fantasifulde militær-interesserede mænd, og som FE populært sagt lever af. Det har den fordel, at det

gør det svært for fjendtlige efterretningsfolk at infiltrere danske militærenheder, med den bagdel at de fantasifulde overfortolker deres rolle. Stort set hver gang, det går galt for efterretningstjenesten, så er det en af de fantasifulde, der er involveret.

Spionen fra Polen

Kombinationen FE og danske reserveofficerer kom i

fokus, da de to reserveofficerer, Jens Ellekær og Niels Hemmingsen i 1987 fik ni og syv års fængsel for spionage i Polen. Begge blev købt fri med en kauti-ou på 3,5 mill. kr.

Dengang som nu benægter FE ethvert kendskab til de to »uheldige turister«, med det resultat at de for offentligheden fremstod som to reserveofficerer, der på tåbelig vis havde overfortolket deres rolle. Sandheden var, at de var direkte hyret af FE med grundige instrukser om, hvad de skulle foretage sig.

På et fortroligt møde i Udenrigspolitisk Nævn den 30. september 1987 fortalte daværende statsminister Poul Schüster, at de to var engageret af FE som løst tilknyttet, ulønnet arbejdskraft. Udsendelsen af de to var i FE sanktioneret på kontorchef-niveau.

Jens Ellekær siger i dag til Berlingske Tidende, at han var det, man på Kastellet kaldte en »kilde«.

»Men jeg tilhører ikke nogen »kreds af personer«. Jeg har aldrig før hørt om, at der skulle være sådan en kreds, og jeg kender ikke til andre end Niels Hemmingsen med kontakt til FE,« siger Jens Ellekær, der i perioden 1982-1987 var på 10-12 forlængede week-end ophold i Polen og DDR med det formål at hjembringe fotografier af militære installationer til FE.

»Da jeg blev kontaklet af FE, var jeg ikke i tvivl om, at jeg ville sige ja. Jeg var motiveret til det fra mit tidligere arbejde i forsvar, og nogen skulle jo løse de opgaver, men jeg har aldrig opfattet mig selv som agent,« siger Jens Ellekær.

Han er ked af, at han blev fremstillet som en løbe og en eventyrer på den eksotiske højtid.

»Jeg lavede et stykke seriøst arbejde, men FE frasagde sig ethvert kendskab til sagen. Måske havde man slæbt sig bedre ved at erkende forbindelsen.«

Som en direkte udløber af spion-sagen fra Polen foranledigede SF'eren Jens Thoft, at Folketinget nedsatte et særligt kontroludvalg med efterretningstjenesterne. Der er skærpet tavshedspligt for udvalgets fem medlemmer. Men uden reel grund.

Jens Thoft: »Det udvalg kontrollerer ingenting. Vi holder syv-otte møder om året, men har kun indseende med helt generelle retningslinjer, så de spørgsmål, vi ikke får besvaret, er flere end dem, vi får svar på. I hele Blekingegade-sagen fik vi for eksempel fem minutters orientering.«

FE contra PET

Noget af det mystiske i sagen er, at Lars-Erik Allin fik tippet om telefonaflytningen fra Jørgen Hansen, der var tilknyttet FE.

I princippet beskæftiger FE sig overhovedet ikke med civile indenlandske forhold. Indland hører til under PET. Telefonaflytning hører under PET.

Det er derfor ulogisk, at Lars-Erik Allin fik tippet fra Jørgen Hansen, der var tilknyttet FE, men logisk nok, at Lars-Erik-Allin sender sin brune kuvert til PET, med beskeden »fak for län.« Men logik og streng formalia tæller ikke altid i tjenesternes univers. I 1969 og 1970 sad der en

mand ved navn Hans Hietler og registrerede personer på den danske venstrefløj. Det havde FE bedt ham gøre.

PET har fra første dag blankt afvist at have noget med sagen at gøre. De har ikke aflyttet, og de ved ikke, om de har modtaget den brune konvolut. Men ellers gør PET det ikke i demterier til pressen.

For begge efterretningstjenester gælder det, at demterier man én gang risikerer man at offentligheden slutter omvendt, hvis man ikke demterierer næste gang. Derfor demterierer man aldrig.

Den tidligere chef for PET, Ole Stig Andersen, vil dog godt demteriere rygter om, at der til PET er tilknyttet et net af informanter, der er PET's øjne og ører i det danske samfund.

»Sådan et net har jeg aldrig hørt om.«

Blæs og ha' mel i munden

At være i Hendes Majestæts hemmelige tjeneste er i sagens natur en hemmelig affære. Men det hele kan også blive for hemmeligt. Derfor sidder der i øjeblikket en række mennesker i PET og arbejder med en publikation til offentligheden. Ikke nogen let opgave.

Chefen for PET, postimester Birgitte Stampe, udtrykker det således: »Samtidig med at vi gerne vil sende noget ud, som har en værdi for læseren, så vil vi ikke røbe noget, som ikke skal røbes.«

Hos PET gælder det således om at blæse og have mel i munden. Hvordan man gør? Beklager.

Det er en hemmelighed.

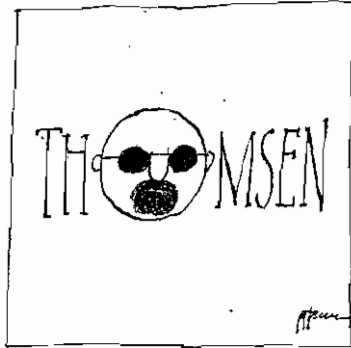
Thomsen was here!

Politikken
5 dec. 93

DER ER mange tænksomme børn, der undrer sig over, hvor den gamle skik med at bruge navnet *Thomsen* kommer fra. Hvordan kan det egentlig være, at vi nogen gange skriver på muren nede i kælderen 'Thomsen was here', når vi leger gemmeleg. Eller hvorfor er det altid *det*, vi tegner med tandpasta på folks hiler eller vinduer nytårs-aften: *Thomsen was here?* Og hvorfor siger de voksne altid: Det er bare Thomsen, der har været på spil - når der er eket et eller andet, som ingen kan forklare, og som der heller ikke findes nogen forklaring på?

Alt det og meget mere findes der ikke noget svar på. Det eneste, vi kan sige med sikkerhed, er, at det på en eller anden måde er *Thomsens* skyld. Men hvem er så Thomsen? Har Thomsen nogen sinde eksisteret? Thomsen er en *myte*. Og myter har vi mennesker brug for. Myter bruger vi til at forklare alt det, som ikke kan forklares. Og uden forklaringer kan menneskene ikke leve. Derfor skal vi være glade for, at *Thomsen* var her. Ligesom Kilroy engang var. Men, kære børn, det gælder for de fleste myter, at vi ikke ved, hvordan og hvornår de er opstået. Det er noget andet med Thomsen. Her ved vi det, og det vil jeg nu fortælle jer, inden det går helt i glemmebogen. Det er en mageløs historie.

THOMSEN opstod på et tidspunkt i landets historie, hvor menneskene kedede sig meget og også var meget forvirrede. De løfte, at der hele tiden skete alt for meget nyt med deres vilkår i verden. Så meget, at de ikke rigtig kunne klare det, sådan rent psykisk. Det var på et tidspunkt, hvor videnskaben sagde, at man da sagtens kunne lave kopier af mennesker, hvis det var det, man ville. Man kunne simpelt hen bare kløve nogle kvindæg, så

fik man flere af samme slags. Selv om videnskaben havde kunnet gøre det i mange år, så kom det som et chok for menneskene, da det blev offentliggjort. Mange vred sig på det natlige leje i mareridtsagtige drømme. De drømte, at der ikke mere var én finansminister Mogens Lykketoft med håret fuldt af logaritmer og brøker og med en regnestok i hånden til at slå dem med. Nej, pludselig var Mogens Lykketoft blevet til en hel hærskare af Mogens Lykketoft'er, der gik truende frem imod én i en uendelig række. Ægget af mærket 'Mogens Lykketoft' var blevet kløvet og kløvet og kløvet til et uoverskueligt antal. Det er klart, at den slags mareridt tog hårdt på folk. De turde ikke sige det til hinanden, de så blot på hinanden med rødsprængte søvnløse øjne, hulkindede mumlede de: Drømte du også i nat? Ti stille,

hviskede de andre.

MEN det var ikke bare det, der gjorde folk utilpasse dengang for mange, mange år siden. Det var også det, at de følte, at samtidig med at der hele tiden skete så meget nyt, der rev tæppet væk under dem, så skete der ikke rigtig noget alligevel. Det var konstant de samme problemer - årti efter årti - der blev diskuteret og ikke gjort noget ved. Det største problem dengang hed arbejdsløshed. Og for at lade som om man kæmpede ivrigt for at løse det problem, opfandt man hele tiden nye ordninger og flyttede folk fra en stald til en anden stald, og man tog penge op fra én kasse og lagde ned i en anden kasse efter et princip, som man i oldtiden havde kaldt 'Ebberrød bank', men nu var man blevet mere avanceret og kaldte det simpelt hen Lykketoft-syndromet.

PÅ DET uheldige tidspunkt i landets historie var det så, at miraklet skete: *Thomsen kom!* Hvornår det var, kære børn? Ja, det var ikke på den tid, da vor store eventyrdigter skrev 'Kejserens nye klæder', det var nogle generationer senere - men det var et rigtigt eventyr.

Pressen var på det tidspunkt endnu ikke blevet rigtig voksen. Den var endnu kun en slags børnehaven for de mindre tænksomme børn, der blev kaldt journalister. De løb hele tiden rundt og legede drengelege. De elskede sådan noget med krig og konflikter, slagsmål, mystik, skæg og blå briller. De var endnu ikke nået dertil, hvor de er i dag og kun skriver om de ting, der er virkelig væsentlige for menneskene og samfundet. Så skete der det, at en avis, der hed 'Lyn og Torden', snakkede med en embedsmand, der så gerne ville have været rigtig officer, men

Claes Kastholm
skriver

ikke var blevet det, og nu brugte al sin fritid på at lege røvere og soldater. Han ville så gerne være en betydningsfuld mand, og dengang var man i mænds øjne en betydningsfuld mand, hvis man vidste noget, som ingen andre vidste. Han hviskede til 'Lyn og Torden', at han engang havde været med til at fjerne en hemmelig mikrofon fra en kendt mands kontor. Hvem hjælp dig, spurgte 'Lyn og Torden' lynsnart. Embedsmanden spekulerede, så det knagede. Hvad skulle han litte på? Så sagde han: Øh, det gjorde *Thomsen!* Et genialt påfund. Et genialt navn: Thomsen. Som *tom*. Pressen jubede. Nu vidste den, hvad den skulle tage sig til: lede efter Thomsen. Og landet jubede. Os var en frelser født. Fra da af kunne vi forklare alting. Vi havde fundet meningen med livet, altings årsag og virkning: *Thomsen!*

Terrorfrygt bag aflytning?

Måske var der en direkte linje mellem Gammeltoft-Hansens telefon og borgerkrigen i Libanon

Af Ib Jensen,
Jens Holsøe og
Henrik Groes-Petersen

Lige siden konsulent Lars-Erik Allin trådte offentligt frem, har det fået med glisninger om årsagen til den formodede aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansen i 1986. Gæsterierne er gået fra at der har været tale om en politisk konspiration mod den senere ombudsmand, over indblanding fra udenlandske efterretningstjenester, til at det hele er pure opspind.

Alle teorierne har huller og svagheder, men der er en teori, som kan forklare meget af det hændelsesforløb, som Allin har beskrevet - hvis der overhovedet var en aflytning.

Teorien tager udgangspunkt i den voldsomme strøm af flygtninge til Danmark fra det borgerkrigshegdede Libanon i midten af 1980'erne. I tusindvis af palæstinensere søgte mod Danmark, efter at Flygtningeneævnet med udgangspunkt i 'verdens mest liberale flygtningelov' havde besluttet at give asyl til palæstinensere fra Libanon.

Myndighederne både herhjemme og i udlandet var stærkt bekymrede. Vesteuropa var ramt af blodige terroraktioner, og Danmark var blevet ramt med bombene mod flyselskabet North West Orient og den jødiske synagoge i sommeren 1985. Der var frygt for, at der blandt flygtningene gemte sig terrorister.

Mossad

Politiet gik særdeles grundigt til værks i kontrollen af palæstinenserne. Alt blev sat ind for at sikre, at Danmark ikke blev gjort til skjulested for terrorister og personer med tilknytning til terrorgrupper. Politiet og Justitsministeriet har senere indirekte bekræftet, at politiet i den forbindelse udviklede oplysninger med bl.a. den israelske efterretningstjeneste Mossad.

Ved årsskiftet 1985/86 intensiveredes kontrollen og overvågningen af flygtningene i Danmark. Der var rygter om, at agenter fra de forskellige grupperinger i Libanon var smuttet ned for at rekruttere og sprede mod flygtningene og måske selv udføre aktioner i Danmark.

- Vi efterforsker konkrete sager, der har med agentvirksomhed i flygtningelejre at gøre, sagde daværende chef for Politiets Efterretningstjeneste, PET, Henning Fode i februar 1986. Samtidig måtte politiet bruge ressourcer på at forsøge at efterspore og overvåge flere asylsøgere, der hav-

de skjult sig hos sympatiserer og venner af frygt for at blive udvist.

Terror-aktion

Kulminationen indtrådte i slutningen af maj 1986 - omtrent samtidig med Lars-Erik Allin fik tip om, at Hans Gammeltoft-Hansen 'blev eller villo blive' aflyttet. Den 25. maj skrev Søndags-Aktuel, at PET og sikkerhedspolitiet i København var i højeste alarmberedskab. Fra Interpol havde man fået detaljerede oplysninger om en planlagt terroraktion i København og flere end 100 politifolk var iddraget i efterforskningen.

- Det er klart, at en sådan efterforskning vil involvere mange afdelinger inden for politiet, men jeg kan ikke oplyse noget om selve sagen, udtalte chefen for sikkerhedspolitiet, kriminalinspektør Jørgen Frederiksen til pressen.

Alarmberedskab

Man kan fastslå, at PET og sikkerhedspolitiet i første halvår af 1986 var voldsomt optaget af at overvåge og kontrollere de mere end 8000 palæstinensiske flygtninge i landet. En sådan overvågning har utvivlsomt omfattet alt lige fra informationsudveksling med andre lande til telefonaflytning af asylsøgere og danskere, der kunne tænkes at hjælpe eller skjule flygtninge.

Forsvarets Efterretningstjeneste, FE, har også haft grund til at være indblandet. Det var en kendt sag, at mange palæstinensiske terrorister havde fået træning i Østeuropa, og at nogle af dem også var blevet uddannet i agentvirksomhed. Fremnede agenter er FE's område, hvorfor FE har haft anledning til at samarbejde med PET. Dertil kommer, at topcheferne i efterretningstjenesterne jævnligt holder møde, hvor de udveksler oplysninger om deres aktiviteter.

Teorierne

Det kan være i forsøg på at udvide en resultatløs efterforskning, at PET eller sikkerhedspolitiet kan have ladet Hans Gammeltoft-Hansen aflytte. Ikke fordi man mistænkte ham for et samarbejde med terrorister eller skjule illegale flygtninge. Men fordi man har formodet, at flygtninge, der holdt sig skjult eller flygtninge, der af andre årsager havde politiets interesse, ville tage kontakt til Hans Gammeltoft-Hansen, eventuelt via en dansk mellemmand.

Hans Gammeltoft-Hansen havde som tidligere formand for Dansk Flygtningehjælp og medlem af Flygtningeneævnet været en af hovedkræfterne i beslutningen om at give asyl til palæstinenserne. Han havde mange og lige kontak-

I sommeren 1985 blev København rystet af to bombeattentater: Mod den jødiske synagoge og mod det amerikanske luftfartsselskab North West Orient Airlines. Blandt de sårede ved sidstnævnte attentat var denne mand, der senere døde af sine forbrændinger. De danske efterretningstjenester var utrygge ved de mange palæstinensere fra Libanon, der dengang søgte politisk asyl i Danmark. Var de alle 'rigtige' flygtninge eller var der også agenter og terrorister blandt dem? - Foto: Ribberholt

krodede.

En anden mulighed er, at aflytningen på eget initiativ er sat i værk af rabiate flygtningeudstandere på højrefløj eller særligt ivrige personer inden for politiet eller efterretningstjenesterne, der har følt sig kaldet til at handle. De har ønsket at 'hjælp deres herrer' og har ladet oplysninger sive til 'de rette sted'.

Ud fra Allins forklaring synes det klart, at den første formodning - at aflytningen skyldtes Hans Gammeltoft-Hansens kandidatur til ombudsmand - ikke holder. Allin fik tippet længe før valget af ny ombudsmand blev aktuelt i august 1986.

Den afdøde major Jørgen Hansen havde forbindelser til FE, og kan ad den vej have haft en aflytning. Politisk bekræftede han sig på

midten med sympati for Socialdemokratiet, og det kan være hans motiv til at forsøge at forhindre aflytningen. FE ville under alle omstændigheder ikke selv kunne skride ind på grund af samarbejdet med PET.

Nyttig idiot

I det spil blev Lars-Erik Allin blot en 'nyttig idiot' med legal adgang til smuthole kontorer på Københavns Universitet og loyal nok til ikke at stille 'cumme' spørgsmål.

Det kritiske punkt er stadig oplysningerne om den fæmøse teletekniker 'Thomsen', som Allin skulle ringe til. Det kan andre, at 'Thomsen', som Allin har beskrevet som officerstype og meget professionel, stak parat, da Allin om-

seks måneder senere.

Lars-Erik Allin har forklaret, at han tvøvede, fordi han var bange for, at det var en fælde. Han var vidne for forsvarret i en sag mod våbenhandler Ole Mortensen. Tippet om Hans Gammeltoft-Hansen kunne være tak for sidst, fordi Allin havde været med til at spilere en aflytning af Mortensen året før.

Det var nok første gang, at Lars-Erik Allin blev direkte inddraget i den 'rigtige' efterretningstjeneste. Mod hans fascination af den militære verden har han haft rigeligt spillerum til at fontøbere om sammensværgelser i sagen om Mortensen. Der er såmænd også den mulighed, at aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen er et rent fantasifoster hos Allin.

Der var engang en mikrofon

Så længe Lars-Erik Allin ikke vil medvirke til en fuldstændig belysning af alle punkter i sagen, er han selv skyld i, at folk er skeptiske og stiller sig spørgsmål

Af Michael Bjørn Hansen
Kontorchef, deltidslærer og tidl. medlem af konsistorium på Københavns Universitet

DEN 26. november 1993 afgav Lars-Erik Allin sin redegørelse om hændelserne i 1986, hvor han angiveligt skulle have fjernet en skjult mikrofon fra Hans Gammeltoft-Hansens kontor. Efterfølgende har Allin valgt at lukke i som en øster.

Der er bred enighed om, at Lars-Erik Allins redegørelse mangler logik og sammenhæng. På denne baggrund skylder Allin os yderligere forklaring.

Det har været interessant at inngåtte, hvordan Hans Gammeltoft-Hansen og Ove Nathan fredag d. 25. november havde en positiv holdning til Allin, hvorefter Gammeltoft og Nathan bliver mere forbeholdne de følgende dage.

Vi har krav på, at sandheden kommer frem i denne sag, men når Allin ikke vil medvirke til at få de dunkle punkter i sagen belyst, må andre forsøge at analysere sig frem til mulige forklaringer. Med nedestående redegørelse forsøger jeg at yde et bidrag til opklaringen af denne sag. Hvis der er tale om et dansk Watergate, er det en meget alvorlig sag, der bringer den politiske kultur i Danmark mange trin nedad.

SOM deltidslærerrepræsentant i konsistorium på Københavns Universitet har jeg haft kontakt med Lars-Erik Allin siden 1986. I dis-

se år har Allin afsløret to centrale karaktertræk: han elsker at føre sig frem som en betydningsfuld person og han er fascineret af og sværmer for hjemmevern/efterretningstjeneste. F.eks. var Allin nærmest euforisk, når han skulle føre dronningen på plads ved hendes forskellige besøg på universitetet og samtidig gik han voldsomt op i den sikkerheds- og efterretningsmæssige side af sagen. I de otte år jeg var medlem af konsistorium førte Allin sig også virkelig frem som ceremonimester ved den årlige rektormiddag i marts og ved årsfesten i november. Og når han i sin egenskab af sekretær for rektor i konsistorium skulle fremsætte noget, skete det med en patos og en opustethed, så det nærmeste sig det tragikomiske.

I APRIL eller maj 1987 skulle dronningen endnu en gang besøge Københavns Universitet. Jeg havde pause i undervisningen, og da solen skinnede stillede jeg mig ud på trappen ved hovedindgangen uden at vide, at dronningen var på vej. Jeg blev kort efter kontakten af Allin, der sagde, at jeg skulle fjerne mig fra området. Da jeg spurgte om årsagen, fortalte Allin mig, at jeg udgjorde en sikkerhedsrisiko for dronningen.

Ved rektors middag i marts 1988 spurgte jeg Allin nærmere om denne bortvisning af mig. Han fortalte mig beredvilligt, at han var ansvarlig for sikkerheden og at han handlede efter instruks fra PET. Lidt over-

rasket over hans beredvillighed til at tale om PET spurgte jeg videre. Han fortalte, at han havde vigtige efterretningsopgaver, og at det var vigtigt, at der blev holdt øje med en sådan en som mig. Ud over at være deltidslærer var jeg på dette tidspunkt kontorchef for personalekontoret i Statskattedirektoratet og medejer af Cafe Krasnapolsky.

VED rektormiddagene i de følgende år talte jeg ofte med Allin om PET og efterretningsopgaver. Man skulle bare virke interesseret og synes, at han var en belvedes karl, så var han meget villig til at fortælle. Bl.a. fortalte han mig engang om en sag på universitetet, som han havde afgjort og som havde et PET-aspekt. En sagsforvirret advokat beskyldte et af institutterne under jurat for at samarbejde med PET. Det pågældende institut ønskede disse anklager stoppet, hvorfor man gerne så en injuriosag anlagt imod advokaten, men Allin havde sat sig imod en sådan retssag. Han ansatte, at den uheldige Kejsergade-sag stadig var en belastning for universitetet, hvorfor det ikke ville være godt med en ny sag om efterretningsvirksomhed. Var Allin bange for selv at blive indkaldt som vidne?

Ved rektormiddag og årsfest i de sidste år har Lars-Erik Allin gået ivrigt rundt og fotograferet deltagere. Flere gjorde vævti over denne fotografering bl.a. mig selv, men Allin slog det hen som en spøg. Og han fortsatte med at føre sig

frem ved diverse sammenkomster med sin tale om efterretningsopgaver, sit hjemmevernsmærke og sine hjemmevernsmøder. Vi skulle sandelig tro, at Allin var en betydningsfuld person.

I OKTOBER i år blev sagen om Studenterhuset i Købmagergade blæst voldsomt op. Huset var en terroristrede. Også her var Allin med i sagen, og det var hans skyld, at sagen blev blæst op i Ekstra Bladet. Der er ikke tale om terrorisme. Efter mordet på den anti-facistiske unge mand i Søllerødgade 33, afholdt man et anti-racistisk møde i Studenterhuset. Man var dengang så bange for overgrub fra højrestrømmer, at man tog en række forsvarsforanstaltninger. Der blev indkøbt brandlagner, stillet haljer med vand til slukning samt anskaffet de otte stykker kabel, der ved overfald skulle bruges som knipler. Siden har disse kabelstykker ligget i et aflukket kontor og ingen har taget vare på kablerne. På et tidspunkt har en person ryddet op og låst kablerne inde i et skab, og strake bliver det til et våbonlag. Når kabelstykkerne har befundet sig på et lukket kontor, er våbenloven næppe overtrådt, og terrorisme er det i al fald ikke.

I DE forbindelser, hvor jeg har hørt om Allins garden, har han gjort sig til en betydningsfuld person. Og har har bygget dette billede op qua en blanding af sikkerhedsopgaver på universitetet, sine opgaver som kaptajn i Hjemmevernet (han kalder sig kaptajn i telefonbogen) og en række mere tågede efterretningsopgaver. Alt efter behov og man vil ikke, hvormådet der er en fantastisk eller legendarisk og soldater.

I forbindelse med Studenterhuset har Lars-Erik Allin været i tæt kontakt med Ekstra Bladet. Dette samarbejde førte videre til Hans Gammeltoft-Hansens sagen, men derudover er dette samarbejde dunkelt. Når Allin ikke selv vil medvirke til at belyse de dunkle punkter i sin redegørelse, må vi andre prøve at få så mange brækker på plads som muligt.

Med mit kendskab til Lars-Erik Allin kan jeg ikke udelukke, at det i høj grad skyldes Allins ønske om at føre sig frem som betydningsfuld, indhyllt i en tåge af legale sikkerhedsopgaver, engagement i Hjemmevernet og hemmelige efterretningsopgaver, at sagen om aflytning af Hans Gammeltoft-Hansen fik det forløb i Ekstra Bladet som tilfældet var.

Så længe Lars-Erik Allin ikke i offentlighed vil medvirke til en fuldstændig belysning af alle punkter i sagen, er han selv skyld i, at folk er skeptiske og stiller sig spørgsmål, f.eks.: er Hans Gammeltoft-Hansen blevet aflyttet eller er der blot tale om en god historie?

Mikrofoner, afhoppere og vor mand i felten

Baggrund

AF IVAR HØJ

En københavnsk våbenhandler, en afdød bogforfatter, en tidligere israelsk agent og en australsk teletekniker blev ugens nye aktører i den spegede sag om påstået aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansens telefon på Københavns Universitet tilbage i 1986.

Mens statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, brugte ugen til at forberede sin kulegravning af sagen, og Forsvarets Efterretningstjeneste indledte en intern undersøgelse, borede pressen videre og fandt nye detaljer om en speget verden og lagde nye teorier på bordet.

Sagen er dog om muligt blevet endnu mere præget af forvirring end af fakta. Det eneste, der står helt fast, er, at sekretariatschef Lars-Erik Allin, Københavns Universitet, siger, at en *dåms* har været anbragt i den nuværende ombudsmands telefon, at Allin fjernede den sammen med en mystisk hr. Thomsen og sendte den til Politiets Efterretningstjeneste med stak for læn, så de kunne sende den videre til rette ejer.

Allin er - indtil videre i hvert fald - den eneste kilde til sagen.

I mandags fik Allin af universitetsdirektøren så kraftig en næse, at den står godt til hans velproportionerede overskæg, for tillidsbrud ved at have tiet i så mange år med sin viden.

Og hans troværdighed og forklarings-

ger bliver draget i tvivl.

I tirsdags afslørede Allin kendskab til en anden aflytningssag.

I 1985, halvandet år før fundet af Gammeltoft-Hansens mikrofon, havde han overværet, at våbenhandler Ole Mortensen havde fjernet næsten identisk lytteudstyr fra telefonen i sin butik på Gammeltorv.

Mortensens *dåms* var en lille viskelæder-lignende sag.

Våbenhandleren fik en radiotekniker til at undersøge lytteudstyret.

Teknikeren konstaterede, at det var helt almindelige komponenter, der kunne aflytte rum og telefon.

Radiosenderen kunne sende på 120 megahertz.

Ole Mortensen lå dengang i strid med Københavns Politi, og han er overbevist om, at det er sikkerhedsafdelingen i Københavns Politi, der stod bag.

Dermed var en tredje organisation - efter FE og PET - bragt i søgelyset som de mulige bagmænd bag mikrofonen. Københavns Politi benægtede dog.

Og torsdag tog Ekstra Bladet en dyb indånding og indledte sin historie: »Alt tyder på, at det var den israelske efterretningstjeneste Mossad, der i 1986 gennemførte spionagen mod ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen.»

Ekstra Bladet havde ringet til Victor Ostrovsky, afhoppet Mossad-agent, der efter sin afslørende bog om Mossad bor i Nipear i Canada. Ostrovsky finder det overvejende sandsynligt, at Mossad og PET står bag.

Motivet til aflytningen - et åbent

Aflytning: Det blev en uge, hvor nye aktører og nye teorier kom frem i aflytningssagen fra universitetet. Men hvor fakta fortsat er en mangelvare.

Lars-Erik Allin er - indtil videre - det eneste vidne i aflytningssagen. Og hans forklaringer og troværdighed drages i tvivl. Foto: Jan Jørgensen

spørgsmål i sagen - skal følge Mossad-teorien være, at israelerne troede, at Gammeltoft-Hansen kendte til hemmelige skjulesteder for palæstinensere, der er gået under jorden i Danmark.

Ugen blotlagde også detaljer af den besynderlige verden, hvor Lars-Erik Allin har haft sin gang.

Og der blev gisnet om hans tilknytning til efterretningstjenesterne.

Efter at Berlingske Tidende sidste søndag kunne afsløre, at Lars-Erik Allin i 1980-81 var blevet tvunget til at forlade sin post som kompagnichef i Hjemmeværnet, fordi han af FE blev betragtet som en sikkerhedsrisiko, fulgte Jyllands-Posten op og beskrev handelsforløbet.

Allin var grebet i at udveksle klassificeret, men forældet materiale med en boghandler, der viste sig at have tilknytning til FE.

Lars-Erik Allin erkender, at episoden har fundet sted - men siger, at den fandt sted på et langt senere tidspunkt, og at sammenkoblingen mellem de to ting kun sker, fordi nogen vil rokke ved hans troværdighed.

Boghandlerens navn var Lars Zachariassen, og han døde sidste år. Han var ifølge eget udsagn også dobbeltagent og blev dødsdømt i 1984 dømt for anstiftelse af 17 pyromanbrænde.

Men han var også forfatter og udgav i 1981 bogen »NVA« om DDRs folkehær.

Forfatteren var Lars-Erik Allin. En

tidligere FE-analytiker siger til Politiken, at den bog ikke kunne være skrevet uden råd og dåd fra FE. Allin afviser.

Og våbenhandler Ole Mortensen har bragt ny forvirring om en central detalje i Allins forklaring.

Ifølge Allin fik han oplysningerne om aflytningen i en samtale med en nu afdød reserveofficer Jørgen Hansen i foråret 1986 på skydebanen Affandsbøge.

Weekendavisen skriver, at Allin i sin redegørelse henviser til skydeklubben Sjællands Skydeselskab. Men foreningens tidligere formand, Ole Mortensen, siger til bladet, at klubben blev opløst allerede i 1984. Altså et pænt stykke tid før Allins samtale med Jørgen Hansen.

En ting blev dog afklaret i ugen, der gik. Danmarks mest mystiske mand blev fundet. Allins partner under det famøse indbrud, hr. Thomsen.

Thomsen var - ganske som Allin oprindeligt havde afsløret - i Australien. På pressemødet i sidste uge ændrede Allin ganske vist forklaring, men alligevel lykkedes det Politiken at finde ham *down under*.

Han var ganske rigtigt teletekniker - og hans chef i Australian Telecom meddelte, at han var på feltarbejde.

Desværre næppe med en ny mistænkelig blikkenslageropgave.

Mr. David Thomsen er indfødt australler og har formentlig aldrig været i Danmark.

Læs også Magasinfor siden

OMBUDSMANDEN TROR PÅ MOSSAD-TEORI

Hans Gammeltoft-Hansen vidste, at visse udenlandske kredse interesserede sig for ham

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen markerede sig i går for første gang med en kontroversiel udtalelse omkring aflytning-affæren.

Det skete i et indslag i TV-A Søndag, hvor han gav udtryk for, at det på ingen måde er utænkeligt, at det var det israelske efterrettingsorgan, Mossad, der kunne tænkes at stå bag aflytningen af hans kontor i 1986.

Ganske som Ekstra Bladet har beskrevet det de seneste dage.

Ombudsmanden gærnede sine udtalelser med de nødvendige forbehold. Men det lå klart, at Ekstra Bladets oplysninger om de specifikke forhold omkring de palæstinensiske asylsøgers situation i 1986, har gjort indtryk på ham.

- Et væsentligt punkt i teorien om Mossad er, at 'nogen' mente, at folk, der skjulte palæstinensiske asylsøgere, kunne tænkes at ringe til mig for at få gode råd. Den mulighed kan jeg

godt følge, sagde Gammeltoft-Hansen, og fortsatte:

- Det var jo kendt, at jeg havde forstand på Udlændingeloven, og at jeg stadig var medlem af Flygtningenevnet.

SANDSYNLIGT

Ombudsmanden understregede dog, at han ikke tør garantere, at det lige præcis var sådan, tingene hang sammen:

- Men denne teori er da mindre usandsynlig end de andre, jeg hidtil har hørt denne sag, sagde han.

De 'andre' teorier er i denne forbindelse rygterne om, at det var konservative kræfter med tidligere justitsminister Erik Ninn-Hansen i spidsen, der angiveligt skulle have ønsket at aflytte Gammeltoft-Hansen.

En teori, der i dag ikke hænger kronologisk sammen med Lars-Erik Allins forklaringer om lækagen fra major Jørgen Hansen. Bekæden om mikrofonen kom, før Hans Gammeltoft-Hansen var kandidat til ombudsmandsposten.

Både Ninn-Hansen og topfolk i Justitsministeriet har reageret meget skarpt mod disse påstande.

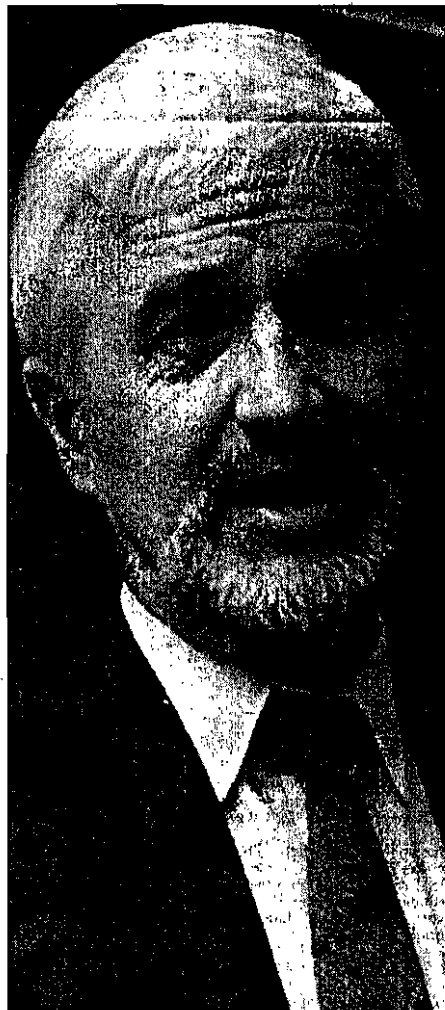
Også PET har indtil dato nægtet at kende noget til hele affæren. Såvel nuværende chef i PET, politimester Birgitte Stampe, som Henning Fode, der var agent-boss i 1986, har over for justitsminister Erling Olsen, (S), pure afvist, at man i november '86 på Bellahøj har modtaget et brev med en mikrofon og et 'Tak for Lån'. Det brev, som Allin og den mystiske 'Thomsen' sendte samme aften, de havde fjernet mikrofonen.

PET OG MOSSAD KISSE-MISSER

Men lige netop PET kan komme til at spille en meget stor rolle i statsadvokat Erik Merlunges undersøgelser. Selv om Hans Gammeltoft-Hansen meget omhyggeligt ikke nævnte efterretningstjenesten med ét eneste ord - han skal selvfølgelig vægte alle sine udtalelser meget nøje i denne sag - så er det ifølge den afhøvede Mossad-agent, Victor Ostrovsky, ikke nogen hemmelighed, at Mossad og deres danske kolleger fra PET går og kisse-misser på dansk jord.

De ligger så tæt i med hinanden, et Mossad har eller havde deres egen agent 'Oilpaint' siddende i PET. Ham bør Merlung let kunne finde, han var nemlig den eneste dansker i PET, der talte arabisk.

**AF JACOB JUHL OG
ANDERS-PETER
MATHIASSEN**

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen bekræftede i tv Ekstra Bladets oplysninger om, at Israel kunne tænkes at stå bag telefon-aflytningen. (Foto: Finn Frandsen)

Miljøkampen og semiosfæren

Et svar til Leif Hermann

KOMMENTAR

Af JESPER HOFFMEYER
lektor

EN AF DE MEST sejlivede virkninger af 68-oprøret var en lang og tung provinsialisme. Vadmelenes hjemmefarvede horisont lagde sig tungt over fantasien i min generation. Under slagord som 'gør-det-selv' og 'spis-brune-ris-og-lav-revolution' besværgede man troen på ekspertise og lærdom. Da alt blev anset for politisk, var der en tendens til, at den store verdens konflikter skrumpede ind og identificeredes med konflikterne i det lokale Smørumnedre. Og mange blev med tiden så tilvænnede til denne selvforvaltede og trygge horisont, at ord som international handel, teknik eller Europa den dag idag sætter gang i de kirtler, som producerer afsky.

Jeg skriver ikke dette for endnu engang at miskreditere min generations indsats i 1968. Hvad der skete dengang var et uomgængeligt opgør med en stivnet og autoritær borgerlig kulturtradition, der nødvendigvis måtte sprænges. Hvis nutidens fitness-dyrkende Anders Fogh Rasmussen drenge skulle leve i 60ernes virkelighed, ville de såmænd hurtigt passere skrige-grænsen.

Problemet var ikke 1968. Problemet var, at så mange blev hængende i oprørets værdisæt uden at se, at dets tid var udløbet. Vi greb dengang nogen værdier ud af luften nærmest som spejlbilleder af de gamle værdier, vi ønskede at kaste omuld. Det lykkedes i overraskende grad må man sige. Men kunne vadmelsværdierne også holde til at sejre? At dømme efter mine oplevelser som foredragsholder i hundreder af forsamlinger op gennem 80erne og 90erne, så ligger det noget tungt med at tage et ordent-

ligt selvpørgør på dette punkt.

At spisingen af en hjemmedyrket rødde rummer en erkendelsesproces på højde med videnskabens og filosofiens toppræstationer er da givetvis et synspunkt, man kan forsvare. Men hvis denne indsigst bruges som piedestal for et mageligt håb om, at højteknologiens og internationaliserings nødvendighed nok er løgn, så er det jo mindre godt. Heldigvis synes disse barfodsdrømme kun i ringe grad at appellere til unge.

»DET ENE TIÅRS overdri-velser bliver det næste tiårs aggressioner«, skrev jeg i indledningsartiklen til det dengang håbefulde tidsskrift OMVerden. Og jeg profetere- de, at i 90erne ville vi komme til at opleve spejlbilledagtige reaktioner på 80ernes debat om 'miljø', 'sundhed' og 'etik'.

Der var jeg nu nok lidt vel hurtigt ude. Reaktionen kommer langsommere, end jeg profetere- de. Men på miljøets område har den franske filosof Luc Ferry allerede indledt felttoget fra sit parnas i Paris, og herhjemme har en tidligere miljøminister nu fortsat angrebet.

Dertil kommer, at en langt mere beskeden figur - nemlig nærværende forfatter - for et halvt år siden udgav en bog, som egentlig godt kunne have rystet miljøbevægelsen. For i denne bog, »En snegl på viljen« står der faktisk, at miljøbevægelsens naturopfattel- se er begravet til halsen i det onde, den vil bekæmpe. End- og den smukke Gaia-teori re- producerer i virkeligheden den selvsamme reduktionis- me og fremmedgørelse over for naturen, som ligger i hele det naturvidenskabeligt-tek- niske projekt: Fraværet af betydning.

Økologien er trofast mod Descartes dualisme, adskil- lelsen mellem sjæl og legeme, menneske og natur. Al betydning tilhører her stadig men- neskets verden, naturen bety- der ingenting i sig selv.

Naturen er da i sandhed et fremmed sted for mennesket. I overensstemmelse her- med er økologien hovedsage-

ligt optaget af dyrs og plan- ters rent fysisk-kemiske sam- spil. At man kan lugte, høre, føle og røre ved levende væsner er noget, der fortoner sig.

MEN HVORDAN kan økolo- gien blive en vejleder for vo- res naturforvaltning, når den på denne måde vedbliver med at dele verden op i to adskilte afdelinger, naturens og kultu- rens, og derved opretholder hele den emotionelle struktur og fantasi, som gør os frem- mede for naturen?

Hvis man fastholder det vi- denskabssyn, der indebærer menneskets totale fremmed- hed i naturen, samtidig med at man dog elsker naturen, så bliver resultatet næsten lo- gisk, at man vender under- ordningsforholdet om: At man underordner mennesket under naturens lov, snarere end naturen under menne- skets lov. Og præcis her ligger arnestedet for den autoritære grønne tænkning. For modsat mennesket er naturen ikke modtagelig for argumenter. Her stopper enhver demokra- tisk samtale. Naturens lov må lydes.

Pointen i min bog er imid- lertid, at dette skel mellem menneske og natur ikke gæl- der. Tværtimod lever menne- sker sammen med dyr og planter i en fælles semio- sfære, en sfære af kommuni- kation og betydning: Lyde, dufte, bevægelser, farver, for- mer, elektriske felter, bølger af mange slags, kemiske sig- naler, berøringer osv. Alle or- ganismer på Jorden kastes ved deres fødsel ind i denne verden af betydninger, se- miosfæren, som de må orien- tere sig korrekt i for at kunne klare sig. Og semiosfæren stopper ikke ved bygrænsen, blot skifter den karakter.

Hvis miljøbevægelsen tog afsæt i sådan et natursyn, kunne den måske undgå mange paradokser. For når det kommer til stykket, må tek- nologien vurderes i semio- sfærens perspektiv, hvis vi skal udforme en ordentlig miljøpolitik. Og da menne- sket indgår modstandsøst i semiosfæren kommer menne-

skenes fornøjelser her smer- tefrit med i analyserne. Men hvad der nok er lige så vig- tigt: Miljøbevægelsen ville ved et sådant skift i natursyn- net få en meget dybere emoti- onel slagkraft, tror jeg.

Prøv blot at vende en rødde i munden på det.

SÅDANNE tanker lå selvføl- gelig og rumsterede et eller andet sted i mit sind, da Jør- gen Steen Nielsen dukkede op for at interviewe mig om Per Stig Møllers nye bog. At adressaten for min irritation over disse tilstande så blev SF, kan måske føles uretfær- digt. For SF's politikere har jo rent faktisk haft mod' til' at overskride en del gamle for- domme, både hvad angår høj- teknologi og europæisk sam- arbejde.

Lad mig derfor nu skynde mig at undskylde. Jeg har da i hovedsagen sympati for Leif Hermanns politiske arbejde. Og udfaldene mod SF var - må jeg indrømme - lovlig generaliserende og upræcise på en måde, jeg faktisk ikke selv bryder mig om. Hvad man siger i et interview er nu en- gang ikke - og bør vel heller ikke være - så gennemtænkt og præcist, som det, man selv nørklær ned på papir.

Jeg håbede, at mit læser- brev den følgende dag havde præciseret sagen. Men ak, måske gjorde det kun ondt værre, idet jeg her lumskt fik antydnet, at det måske var SF's vælgere, som var proble- met. Men det er vel egentlig lidt unfair at bebrejde et parti dets vælgere, eller hvad?

SF's vælgere er selvfølgelig vidt forskellige mennesker, og måske burde jeg have afstået fra at sætte sådan en adresse på min kritik. På den anden side, så er det vel især i det nabolag, man nu bliver vred på mig?

TIL SIDST vil jeg gerne - da min indmeldelse i det radikale venstre nu bliver nævnt - gøre opmærksom på, at denne handling ikke havde noget specielt at gøre med dette partis miljøpolitik. Mine over- vejelser var af langt mere kompleks art.

Tirsdag 7. december 1993

DEBAT

Anden søndag i advent ...

... kom Thomsen endelig hjem fra Australien for atter at gå på værtshus med sin gamle ven Allin. Da denne fik en lille fjer på, blev den straks til fem høns.

Rønnebæk & Rasmussen

Tirsdag 7. december 1993

Rektor skylder os forklaring i Allin-sagen

AF MICHAEL BJØRN HANSEN
Shoushovedvej 10 A
2920 Charlottenlund

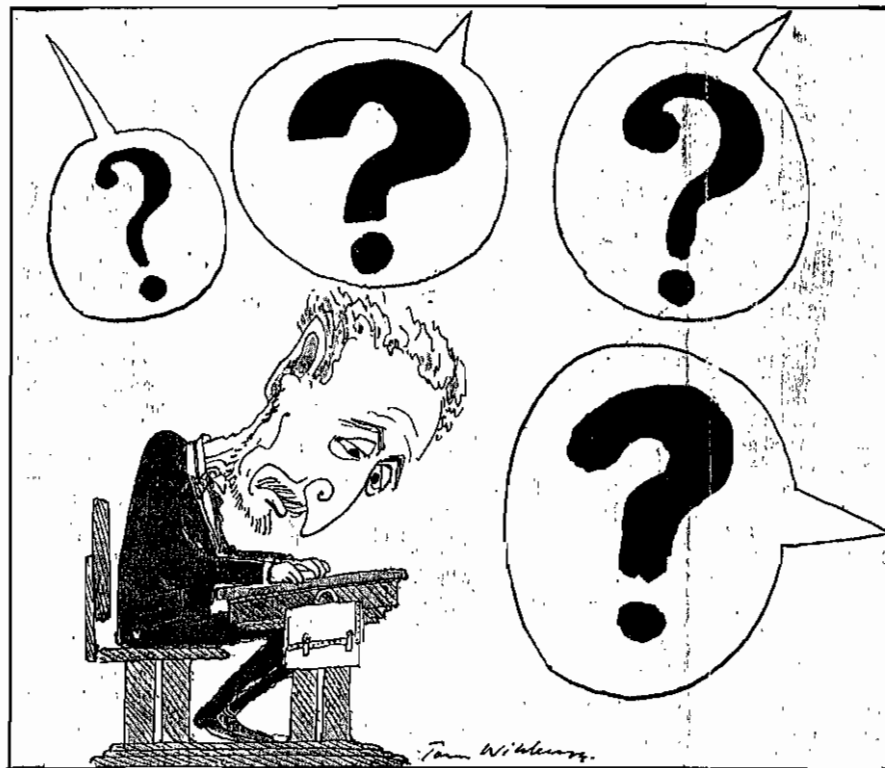
Som medlem af Københavns Universitets øverste styrende organ, Konsistorium, fra 1985 til 1993 føler jeg mig krænkede ved, at Lars-Erik Allin ikke orienterede universitetets ledelse i 1986 om aflytningssagen, og ved at han trængte ind på Hans Gammeltoft-Hansens kontor. I den forbindelse er det ikke uden betydning, at Lars-Erik Allin ikke var en tilfældig ansat, men rektor Ove Nathans højre hånd. I de år, hvor jeg var medlem af Konsistorium, bestod der et nært forhold mellem Ove Nathan og Allin, et forhold der især var blevet opbygget under den tidligere universitetsdirektørs sygdom.

Med de sidste ugers omtale af Allin-sagen er det blevet klart for alle, at Allin er en type, der godt kan lide at puste sig op til en betydningsfuld person, og at han omgiver sig med tageslor af hjemmevern og efterrettingsvirksomhed, hvor virkelighed og leg er svært at adskille.

Lars-Erik Allins dommekraft svigtede totalt i aflytningssagen. Med hans rolle som husadvokat for rektor Ove Nathan, kan jeg, som tidligere konsistorialer, godt være bekymret for, at hans dommekraft også har svigtet i andre sager. En person, der higer efter at fremtræde som stor og betydningsfuld, er ofte motiveret til at træffe meget hårde afgørelser, der virkelig sætter sig spor og indgyder respekt. Rent faktisk har Københavns Universitet haft nogle mystiske sager i de forløbne år, hvoraf jeg her vil fremdrage to.

5. marts 1993 berettede Weekendavisen om afskedigelsen af en læge på Retsmedicinsk Institut, Københavns Universitet.

Politiet uden for København kan ikke få officielle retsmedicinske erklæringer fra Retsmedicinsk Institut. I stedet er politiet uden for København henvist til at indhente »private« erklæringer fra retsmedicinerne i København. Der er kun tale om en formel forskel, idet det sædvanlige indhold i erklæringerne er nøjagtigt det samme og afgives af de samme læger,

hvad enten det er politiet i eller uden for København, der indhenter erklæringen. I forbindelse med sagen udtalte Statsadvokaten for Sjælland, at der aldrig havde været problemer med ordningen.

De erklæringer, der afgives af retsmedicinerne »private« til politiet uden for København, er i mange år blevet udfærdiget i lægens eget navn, men med Retsmedicinsk Instituts adresse. På et tidspunkt fik retsmedicinerne forbud imod at bruge instituttets adresse til de »private« erklæringer.

I den konkrete sag var der først blevet afgivet en »privat« retsmedicinsk erklæring med lægens navn og dennes arbejdsadresse. Inddertid skulle der afgives en »supplerende« erklæring, og da ovennævnte forbud i mellemtiden var fremkommet, benyttede lægen nu sin private adresse ved afsendelsen af den supplerende retsmedicinske erklæring. Denne adresseforvirring –

som lægen ikke var skyld i – skabte problemer i en retssag. Sagens anvendelse af instituttets adresse endte med, at chefen for Retsmedicinsk Institut – kemien mellem chefen og lægen var i forvejen ikke den bedste – krævede, at rektor afskedigede den pågældende læge, hvilket skete.

Til Weekendavisen udtalte rektor Ove Nathan: »Tilliden til Retsmedicinsk Institut skal være granitfast. Retsmyndighederne skal være helt sikre på de erklæringer, der kommer ud derfra. Detaljerne i sagen vil jeg ikke ind på. Jeg er kernefysiker, ikke jurist.«

Denne sag er lidet ærefuld for Ove Nathan, men han undskylder sig med, at han er kernefysiker og ikke jurist. Derimod har Lars-Erik Allin ført sig frem med, at han er rektors husadvokat. Ove Nathan skylder at forklare os, om Lars-Erik Allin har været blandt hans rådgivere i denne afskedigelses-sag.

For nylig kunne pressen meddele, at Konservative Studenter på Københavns Universitet var blevet meldt til politiet for valgsvindel. Sagen drejede sig om, at de unge konservative på deres kontor havde fremlagt opstillings- og stillerlister til valget her i efteråret til de styrende organer på universitetet. Personer, der er kommet og gået i lokalet, har været så ubetænksomme at skrive nogle fiktive stiller- og navne på listerne.

Selvfolgelig er det forkert at skrive fiktive navne på en stillerliste. Hvis det havde været i rektor Mogens Foges tid, havde de ansvarlige for listen fået en stor skidballe, og den pågældende liste var blevet kendt ugyldig og udelukket fra det pågældende valg. Såfremt det er muligt på legal vis selv at sanktionere et forhold, er der ingen grund til at ulejliges politiet. I øvrigt får politiet aldrig fat i de folk, der skrev de fiktive navne.

Ove Nathan er stadig ker-

nufysiker og ikke jurist. Også her bør Ove Nathan oplyse, om Lars-Erik Allin har været blandt hans rådgivere i denne sag.

I sin iver for at fremtræde som en betydningsfuld person har Lars-Erik Allin i årenes løb overspillet sin rolle som sikkerhedsansvarlig og som kontaktperson til PET. Gentagne gange har Allin underholdt om sine PET-opgaver. Selvfølgelig skal universitetet beskytte sig imod terroristangreb. Mig forekommer det imidlertid ikke særligt betryggende, at en sikkerhedsansvarlig udbræder sig om sine sikkerhedsopgaver. På denne baggrund har jeg benyttet mig til rektor Nathan, idet jeg ønskede, at han skulle se på Allins virke som sikkerhedsansvarlig og kontaktperson til PET. Imidlertid afviste han totalt mine bekymrede henvendelser.

Såfremt man havde taget mine henvendelser vedrørende Allins mærkelige ad-

værd alvorligt, havde sagen med lukningen af Studenterhuset i Købmagergade og afsløringen af Allins aflytningssag antagelig fået et andet forløb. Rektor skylder os en forklaring på, hvorfor han ikke tog henvendelserne vedrørende Allin alvorligt.

I forbindelse med Studenterhus-sagen foretog Lars-Erik Allin på egen hånd en beslaglæggelse af en studentergruppes korrespondance og arkiv. Først efter at studenterne havde fået en advokat på sagen, udleverede Allin disse papirer. Det er alene politiet under ansvar over for domstolene, der er berettiget til at foretage beslaglæggelser. Allin foretog en klart ulovlig handling. Rektor skylder os en forklaring på, hvad han har foretaget sig i anledning af Allins selvbestaltede beslaglæggelse.

Aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen er muligvis et dansk Watergate. Det er landets politiske og demokratiske standard, der er på spil. Jeg finder, at det er et meget alvorligt tillidsbrud, at en højt betroet embedsmand som Lars-Erik Allin ikke straks underrettede sine foresatte, da han blev bekendt med denne aflytningssag. Ved at forholde sig lavs i syv år har denne højt betroede embedsmand i høj grad vanskeliggjort en opklaring af denne sag, der muligvis er udtryk for et alvorligt ansøg imod vores politiske kultur. Endelig finder jeg det forkasteligt, at rektors husadvokat på egen hånd trænger ind på en professors kontor.

Kære Ove Nathan. Du optrådte med en ufattelig hårdhed over for lægen i den ovenfor beskrevne sag fra Retsmedicinsk Institut. Hun blev straks fyret for en yderst formel fejl. Lars-Erik Allin gør sig skyldig i et meget alvorligt tillidsbrud ved ikke at orientere sine foresatte om, at der muligvis var et »Watergate-lignende« ansøg imod vores politiske kultur, og han bryder ind på en professors kontor, men Allin fortsætter som din højre hånd. Du skylder os en forklaring på, hvorfor du foretager en sådan forskelsbehandling i sagen fra Retsmedicinsk Institut og i Allin-sagen.

u n i v e r s i t e t s

avisen

Nr. 20 · 9. december 1993 · 21 kr. årlig

Om Eurbülens.
Om giftige personsager.
Om Bertel Haarder.
Om en flodbølge af unge.
Om stivbenede fagforeninger.
Om muligheden for at nå vidt.
Om rejsefysik.
Om lærestreger.
Om spøgelse, der har glemt deres paraply.

Læs farvel-interviewet
med rektor Ove Nathan på side 8-9

Sagens hovedperson med rynker i panden.

Foto: Kirsten Fich Pedersen

Anledning: Allin

Rektors juridiske rådgiver havde en spændende historie at fortælle

Af Henrik Egede

Københavns Universitet får sin årlige statslige bevilling for at lovore undervisning og forskning. Alligevel var en embedsmand hovedpersonen, da universitetet fredag den 26. november holdt det mest volbesøgte pressemøde i mands minde.

Rektors juridiske konsulent, cand. jur. Lars-Erik Allin, blev landskendt med et slag, da han stod frem som den kilde, der kendte til telefonaflytningen af den nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen. Lars-Erik Allin havde sammen med en "tekniker Thomsen" fjernet en dings fra Haus Gammeltoft-Hansens tele-

fon i september 1986. I syv år havde Allin holdt på hemmeligheden - men måtte præsenteres af artikler i Ekstra Bladet stå frem og fortælle, hvad Politiken kaldte "en særegen historie".

Onsdag den 24. november kl. 13.45 hankede Allin på rektor Ove Nathans dør. Torsdag den 25. vidste den danske verdenspresse besked, og fredag måtte Københavns Universitet improvisere et pressemøde.

Tilbudsstykke

Pressemødet i den gamle konsistoriel blev et tilbudsstykke uden lige. Begge TV-stationer havde kameraer snurrende. Ca. hundrede pressefolk var til stede - i Ekstra Bladet hærskede det med honsynet til ombudsmanden og universitetet - samt at han "ikke måtte" fortælle det videre for den tekniker, han havde fjernet aflytningsslimmen i telefonen med.

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, der som den foruntede part ikke sad med ved høvedingsbordet, forklarede stående, at han "forstod" Lars-Erik Allins headlemåde, og at han i øvrigt ikke havde haft nogen

ne så et tilsvarende presserøpud, når det drejede sig om forskning og uddannelse.

Et stille, utålmodigt smil i salen, hvor alles øjne for en gangs skyld ikke var rettet mod Nathan, men mod hans ombudsmand.

Dernæst fik Lars-Erik Allin ordet. Han var fæltet (Ekstra Bladet: "En scenevant mikrofontyv") og læste en forkortet version op af den forklaring, han skriftligt har givet rektor og universitetsdirektøren om forløbet i 1986.

Måtte ikke

Præssens spørgsmål gik især til, på hvorfor Lars-Erik Allin havde været tavst så længe. Allin forklarede det med honsynet til ombudsmanden og universitetet - samt at han "ikke måtte" fortælle det videre for den tekniker, han havde fjernet aflytningsslimmen i telefonen med.

Ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen, der som den foruntede part ikke sad med ved høvedingsbordet, forklarede stående, at han "forstod" Lars-Erik Allins headlemåde, og at han i øvrigt ikke havde haft nogen

mistanke om at blive aflyttet. Gammeltoft-Hansen havde selv bedt Allin stå frem, da de to mødtes til universitetets årsfest.

Rektor, på vej til møde om iskerneboringer i Eksperimentariet, forklarede kort, at sagen fremover hører under universitetsdirektør Peter Plenge. Denne har - se endelsteds i bladet - givet Lars-Erik Allin en "kraftig reprimand" for sin handling. Lars-Erik Allin kan ikke straffes, da sagen er mere end fem år gammel.

Sagen kører videre hos statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlnng. Uanset udfaldet her Lars-Erik Allin ved at fortælle om sin usædvanlige telefonsaktion opnået mere omtale, end selv en Nobelpris-vinder ville kunne håbe på.

At omtalen så er blandet, må Allin tage på sig. Det kan ikke være sjovt at blive kaldt "en militær type" (TV2) eller "uuderofficer af værste skuffe" (Information). Andre KU-småseger som rektorvalg, valgsvindel og ekstra studieplæder er midlertidigt set i skyggen.

9. dec 1993

UNIVERSITETSDUWEN NR 20.

3

Næsen, der voksede

Lars-Erik Allin fik en kraftig reprimande og har ikke længere ansvar for KUs samarbejde med politiet

Peter Plenge fotograferet af Kirstine Theilgaard

Af Henrik Egede

Universitetsdirektør Peter Plenge lovede på pressemødet i sagen om aflytningen af ombudsmanden, at rektors juridiske konsulent, Lars-Erik Allin, ville få en mild næse for sine uortodokse handlinger.

Da Lars-Erik Allin mandag den 29. november mødte til samtale på direktørens kontor, var næsen vokset til en kraftig reprimande. Peter Plenge mener, at Lars-Erik Allin har "udvist en vidtgående mangel på almindelig dømmekraft og forståelse for sit tjenestelige ansvar".

- Der kan ikke herske tvivl om, at din adfærd i denne sag repræsenterer et brud på den tillid, som universitetets ledelse må have til sine medarbejdere i almindelighed, og til medarbejderne i den centrale ledelse i særdeleshed, skriver Peter Plenge.

Inidlertid har Lars-Erik Allins tjenesteforsøelse en så speciel baggrund, at direktøren anser gentagelser for udelukket.

- Da du i øvrigt både før og efter de omhandlede begivenheder har udført dine arbejdsopgaver upåklageligt, har jeg efter drøftelse med rektor fun-

det det forsvarligt at begrænse sanktionen til en kraftig reprimande over tilsidesættelsen af dit tjenstlige ansvar i det konkrete tilfælde, konkluderer Peter Plenge.

Skideballe

Peter Plenges to sider lange påtale af Lars-Erik Allins handlinger er skarp i tonen. Til Ekstra Bladet oplyser han, at påtalen er den alvorligste, der kan finde sted, uden at en embedsmand bliver fyret. Til andre aviser har Plenge på godt dansk omtalt påtalen som "en skideballe".

Peter Plenge kalder det "udslag af svag dømmekraft", når Allin beslutter sig for at fjerne mikrofonen uden at orientere hverken rektor eller daværende universitetsdirektør Niels Jørgen Hertzum.

- Den omstændighed, at du følte dig usikker på motivet bag oplysningen (et tip om aflytning fra major af reserven, Jørgen Hansen red.), fritog dig ikke for pligten til at underrette universitetets ledelse. Ved at fortie oplysningen, gav du ikke ledelsen mulighed for at anmelde sagen med henblik på en behøring professionel efterforskning.

- Det må betragtes som en al-

vorlig tilsidesættelse af dine tjenesteplichter, at du ikke gik til rektor eller direktør, da du havde beviset for ulovlighederne (mikrofonen, red.) i hånden, skriver Peter Plenge.

Han forbeholder sig ret til "at vende tilbage til spørgsmålet, når resultaterne af statsadvokat Erik Merlunges undersøgelse foreligger".

Sat uden for

Lars-Erik Allin har taget universitetsdirektørens skideballe til efterretning. Han modtog den uden at have hverken tilidsmand eller juridisk bisidder ved sin side.

Lars-Erik Allin er fremover sat fra bestillingen som den, der på universitetets vegne forhandler Studenternes fremtid på plads. Han er heller ikke længere ansvarlig for samarbejdet med politiet, når universitetet f.eks. har besøg af Dronningen. Det ansvar har universitetsdirektøren selv overtaget.

Lars-Erik Allin fortsætter derimod "i normalt omfang med sine tjenestelige pliger", som det hedder i pressemeddelelse fra rektor og universitetsdirektør.

Chok over hetz

Søren Kruse, Ægirsgade, skriver på vegne af Regnbuens brugere:

Vi, nuværende og tidligere brugere af den psykologiske rådgivning Regnbuen, er chokerede over den hetz, som Regnbuen har været udsat for både i pressen, fra Studenterhusets bestyrelse og fra ledelsen af Københavns Universitet.

Glemte i anklagerne for terrorisme er det faktum, at Regnbuen først og fremmest er en psykologisk rådgivning. De psykologistuderende og psykologerne i Regnbuen er men-

nesker, der yder et stort stykke frivilligt arbejde for at kunne fungere som en gratis rådgivning. Som brugere af Regnbuen har vi fået en uvurderlig støtte til at bearbejde vores problemer - en støtte som er blevet givet til os i åbenhed og uden manipulation.

Regnbuen har for os været et godt alternativ til piller, til en psykiatri, der baserer sig på magtanvendelse og til etablerede (og dyre) psykologer. For de fleste af os har Regnbuen været det eneste alternativ for psykologisk bistand. Vi mener derfor at ansvarlige myndig-

heder må bakke mere op om de eksisterende alternative og gratis rådgivninger, samt støtte etableringen af nye.

At folkene i Regnbuen ud over rådgivningsarbejdet også har beskæftiget sig med politisk arbejde i Studenterhuset har aldrig været en hemmelighed for os, men dette arbejde er på ingen måde gået ud over rådgivningsarbejdet.

Lige nu efterlader eksklusionen af Regnbuen fra Studenterhuset os brugere med en række foreløbigt afbrudte terapiforløb. Flere af os er sat voldsomt - og urimeligt - under et

større socialt og psykisk pres.

Vi finder det er helt forrykt, at der er blevet sat lighedstegn mellem Regnbuens arbejde og terrorisme. Ifølge denne sagslogik kan hvem som helst ud-råbes som terrorister, og vi kan kun frygte for, hvem der mon nu står for tur.

Vi håber, at Regnbuen snart kan fortsætte sit arbejde indenfor rammer, der kan sikre at det kan foregå på brugernes og regnbuefolkernes betingelser.

UUVLVERI IDESSAVISEN
nr 20/9. DEC 93

Spekulation om BZ-teori i aflytningssagen

Gammeltoft-Hansens synspunkter i strafferetplejeudvalget var en torn i øjet på systemet. Ikke mindst, da han nægtede at være med til at give politiet større magt i kampen mod BZ'erne

BAGGRUND

AF OLE DAMKJØR

Siden den universitetsansatte Lars-Erik Allin for to uger siden stod offentligt frem med en hullet forklaring om, hvordan han en efterårsaften i 1986 fjernede et aflytningsskær fra Hans Gammeltoft-Hansens telefon, har der været frit spil for spekulationer og teorier.

Hvem aflyttede og hvorfor? Var det konservative kredse, der for alt i verden ville undgå, at Gammeltoft-Hansen blev udpeget som ombudsmand?

Var det den israelske efterretningstjeneste, Mossad, som ville tjekke den aflytningsevenlige Gammeltoft-Hansens kontakt med lysske palæstinensiske anslagsmænd?

Eller var det Politiets Efterretningstjeneste, der midt i årerne fik deres muligheder for efterforskning indskrænket, fordi jura-professoren Gammeltoft-Hansen som medlem af Justitsministeriets strafferetplejeudvalg var anerkendt på en stramning af lovgivningen?

En af de muligheder, som hidtil ikke har været omtalt, handler om Gammeltoft-Hansens rolle i forbindelse med den såkaldte Lex-BZ. Information ruller hermed historien op.

I efteråret 1984 afleverede udvalget således en betænkning om »Politiets indgreb i meddelelseshemmeligheden og anvendelse af netter.« Ikke mindst på grund af Gammeltoft-Hansens indsaets foreslog udvalget eksempelvis en væsentlig indskrænkning af politiets muligheder for hemmelig aflytning. Betænkningen blev kort tid efter omsat til lov og vedtaget i Folketinget. Til stor irritation for den daværende konservative justitsminister Erik Ninn-Hansen, politio og anklagemyndig-

hed.

Er det derfor i de kredse, man skal lede efter arkitekterne bag aflytningen af Gammeltoft-Hansen? Løst spørgsmålet, der måske er endnu mere relevant i en af de andre sager, som strafferetplejeudvalget arbejdede med midt i årerne.

Lex-BZ

Midt i marts 1983 vakte det voldsomme røre i politiet, da Højesteret afviste en varetægtsfængsling af seks BZ'ere, der var mistet for midt med ordsmændene i forbindelse med uroligheder på Nørrebro i København.

Politets frustration over BZ'erne var på det tidspunkt i forvejen ved at koge over. To

DANMARK ANNO -83 - Blodige slagsmå mellem politi og BZ'ere i Københavns gader. Politidirektør Poul Eefsen kunne ikke klare modstanderen inden for lovens rammer. Justitsminister Erik Ninn-Hansen bad et lynhurtigt arbejdende udvalgte komme med et lovudkast. Gammeltoft-Hansen sagde fra. Endnu et spor i aflytningssagen?

Foto: Henrik Saxgren (2.maj)

mander forinden, den 10. januar, havde politiet således lidt af afgørende nederlag, da ca. 400 højtente i kampuniformer gik til angreb på den besatte Nørrebro-restaurant, Alotria. Da politiet endelig trængte ind i bygningen var BZ'erne flygtet gennem en tunnel, de i al hemmelighed havde gravet tværs under en af de tilstødende gader.

Højesteretsafsigelsen var derfor prikken over i'et. Københavns politidirektør, Poul Eefsen rasede, og formanden for Dansk Politiforbund, Flemming Bay-Jensen, krævede en lovændring. Det samme gjorde næstformanden i Folketingets retsudvalg, den konservative Hagen Hagensen.

»Det er helt klart, at der måske en lovændring,« sagde Hagensen den 18. marts til pressen.

Det var i det klima, at Hagen Hagensens partifelle og gode ven, Erik Ninn-Hansen, fire dage senere bad strafferetplejeudvalget lave forarbejdet til det, der i snikemundede gik under navnet »Lex-BZ.«

En begyndelse

Udvalgsarbejdet skulle gå stærkt, lod beskeden fra justitsministeren. »Snarest muligt og senest i sidste halvdel af april måned 1983« skulle det ligge klart, sagde justitsministeren, mens krigen mellem BZ'ere og politi rasede videre, og »vor samfundsorden« var ved at gå i opløsning, som Hagen Hagensen udtrykte det.

Under protest overholdt udvalget tidspunktet. Den 23. april is en 71 sider lang betænkning klar.

Men dens konklusion var en begyndelse for justitsministeren. Udvalget fik udarbejdet et lovudkast. Men stik

imod sædvanen tog et flertal på fem af udvalgets syv medlemmer med store bogstaver afstand fra det forslag, de selv havde været med til at strikke sammen. De ville ikke give politiet lettere adgang til vorettægtfængsle de unge BZ'ere.

»Enhver udvidelse af området for retshåndhævelsesarbejde ville være i modstrid med principielle retssikkerhedsmæssige synspunkter, som i øvrigt traditionelt knyttes til begrebet en retstat; navnlig princippet: Ingen straf uden dom,« hedder det i betænkningen.

De fem medlemmer var udvalgets formand, landsdommer Ib Dalgaard Rasmussen, advokat Ove Hansen, statsadvokat Kræsten Hjorth, dommer Niels Kirk-Sørensen og professor, dr. jur. Hans Gammeltoft-Hansen.

De sidste to medlemmer, politimester Tage Beckgaard og kat. kontorchef i Justitsministeriet, Michael Elmer, kunne derimod anbefale lovudkastet.

Gammeltoft-Hansens understrøgning af retssikkerheden havde tydeligvis smittet kraftigt af på udvalgsarbejdet. Ikke mindst fordi han lagde ud med at meddele de andre medlemmer, at han ikke ville deltage i den del af arbejdet, der skulle give politiet udvidede beføjelser.

»Jeg ville ikke være med. Blandt andet fordi enhver udvidelse af retshåndhævelsesarbejdet efter min mening ville stride mod diverse menneskerettighedsaerklæringer. Desuden var jeg overbevist om, at udvalgets udmøntede vil blive misbrudt, og desværre fik jeg ret. Da justitsministeren fremsatte lovforslaget var der udelukkende en henvisning til, at forslaget bygger på strafferetplejeudvalgets ud-

kast. Punktum. Der stod intet i lovforslagets bemærkninger, som jo er det, politikerne læser, om at et flertal i udvalget kraftigt frarådede en gennemførelse af forslaget,« siger Hans Gammeltoft-Hansen i dag.

Hans kritiske røst bag udvalgslokalene vuggede blev dog alligevel opfanget på Christiansborg. Den 25. maj 1983 afviste et Folketingsflertal Erik Ninn-Hansens »Lex-BZ.«

Konfrontationer

Gammeltoft-Hansen understrøger, at han ikke selv aner, om der er en sammenhæng mellem hans rolle i forbindelse med Lex-BZ og aflytningen af hans telefon.

Men han husker udmærket den »borgerkrigs lignende stemning« først i årerne. De blodige konfrontationer mellem BZ'erne og politiet. Politidirektens følelse af afmagt, og dens appel til politikerne om at gøre noget.

Man husker også, hvordan den havde stået stemning fik ham til at veje sine ord på en guldsvagt, når han offentligt sønede sig for journalister og markerede sig i debatten. Hans daværende kollega fra Københavns Universitet, Preben Stuer Lauridsen, erindringer også »de mange, kraftige, verbale konfrontationer« blandt andet mellem en række retsvidenskabsprofessorer på den ene side og politio og konservative politikere på den anden.

»Eksempelvis skrev Gammeltoft-Hansen, jeg selv og et par andre lærere fra universitetet en aviscommentar om erstatning med BZ'erne. Vi bad politiet om at slå koldt vand i blodet, og blev nærmest anset for at være landsforrædere,« siger professor, dr. jur. Preben Stuer Lauridsen.

»Jeg ved, at Gammeltoft-Hansen både i strafferetplejeudvalget og i udvalgslokalene blev betragtet som en slags femte-kolonne-mand. Af Justitsministeriet og af anklagemyndigheden. Og ovn i købet en af de værste af slagsen, fordi han har jække og slips og kom fra de samme kredse, som han talte midt imod. Om det kan have ført til aflytning, skal jeg lade være usagt. Men hvis man lægger det hele sammen, var der mange gode grunde til at holde øje med ham. Alt er muligt, og BZ-teorien er ikke »dårligere end andre, måske tværtimod,« siger Stuer Lauridsen.

Godt husket

Hvis det er BZ-bevægelsens kulmination, der har fået nogen til at anbringe en aflytningsskær i Gammeltoft-Hansens telefon, peger det hidtil oplyste i sagen på Københavns Politi. Om ikke på selve ledelsen, så på enkelte medlemmer af korpsset - dem, som lagde krop til gadekampene med huabesætterne.

Det hidtil oplyste stammer fra Lars-Erik Allin - manden, der hævder at have fjernet aflytningen fra Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet, hvor Allin selv var ansat.

Allin har i sin skriftlige degereelse forklaret om grunden til, at han tvovede med at reagere på det tip, han havde fået om aflytningen. Det skyldes, at den på det tidspunkt skulle vidne for en af sine kendte en våbenhandler ved navn Ole Mortensen, som var tilknyttet en våbenbutik. Mortensen var angiveligt blevet ulovligt aflyttet, og det vidste Allin, fordi han enten så aflytningsskær eller var med til at pille det ned, da våben-

handleren - ifølge sin og Allins forklaring - fandt den i februar 1986.

Derfor var Allin bange for, at tippet om aflytningen var en fælde opsat af politiet.

Ifølge Ole Mortensen, som ringede til Allin få dage efter, at Allin stod offentligt frem med sin degereelse, var det Allins første tanke, da han fandt mikrofonen hos Gammeltoft-Hansen: At den stort set var identisk med den, der var fundet hos våbenhandleren, og at det derfor også må have været politiets sikkerhedsafdeling, der har været på spil hos Gammeltoft-Hansen.

Desuden fortæller Allin i sin degereelse følgende om den »teletekniker«, der angiveligt hjalp ham med at fjerne aflytningen hos Gammeltoft-Hansen:

»Vi mødtes, og han fortalte mig lidt om de forskellige ordninger og dimser, man anvendte, og han fortalte mig også om, hvorledes man i en speciel afdeling på Politigården havde fabrikeret små senderenheder, der kørte i 120 MHz-båndet, og som installerede i en telefon gjorde det muligt at aflytte et, hvad der foregik i det pågældende rum, idet senderenheden kørte på telefonens drevetsspænding.«

Dette afnit i Allins skriftlige degereelse er uansvarligt detaljeret, og er noget han - i modsætning til mange andre ting fra den efterårsaften i 1986 - husker.

Chfen siden 1979 for Afdeling E på Københavns Politigård, sikkerhedsafdelingen, Jørgen B. Frederiksen, afviser, at afdelingen i hans tid »har betjnet sig af aflytning.«

Sidet i november fremlagde politidirektør Poul Eefsen et oplæg, der foreslår en nedlæggelse af sikkerhedsafdelingen. Jørgen B. Frederiksen skal overgå til en støvsfunktion som sikkerhedskoordinatør under vicepolitidirektør Annemette Møller.

Kilder fra Politigården afviser ifølge Politiken, at omringeren har noget med aflytningssagen at gøre.

Regeringen, som har bad statsadvokaten for Sjælland, Erik Merlung, om at undersøge sagen, fordi der er mistanke om, at politiet er indblandet, regner med en forholdvis kortvarig kulegravning.

»Erik Merlung skal jo kun finde ud af, om der er aflyttet, og hvem der har gjort det,« som justitsminister Erling Olsen (S) udtrykte det efter den nat, hvor regeringen begyndte at tage aflytningssagen alvorligt.

Agent Thomsen

Mr. Henderson

Det var en mørk og stormfuld nat. Det haglede ned. Så kilede det på min gadedør. Der stod en lille mand under en kæmpe paraply, og det mærkeligt var at han havde skæg og blå briller.

'Mit navn er ...', stammede han.

'... Thomsen afbrød jeg.

'Jeg vidste De kendte kodeordet, Mr. Henderson. Jeg vidste jeg ikke ville gå forgæves.'

'De er den Thomsen?'

'Agent Thomsen, ja. Det er mig alle taler om, men jeg er ved at blive vanvittig. Vil De hjælpe en mand i krise?'

Selvfolgelig tænkte jeg først på scoop'et: et solointerview med den eftersøgte Thomsen. Et bladmenneske er jo kun et menneske. Men jeg blev snart til et medmenneske, da jeg så hvor skidt manden havde det. Han lignede 'en bjørn i stor nød og tranghed', som de siger i Peter Plys.

Knp havde han fået en kop kaffe før det kom væltende.

'Det er en kaffe der vil noget, Mr. Henderson. Det ville jeg også engang. Det var derfor jeg gik ind i Tjenesten. Jeg har givet den alt, ALT, men de sataner fornægter mig. Alle fornægter mig. Straks det brød løs med 'aflytningssagen' på Københavns Universitet - ja, undskyld jeg smiler, men det lyder jo som om der kun var én aflytning - meldte jeg mig selvfølgelig på PET. Men ingen ville kendes ved mig, ikke engang vores kontordamer. Ekstra Bladet troede mig ikke. Og jeg blev smidt ud på universitetet, da jeg ville tale med Aulin.'

'Han hedder da ...'

ved at lancere Trotyl-banden i Århus. Der var ikke fugls føde på det med dens planlagte bombeattentater mod militære anlæg. Men vi fik pressen til at skrive som vi ville. Det har vi altid fået.'

'Så aflyttede De også Århus?'

'Det var det hårdeste. Det var svært nok med humaniora i København. Det krævede en fed fremmedordbog at følge det de kaldte 'forskning for folket'. De kunne pludre i timevis om *socialisation-sagener* og *de objektive antagonistiske her i senkapitalismens sidste fase og ideologisk kritisk symtomallæsnings og forholdet mellem filmisk og cinematisk udviselse i feministisk psyko-semiotik*. Jeg husker en håndudskrift som selv min chef måtte opgi' at knække: *Vi må gøre kort proces med den kulturradikale écriture, som den manifesterer sig specifikt i reproduktionsfæren. I en revolutionær situation vil den elitistiske småborgerlige humanisme ret så sikkert afsløre sig som klasseforræder i akademikernes lønkamp. Ironi er borgerlig fins.*' Det var tydeligvis farlige folk. Men det var det rene vand mod Århus. De dyrkede noget de kaldte kapi ...'

'Kapitallogik', sagde jeg.

'Netop. Hvor pokker ved De det fra, Mr. Henderson? Har De adgang til klassificeret materiale? At lytte med på Århus var værre end at være på Erhard Jacobsen.'

'Erhard Jacobsen???'

'Erhard udfordrede os ved at sige i radioens Spørg Bare at han var helt indforstået med evt. at blive aflyttet. Det måtte vi selvfølgelig ta' op. Han var jo socialdemokrat dengang. Men ingen af os kunne klare mere end en time med Glad-saxe-senderen. Derefter fik jeg lov at nøjes med det juridiske fakultet, og så kom de år hvor lærerne blev optaget af

'PET kaldte vi ham altid Aulin, fordi han var så vild med at rulle røde løbere ud for de kongelige. De husker træppehuset Aulin på Frederiksborggade? Dem havde vi et fint samarbejde med. Jeg elskede statsministerens udtryk i Tamilsagen: at der ikke var fejlet noget ind under gulvtæppet, for var der noget der var. Hvad skulle vi gøre uden vægtil-vægttæpper?'

'Hvor længe var De med?'

'22 år. Toogtyve år Mr. Henderson. Som gammel russerløjtnant tilbød jeg mig under betzen mod de hemmelige kartoteker i 64, da PET blev gjort til grin som 'grosserer A. Nielsen'. Jeg blev ansat i 66 og fik travlt med Gruppe 61, Vietnam-bevægelsen, Politisk Revy, slumstormerne og de maoistiske kollektiver i Hellerup. Da studenteproberet kom i 68 blev vi koblet på universitetet. Ti mand.'

'Ti mand!!!???'

'Jamen, det var en kæmpeopgave med alle de telefoner. Vores håndmaskiner var programmeret til at reagere på ordene *Vietnam revolution* og *arbejderklasse* og de bipede uafbrudt. Jeg havde også overvågning. Jeg fulgte årsfesten i november 68 gennem to huller i historiemalerierne i festsalen, dengang Finn Ejnar Madsen tog ordet. Jeg havde kongen lige i focus. Han lavede gevaldig op. Jeg tror det var noget Madsen og rektor havde arrangeret, fordi Frederik altid kedede sig. Jeg kunne i det hele taget godt lide Mogens Fog. Han havde sans for overvågning, så man fik indospil. Jeg var på hans ledning den oktoberaften i 69, da studenterne stødte sammen med politiet ved lyttecentralen i Kejsergade, og da Fog sagde: 'Jeg kommer når mine kyllinger har brug for mig', da måtte jeg sgu knuse en tåre.'

Thomsen havde fået nogle *avec'er* til kaffen og blev mere og mere aggressiv på konkurrencerterne.

'FET kløkkede enormt i det med Kejsergade, især da de skulle evakuere centralen. De kørte så vildt at behøerne anmeldte de mystiske biler til politiet! Det var os der måtte redde dem

studietrinstilvækster og beayrelsesposter og forespørgsler til personalekontoret om ridderkors. Men der var stadig risikofolk som Ole Espersen, Ole Krarup og Hans Gammeltoft-Hansen. Dem måtte vi jo følge, og dér i 86, da Aulin og jeg havde pillet mikrofonen ud af Gammeltofts telefon, låsåede jeg mig selvfølgelig ind igen og

POLIKEN

monterede en mere moderne model. Så i 88 fik jeg job i Australien.'

Thomsen var blevet melankolsk. Han var tydeligvis en mand med ambitioner om at løfte paraplyen højest på det smalle forto, og han havde haft en vigtig Gerning, som han sagde: 'at lytte til lærde folk for landets sikkerhed'. 'Selvfølgelig var der pinlige episoder. Der var dengang i Det nye Samfund da Ole Grünhaun smed hukserne, og der var demonstrationen på Fribe Plads hvor Peter Duelund sagde: 'Alle der vedkender sig at have røget hash sætter sig ned', og dér stod vi så, 16 af vores folk i cottoncoats, og strittede. Mon det var en stor tid - jeg længes tit efter *engagementet* dengang. Men nu er jeg udbrændt og vil bare ha' lidt anerkendelse. Tror De jeg kan få kriaehjælp?'

'Mand Dem op, Thomsen', sagda jeg. 'Husk hvad Jørgen Ryg sagde: Folk uden humoristisk sans burde ha' invalidepension.'

'Det er måske løsningen, Mr. Henderson. Jeg har ingen humor - ellers kan man slet ikke være i Tjenesten. Det var det første jeg skrev under på, og det blev bekræftet ved lægeundersøgelsen. Jeg er helt enig med de revolutionære: Ironi er borgerlig fins.'

Silhuetklip: Tove Sandholdt Gaub

»Rigets bedste mænd« skabte »Gladio«-hæren

Højrefløj i krigens modstandsbevægelse skilte sig ud og medvirkede i dannelsen af kæbenede kampgrupper

Oprettelsen af »civile« militært udstyrede og ledede kampgrupper i de fleste lande i Europa startede under den kolde krig og var et led i den dengang opblussede ideologiske/militære styrkeprøve mellem Vest og Øst.

Grupperne havde et helt klart antikommunistisk formål og var ofre for egne opfattelser af, at »kommunismen« stod på spring til at overfalde Vestenropa. Fremstillingen af »russerne« som aggressive blev bl.a. brugt som påskud til at sætte oprustningsspiralen i gang og også at inddrage det slagne Tyskland i NATO-blokken.

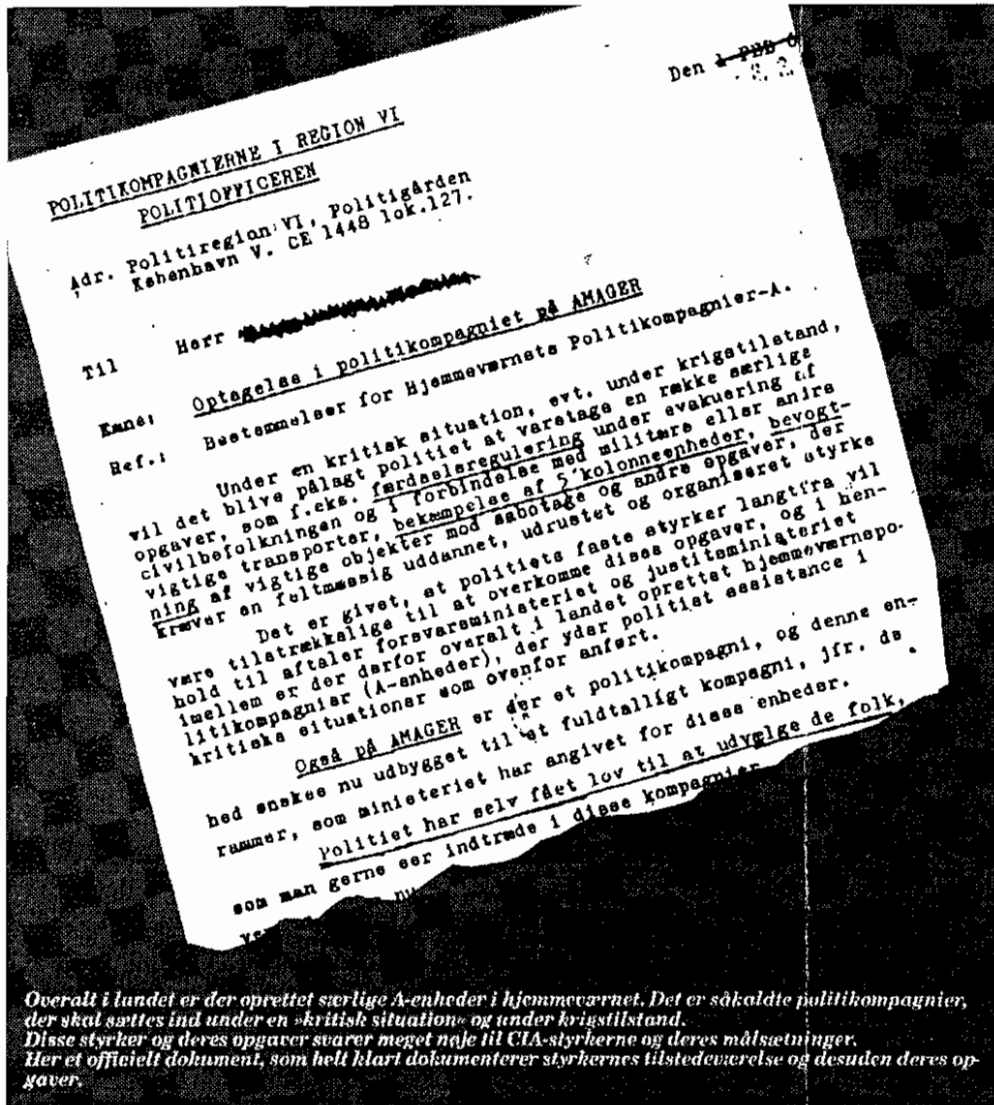
Bagmændene for oprettelsen af kampgrupperne var hvilket måske vil overraske mange, »pæne« mennesker, netop »pæne« mennesker, der repræsenterede den politiske magtelite og indtog førende og betydningsfulde poster i samfundet og som uden skrumpet og opbyggelige ord om det bedårende dejlige danske demokrati med de vakre og hidtil eksemplære frihedsideal.

Alvorlige fejl

Sovjetunionen, der havde båret hovedbyrden i nedkæmpelsen af nazismen, lod sig skridt for skridt trække med i oprustningen og overdrev den i den grad, at netop denne og de umådeligt dyre atom- og raketterprogrammer blev belastninger, som var med til at deformere det socialistiske samfundssystem og grave regimets egen grav. Der blev begået alvorlige fejl både økonomisk, politisk og militært, og fra at være et eksempel på en ny, socialistisk fremtid forandrede Sovjetunionen sig til at virke afskrækkende på mange mennesker.

I dette klima voksede svampe frem, også i den danske undergrund.

De væbnede kampgrupper, der de fleste steder fik navnet »Gladio«, blev skabt på USA/NATO's initiativ,

Overalt i landet er der oprettet særlige A-enheder i hjemmestyrket. Det er såkaldte politikompagnier, der skal sættes ind under en »kritisk situation« og under krigstilstand. Disse styrker og deres opgaver svarer meget nøje til CIA-styrkerne og deres målsætninger. Her et officielt dokument, som helt klart dokumenterer styrkernes tilstedeværelse og desuden deres opgaver.

byggede i Danmark på hemmelig tilslutning fra folk, som havde været med i modstandsbevægelsen i mindre eller højere grad.

Frøde Jakobsen, der i lidt over 19 måneder var ledende medlem af Danmarks Frihedsråd, spillede en hovedrolle, skønt det vel ikke kan hævdes, at oprettelsen af »civile«, men væbnede kampgrupper er en demokratisk foranstaltning til gavn for befolkningen. Men på daværende tidspunkt var alt »lovligt« og helt i orden, blot det var tilstrækkelig antikommunistisk.

Frøde Jakobsen, som un-

der krigen markerede sig som arg modstander af sabotagen og bl.a. beordrede den stanset, skønt netop sabotagen var det mest virksomme middel overtøvedet i modstandskampen, blev i 1946 (!) opsøgt af en amerikaner, formodentlig en CIA-agent, som ville have Frøde Jakobsens støtte og medvirken til oprettelse af »Gladio«-grupper.

Amerikaneren spurgte Frøde Jakobsen, om modstandsbevægelsen ville gå i kamp igen, »i tilfælde af et fremstød fra Stalin imod Vesteuropa«.

Frøde Jakobsen nærede

ingen betænkeligheder og svarede »ja« til den amerikanske spionsofficer.

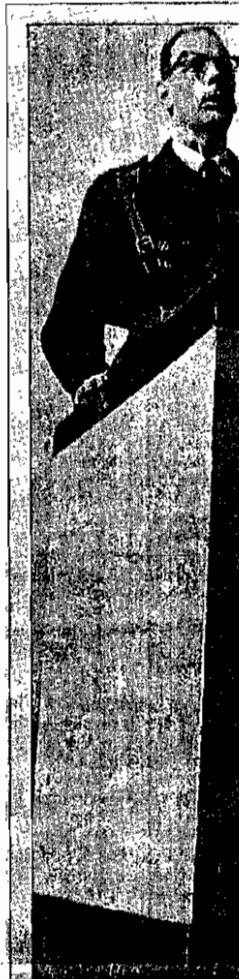
Af uopklarede grunde hørte Frøde Jakobsen ikke mere fra denne amerikanske udsending. Derfor tog han selv kontakt til amerikanerne og spurgte dem, hvad det blev til. Han fik den besked, at da Danmark i mellemtiden var blevet medlem af NATO, skulle Forsvarets Efterretningstjeneste (FET) stå for opbygningen af »Gladio«-grupperne i Danmark.

Et blad som Jyllands-Posten, der må betragtes som troværdig kilde netop på om-

råder som det nævnte, har oplyst, at Frøde Jakobsen foretog en rejse til USA for med de øverste ledere at drøfte planerne om oprettelsen af den hemmelige minihær i Danmark.

Det er tidligere i pressen blevet oplyst, at Frøde Jakobsen tog kontakt til tidligere medlemmer af Frihedsrådet. Det var professor, dr.med. Erik Husfeldt og generalmajor Aage Højland Christensen. Ifølge det oplyste havde heller ikke disse »frihedskæmpere« betænkeligheder, men lovede at medvirke i oprettelsen af den hemmelige minihær.

I sin erindringsbog »Honorable Men« fortæller han bl.a., at to af landene i Norden selv ville oprette »Gla-

Svensk centrum

En amerikaner ved navn William Colby var i årene 1951-53 stationeret på USA's ambassade i Stockholm. USA's regering havde sendt denne CIA-agent til Sverige med udtrykkelige ordre til at oprette et »Gladio«-netværk i hele Norden. Colby var senere chef for CIA i en årrække. Måske en slags beføjningsfor sin »indsats« som spionsofficer for kampgrupperne.

I sin erindringsbog »Honorable Men« fortæller han bl.a., at to af landene i Norden selv ville oprette »Gla-

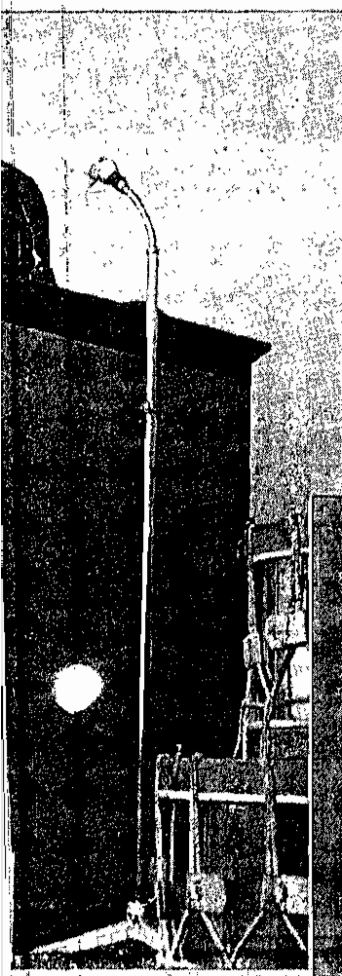
E. J. Harder

Erik Fournais

Gustav Thomsen

Tidligere CIA-direktør William Colby lages i ed hos præsident Nixon

Nina Nørgaard

Aflytningsaffæren på Københavns Universitet for nylig kan meget vel være et signal om virksomme, hemmelige organisationers operationer i den politiske og betændte undergrund

Her følger anden del af en miniserie på tre artikler i forbindelse med aflytningsaffæren.

tiske efterretningstjeneste MI5. Svenskerne havde bl.a. lovet at levere våben.

Enkelte afsløringer

I kælderen til ejendommen Asgaardsvvej 4 på Frederiksberg blev der i 1958 afsløret et stort våben- og sprængstofdepot. Der var endda tunge våben som maskingeværer, ikke at forveksle med maskinpistoler. Kælderen tilhørte en gang kendt radiomand, Karl Bjarnhof, og den var lejet ud til en vis Svend Truelsen, som i en periode under krigen var leder af det militære efterretningsvæsen.

Hvor underligt det end kan lyde: Svend Truelsen er medlem af Frihedsfondens bestyrelse. Denne fond skulle varetage interesserne for de erstatningsberettigede modstandsfolk, dvs. folk, der næsten alle havde sat deres liv ind på at bekæmpe nazismen og Hitler-Tyskland og modsat kæmpede for genindførelse af fred, demokrati, menneskeret og sociale fremskridt.

Truelsen er dog ikke den eneste mytifikistiske person i fondens ledelse. Fælles for dem er, at de besinder sig lysår borte fra frihedskampens idealer.

I en anden kælder, denne gang i Odense, blev der i 1979 ved et uheld for ejeren fundet et lignende depot. Ejeren af våbnene m.v. var en greve ved navn Ulrich Holstein. Han hævdede, at han samlede effekter til et museum. Men det troede ingen på, og han blev idømt 30 dages fængsel, og andet skete der ikke... Det kom dog frem, at våbnevarer var tilkøbt en særlig efterretningsstyrke under hjemmestyrket.

Både i Gribsskov og i Dronninglund Storskov er der blevet afsløret depoter, som myndighederne meget nølende måtte indrømme tilhørte »Gladio-grupper. Medlemmer af den sorte hær (farven sort refererer til minihærens politiske farve, der svarer til det tyske SS) har råbet, at der i Danmark fandtes mindst 10 større våben- og sprængstofdepoter.

Ordet »fandles« bar måske rettes til »findes«. Ligesom i andre lande har myndigheder og ministre forsøgt at benægte eksistensen af »Gladio«. Alene det

William F. Colby, CIA-direktør, 1973-1976

her dokumenterede sagsforhold dementerer. Og hvorledes kunne f.eks. den franske præsident Mitterrand udstede forbud mod organisationen i Frankrig, hvis den ikke eksisterede?

Både i Italien, hvor afsløringerne medførte regeringskrise, i Holland, Belgien, Norge, Schweiz og flere andre lande har magtens mænd måttet krybe til korset og indrømme de ubehagelige, men bevislige kendsgerninger.

I 1983 blev et hoveddepot fjernet ved Aars i Himmerland. En gruppe officerer fra Ingeniørtropperne i Raarders fjernede i største natlige hemmelighed bl.a. omkring 800 kg sprængstof. Dette »Gladio«-lager var pakket i 40 kasser.

Hjemmeværnet spiller en særlig rolle i »Gladio«. Der er opstillet særlige politikompagnier, som ifølge hjemmeværnernes egne papirer skal bekæmpe, hvad de kalder »5. kolonne-enheder«.

Disse »politistyrker« er tænkt indsat i en »kritisk si-

tuation« og under krigstilstand.

Inden for militæret findes der en række institutionerede styrker af tilsvarende art. En af dem under Østre Landsdelskommando bærer betegnelsen SEP, hvilket betyder Special Efterretnings Patrolye. Når det hedder »special« og ikke »speciel« hænger det sammen med, at kommandosproget i militæret i vid udstrækning er amerikansk. —ff.

fio-enheder. I de neutrale lande Sverige og Finland måtte det amerikanske CIA selv gå ind og sørge for oprettelsen af de fordækte styrker. Medlemmerne blev naturligvis nok rekrutteret i stærkt højreorienterede og fascistiske kredse.

Den i folkeretlig henseende helt utilladelige militære aktivitet i andre lande fik »officiel« støtte fra ledende kredse i både Sverige og Finland.

De to førstnævnte lande var NATO-landene Danmark og Norge. »Gladio«-styrkerne skulle samordnes med NATOs planer, radio-

udstyr skulle placeres i fremtidige baser, og våben og andet specialudstyr skulle leveres af CIA og opbevares i hemmelige depoter.

William Colbys »mand« i Danmark var Ebbe Munck, der var i Sverige under krigen som journalist for Berlingske Tidende. Han havde kontakter med danske, svenske, britiske og muligvis også andre landes efterretningstjenester og spioner. Han havde også kontakt til den Danske Brigade i Sverige, til danske organisationer i Sverige og meget mere. Han blev efter krigen mest kendt i stillingen som hof-

chef for dronning Margrethe.

Ebbe Munck havde bl.a. kontakt til en mand som »faldskærmschef« Jens Toldstrup. Han gjorde under krigen et udmærket arbejde, men afslørede sig senere som en arkreaktionær supernationalist med særdeles dadelværdige holdninger til mange problemer. Toldstrup har oplyst, at han oprettede 18 »Gladio«-distrikter med kampgrupper.

Han havde bl.a. direkte kontakt med højstående svenske officerer fra efterretningstjenesten og forsvarsstabens og med den bri-

Første artikel om Gladio i forbindelse med aflytningsaffæren på Københavns Universitet blev bragt onsdag den 8. december.

Studenterhuset:

PET med til antiracistisk seminar?

Lars Erik Allin benægter kendskab til PET-overvågning af antiracistisk seminar. Men tre vidner hævder, at han har indrømmet dette.

Af Thomas Sæhl Sørensen

Sagen om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansens telefon og sagen om Studenterhuset har utallige fællestræk. Det er de to journalister fra Ekstra Bladet, der har "afsøret" begge sagerne, og universitetets juridiske rådgiver Lars Erik Allin spiller en hovedrolle både i aflytnings-skandalen og sagen om Studenterhuset.

De to sager har også det til fælles, at de rejser flere spørgsmål end svar.

PKK-folk

Den 5. november i år var Studenterhusets sekretær, Annette Stehr, inde på Københavns Universitets kontor for at få en check underskrevet, da Studenterhusets konto var spærret i kølvandet på lukningen.

Ved den lejlighed nævnte

Lars Erik Allin, at Politiets Efterretningstjeneste (PET) havde fotograferet folk fra det kurdiske arbejderparti, PKK, ved et arrangement i Studenterhuset kort før lukningen.

Fire dage senere deltog formanden for Studenterhuset, Erik Albrechtsen, og to andre medlemmer af Studenterhusets ledelse i et møde med Lars Erik Allin og universitetets direktør Peter Plenge.

De spurgte Allin om ved hvilken lejlighed de nævnte billeder blev taget. Allin nævnte en lørdag, hvor der ikke var noget arrangement i huset.

Da repræsentanterne for Studenterhuset gjorde ham opmærksom på det, kom Allin frem til, at billederne måtte være taget den foregående lørdag, hvor Fællesinitiativet mod Racisme var arrangør af et seminar i Studenterhuset.

Episoden medførte senere en del kold luft mellem Studenterhusets ledelse og Lars Erik Allin, idet Allin senere overfor pressen benægtede ethvert kendskab til, at PET skulle have fotograferet i Studenterhuset.

Lars Erik Allin må erkende, at han har omtalt billederne, og han må også forklare, hvor han har sin viden fra. Ellers kan vi ikke forhandle med Allin om at få huset åbnet igen, sagde Studenterhusets besty-

Først fortalte Lars Erik Allin om sit kendskab til PET-overvågning. Senere nægtede han det pure.

relsesformand, Erik Albrechtsen, 29/11 til Information, og fortsatte:

- Vi har senere fundet frem til, at der rent faktisk deltog to kurdere på det seminar. De er ikke medlemmer af PKK, men for os er det helt afgørende, at

Allin fortæller os, hvor han har sin viden fra. Enten har han kontakter, som vi ikke er trykke ved, eller også er han utroværdig.

Også flere af deltagerne i det anti-racistiske seminar afviser, at der deltog PKK-folk

på seminarer og gør endvidere opmærksom på, at det er fuldt legalt at være medlem af PKK i Danmark.

Lars Erik Allin har ikke ønsket at kommentere sagen.

Dybt irriterende

Forelagt mistanken om overvågningen siger en af oplægsholderne på det anti-racistiske seminar, Jette Gottlieb fra Enhedslisten:

- Det er dybt irriterende at blive overvåget, når man deltager i almindelig politisk aktivitet. Det er foruroligende, for der er jo ikke nogen mulighed for at kontrollere i hvilken sammenhæng, man er registreret.

- Der er ingen garanti for, at alle deltagerne i Fællesinitiativets seminar nu ikke er registrerede som "PKK-sympatisører".

Jette Gottlieb er ikke overrasket, hvis mødet har været overvåget af efterretningstjenesten:

- Det ville overhovedet ikke forbause mig. Personlig er jeg ret sikker på, at jeg allerede er registreret 117 gange, og at overvågning af venstrefløjen er langt mere udbredt, end vi går og tror.

- Men vi må ikke blive paranoid. Det er utroligt vigtigt, at vores aktiviteter fortsat foregår åbent og ærligt, siger hun.

Jette Gottlieb mener i øvrigt, at aflytningen af Gammeltoft-Hansens telefon viser nødvendigheden af, at der bliver sat spørgsmålstegn ved efterretningstjenestens fortsatte eksistens.

- Op igennem 1970'erne lovede de gang på gang, at nu var det slut med overvågning og registrering af politisk aktivitet. Alligevel bliver det med jævne mellemrum afsløret, at det stadig foregår. Og der er ingen kontrol med efterretningstjenesterne. De kan stort set gøre, hvad der passer dem.

Halløj på uni (I)

REKTOR LAALE

HER ved årets slutning har den kuriositets-shop, der hedder universitetsverdenen, formået at tiltrække sig en hel del af den megen opmærksomhed som i disse dage ellers fortrinsvis kommer nisser, frokoster og ansøkesedler til gode. Ikke mindst hovedstadens universitet har ydet et solidt bidrag til underholdningen med sin seneste spionskandale. Hvad den kommende politiundersøgelse vil afdække er godt at vide. Et af de mest spændende spørgsmål er nemlig om den påståede lovstridige aflytning er sket i forbindelse med aflytning af den danske ledelse og billigelse fra universitetets centrale ledelse, som det efter sigende i sin tid var tilfældet med den såkaldte gade-kriminaliteten.

Det er jo ikke første gang universitetet tager lidt chæferesk på lovbestemmelser om privatlivets ukrænkelighed og den slags. I Kejsergade gik det (kun) ud over udlændinge. Følgelig var mange tilbøjelige til at trække på skuldrene ad sagen. Den nu fremdragne aflytning ramte en dansker (eller rettere sagt: mindst én, for der kan jo sagtens have været flere sager af samme slags), endda en af universitetets egne, fremtrædende folk. Derfor tages tilfældet lidt mere højtideligt. I hvert fald af dem der overhovedet tager det højtideligt. For indtil nu har man kun ét vidneudsagn, og det er jo ikke alverden at bygge hverken en undersøgelse eller en eventuel senere retssag på. Især ikke da vidnet synes at have håret sig ualmindeligt idiotisk ad, ved at fortie problemet både over for universitetet, politiet og offentligheden, samt ikke mindst over for offeret for aflytningen, hvorved samme er blevet hindret i at træffe sine modforholdsregler. I baggrunden tæner billedet frem af en rektor som de nærmeste medarbejdere – utvivlsomt i den bedste mening af verden – har kørt rundt med efter forgodtbefindende. Lidt på samme måde som man i sin tid kørte rundt med hans både mentalt og fysisk henslumrede majestæt kong Frode Fredegod.

KEJSESGADE-versionen af *the Keystone Cops* har jeg kun været i berøring med én eneste gang. Den har til gengæld prentet sig grundigt i min hukommelse. Jeg gik til undervisning i tyrkisk sproghistorie på det daværende Centralasiatiske Institut (universitetet havde i 60'erne endnu ikke opdaget at Tyrkiet ikke ligger i Centralasien, men er en europæisk stat – det har man dårligt nok endnu), som var beliggende just i Kejsergade. Min eneste medstuderende var en fyr der en sen eftermiddag meddelte at han samme dag var blevet fader til en søn. For at fejre ungens ankomst til verden tog vi en tur rundt om beverdingerne på Graabrødretorv, som i hine dage ikke var det fiseformomme sted det senere er blevet til. Blandt andet var der en tyskerbunkers i enden ned mod Købmagergade.

På et fremrykket tidspunkt følte vi trang til at lade vort vand og lukkede os derfor ind i den altid meget mennesketomme universitetsafdelings stueetage. Vi blev ikke så lidt forundrede over at se at toilettet var optaget: døren var låst, og lyset tændt derinde.

Monsieur le pisseur, som den frankofone terminus technicus lyder, gav sig god tid, særdeles god tid. For at fordrive samme – set fra vort synspunkt ikke overvættede – gode tid, tog vi en brandslukker ned fra væggen og gav os til at eksaminere samt i et vist mon efterprøve instrukserne. Omsider måtte imidlertid hin nære og dog så fjerne fremmede bide både i græsset og det sure æble. *Op* gled døren, *ud* kom en cirka 40-årig mand iført lys habit og blød hat, *af* gik skumslukkeren og overdrygede ham med sit indhold. Fuldkommen uanfægtet løftede han på hatten, sagde: »God aften, de herrer,« – og bortskred.

Vi blev så forbløffede ved synet af noget der mest af alt lignede en omvandrende flodeskumskage, at vi i løbet af et par sekunder – jeg ved godt at det trods naturens, ikke mindst kemiens love, dog der er jo noget og hedder *licentia poetica* – blev pinligt ædru; men sådan var det altså bare. Senere, efter afsløringen af lyttecentralen, kom det frem at de arme spioner i undergrunden ikke havde nogen lokummer, og derfor i meget trængte og -ende situationer måtte movere sig op i dagens eller det elektriske lys.

Af denne lille tildragelse kan man lære at det for en rigtig 007'er gælder om at kunne holde dels sig, dels en stiv overlæbe. Men det anede jo nok én i forvejen (– man har læst alle Fleming-bøgerne).

MIN anden kontakt med menneskehedens næstældste er hver skete lidt mere i overensstemmelse med de antydninger som manden med initialerne LEA (»le a?«) har hostet op med nu så længe efter (syv år såmænd). Ad omveje blev jeg bedt om at ringe til et telefonnummer ude på Kastellet. Man ville gerne have mig til at oversætte nogle mystifystiske båndoptagelser fra private radiosendere i et fjernt land. Jeg fattede dengang ikke hvilken interesse en dansk efterretningstjeneste kunne have i disse optagelser; men jeg har senere ladet (her nædsages jeg desværre til at bryde, idet der også skal være plads til en annonce; fortsættelse følger i næste uge).

SF-folketingsmedlem:

DEN RØDE TRÅD 17-23/12 1993

Umuligt at kontrollere PET

Det er ikke muligt at få indsigt i, om man er registreret som politisk aktiv, siger Jens Thoft (SF). Han foreslår efterretningstjenesterne nedlagt.

Af Thomas Sæhl Sørensen

Politisk aktive, der har begrundet mistanke om, at deres politiske virksomhed overvåges af efterretningsvæsenet, har faktisk ingen mulighed for at få PET overvågningen. Det siger Jens Thoft (SF), der er medlem af det særlige kontroludvalg for efterretningstjenesternes virke i Danmark:

– Det er heller ikke muligt at få indsigt i, om man er registreret for sin politiske aktivitet. Der er ikke noget, der hedder offentlig indsigt, når det drejer sig om efterretningstjenesterne, siger Jens Thoft.

Han mener at såvel Forsvarets Efterretningstjeneste som Politiets Efterretningstjeneste bør nedlægges:

– Det er institutioner, der ikke hører til i et demokrati, siger han.

Til privat brug

Forelagt mistanken om, at deltagerne i et anti-racistisk seminar i København i oktober muligvis er blevet fotograferet af Politiets Efterretningstjeneste, som det fremgår af artiklen på side 3, siger Jens Thoft:

– Den eneste mulighed, der

er i den situation, er at rejse spørgsmål og presse på for at få svar.

At der skal mere til en "begrundet mistanke" om, at et politisk arrangement er blevet ulovligt overvåget for at få rejst en sag og – måske – vinde den, beviser Jens Thoft med en sag, SF rejste i Folketinget i begyndelsen af 1980'erne:

– Det var en fredsdemonstration, der var blevet fotograferet af folk fra en af efterretningstjenesterne. Så vidt jeg husker, var der billeder af agenterne, der fotograferede demonstrationen. Alligevel var det eneste svar vi fik fra daværende justitsminister Nathalie Lind, at agenterne fotograferede til privat brug. Og så er det ikke ulovligt.

Jens Thoft forklarer, at politiet betragter det som værende

lovligt at fotografere deltagerne i en demonstration, hvis der er mistanke om, at demonstrationen vil udvikle sig til gadeuroligheder eller lignende.

– Men det forudsætter, at billedmaterialet bliver ødelagt bagefter. Og det har jeg meget svært ved at forestille mig.

Det særlige kontroludvalg for efterretningsvæsenet har ikke mulighed for at gå ind i enkeltsager. Det får kun underretninger om nogle generelle retningslinier for efterretningstjenesternes arbejde i Danmark. Medlemmerne af udvalget har total tavshedspligt.

Foruden Jens Thoft består udvalget af Ole Espersen (S), Viggo Fischer (K), Sven Erik Hovmand (V) og Ole Donner (FRP).

Læs også artiklen side 3

Når ræven vogter gæs

JAF 12. jan 94

Om Allins rolle ved lukningen af Studenterhuset

KOMMENTAR

AF MICHAEL BJØRN HANSEN
kontorchef, manu duktor i straffret

LARS-ERIK ALLIN - juridisk konsulent for Ove Nathan - indtog en central rolle både ved lukningen af Københavns Universitets Studenterhus og ved offentliggørelsen af beretningen om, at Hans Gammeltoft-Hansen skulle være blevet aflyttet.

Som medlem af konsistorium fra 1985 til 1993 har jeg haft kontakt med Lars-Erik Allin i otte år. Jeg ved, at Allin personligt er meget stærk modstander af venstredrejet aktivitet, studenteroprør o.l.

Han har ført sig frem som én, der personligt nok skulle gøre alt til, at den bestående orden ikke skulle blive antastet fra venstrentorienteret side. Allin er også en svarmeriak type, der kan lide at føre sig frem med hjemmeverns- og efterretningsopgaver - og han har store og luftige teorier om alle de fæle konspiratoriske kræfter, der er igang med at undergrave vort samfund.

Ud fra en holdning om at den røde fare skal bekæmpes, synes Allin at drømme sig til at læge rovere og ooldater, hvor han selvfølgelig selv er helten og de røde er skurkene. I den forbindelse udgør socialdemokrater også den røde fare. Helt generelt kan Allin lide at puste sig op og at føre sig frem som en betydningsfuld person.

Berlingske Tidende bragte d. 28. november 1993 en beretning om, at man i hjemmevernaktredse ikke var helt begejstret for Lars-Erik Allin. Han havde været for vidtløftig også for disse kredse.

DER ER NÆPPE nogen tvivl om, at Lars-Erik Allin rent personligt ikke har været glad for, at der foregik venstredrejet aktivitet i Studenterhuset. Samtidig var det Allin, der som Ove Nathans højre hånd stod som universitetets repræsentant overfor husgruppen i Studenterhuset. I en tilspidset situation kan det synes som om, at ræven var sat til at vogte gæs. Efter mordet på den unge anti-raciet i Søllerødgade 33 på Nørrebro skulle der afholdes et møde i Studenterhuset, og i dette møde skulle der deltagende personer, som hyppigt fik anonyme trusler. Mødearrangererne var nervøse, hvorfor man drøftede, hvilke forvarsforanstaltninger man kunne tage. Der blev bl.a. opstillet vandhøljer og indkøbt brandløgner.

På eget initiativ købte nogen ni stk. kabel låsemønstre på et aflukket kontor, hvor ingen tog vare på dem. Som led i en oprydning, blev disse kabelstykker en gang i løbet af efteråret låst inde i et arkivskab tilhørende den såkaldte Regnbuegruppe.

SOM MANUDUKTØR i straffret i 18 år på Københavns Universitet må jeg vurdere sagen således: Hvis faktum i sagen er præcis som jeg har erfaret og beskrevet ovenfor, er våbenloven ikke overtrådt af de personer, der låste kabelstykkerne inde i arkivskabet.

Driften af Studenterhuset har i en vis udstrækning været præget af uenighed mellem de forskellige brugergrupper, hvilket næppe kan være nogen overraskelse. I og med folk fra Regnbuegruppen havde låst de ni kabelstykker inde i stalskabet, kunne der muligvis køres noget op imod denne gruppe.

Pludselig havde man noget, der måske kunne blive til en sag. En sag der kunne vendes mod den anti-racistiske Regnbuegruppe, og ved at overdramatisere sagen kunne man få skovlen under en gruppe men ikke kunne lide.

Sagen vedrørende de ni kabelstykker endte med at blive slået stort op i Ekstra Bladet, hvor Studenterhuset blev betegnet som en terroristrede, og sagen resulterede i, at Studenterhuset blev lukket. Bl.a. Regnbuegruppen blev gjort til syndebuk fra universitetets side. Det er mærkværdigt, at aktionen imod Studenterhuset blev iværksat, mens rektor var på efterårsferie, og at Allin ikke først havde indkaldt de ansvarlige for Studenterhuset. Det gjorde selvfølgelig sagen ekstra dramatisk at starte med en politiransøgning af Studenterhuset.

I realiteten var der tale om en storm i et glas vand. Ingen blev anholdt eller varetægtsfængslet. Det er yderst tvivlsomt om nogen har begået noget strafbart. Efterfølgende har studenterne fået medhold i, at Allin burde fjernes fra alle opgaver vedrørende Studenterhuset.

HVORDAN kunne en sådan relativt harmløs historie om nogle stridende studentergrupper og ni kabelstykker i et arkivskab blive til en historie om terroristrede og med Studenterhusets lukning til følge?

Jeg forlanger ikke, at Ekstra Bladet skal røbe sine kilder eller blotlægge, hvordan man har undersøgt en sag. Men det må være rimeligt at foretage nogle overvejelser om, hvad der egentligt er sket i denne sag.

Allin har ikke følt den store sympati ved Regnbuegruppens tilstedeværelse i Studenterhuset, men en nøgtern heretning om, hvad gruppen havde foretaget med de ni kabelstykker kunne næppe afstedkomme nogen reaktion overfor gruppen. En dramatisering af sagen kunne derimod nok afstedkomme en reaktion.

I alle de år jeg har kendt Lars-Erik Allin, har han været den type, der intet havde til overs for Ekstra Bladet. Hvis man kender Allin er det umiddelbart ulogisk, at han skulle sige ja til et tilbud om samarbejde med Ekstra Bladet. Men på den anden side - hvis muligheden dukkede op - hvorfor ikke samarbejde med Ekstra Bladet, når det nu gjaldt en så vigtig sag som et opgør med Regnbuegruppen og samfundskritisk aktivitet i Studenterhuset? Og andre blade ville næppe have købt sagen efter Allins model.

Som anført kan Allin lide at puste sig op til en betydningsfuld person. På den ene side kunne han give Ekstra Bladet et dramatisk og negativt billede af hvad der var sket i Studenterhuset. Ekstra Bladet brugte betegnelsen terroristrede og skrev om åndeligt slægtstak med Blekingegadebanden.

På den anden side kunne Allin gøre sig til en betydningsfuld person ved også at berette om sin indsigt i efterretningsforhold. Ved at spille på begge strenger kunne Allin måske få Ekstra Bladet med på sine synspunkter.

DER ER NÆR sammenhæng mellem Studenterhussagen og aflytningssagen. Det er klart, at Ekstra Bladet ikke vil udtale sig af pressepolitiske grunde. Derimod kunne Lars-Erik Allin godt udtale sig, men han har valgt strudsens våben.

Lars-Erik Allin har arbejdet for at få visse grupperes aktivitet i Studenterhuset stoppet, men vi ved ikke hvor langt han er gået for at nå dette mål.

I en sådan situation opstår der naturligvis gisninger. Hvordan er samarbejdet mellem Ekstra Bladet og Allin egentligt foregået?

Ekstra Bladet er en af de få aviser, der ikke har stillet sig kritisk overfor hjemmevernkapitajn Lars-Erik Allins ikke helt almindelige adfærd - foreligger der en aftale mellem Allin og bladet? Hvorfor kunne denne teletekniker Thomsen alligevel ikke fremstå som kille, således som det var stillet i udvalget? Er Allin blevet fanget af sit eget spil, således at han er gået længere end han oprindeligt havde tænkt sig, hvorved sagen er løbet af sporet for Allin? Kan forløbet have været således, at Lars-Erik Allin i høj grad brugte sin efterretningsindfaldsvinkel til at få Ekstra Bladet til at gå videre med den af ham selv opblæste Studenterhus-sag, hvorved han kom så langt ud, at beretningen om aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen også kom frem.

Hørefter melder der sig et yderligere spørgsmål: I hvilket omfang holder Allins beretning om hans egen indsats i aflytningssagen vand.

Det er muligt, at Allin allet ikke har opført sig som mange formoder, og at hans beretning om aflytningssagen godt kan holde vand; men så længe Lars-Erik Allin ikke offentligt vil uddybe den usammenhængende og ulogiske redogørelse, som han fremkom med fredag d. 26. november 1993, er han selv skyld i diverse gisninger.

For hans egen skyld bør Lars-Erik Allin bryde sin tavshed overfor offentligheden om Studenterhussagen og om aflytningssagen, og stille sig til rådighed ved et nyt pressemøde, hvor han besvarer alle spørgsmål. Det forhold, at statsadvokat Erik Merlung undersøger sagen, er ikke juridisk til hinder for, at Allin udtaler sig offentligt om sagen.

Aflytningen af Hans Gammeltoft-Hansen er muligvis et dansk Watergate. Derfor er det fuldt berettiget, at man analyserer sagen forløbet og stiller spørgsmål.

pol 15/1 - 94

Allins vidne forsvundet

Undersøgelse af aflytning er begyndt

- Undersøgelsen er først for alvor ved at komme i gang. Vi skal tale med mange mennesker, men teletekniker Thomsen er ikke iblandt dem. Jeg kan vel godt røbe, at jeg ikke har kunnet finde ham.

Sådan siger statsadvokat Erk Merlung om den undersøgelse, som han skal lave af den påståede aflytning i midten af 1980'erne af daværende professor, nu ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansen.

Aflytningen skete på Gammeltoft-Hansens kontor på Københavns Universitet, og ifølge juridisk konsulent samme sted, Lars-Erik Allin, standsede den

først, da han og en teletekniker Thomsen 'brød ind' på kontoret og fjernede mikrofonen.

Allin havde - stadig ifølge egen forklaring - fået et tip om aflytningen fra en nu afdød major, der arbejdede på freelance-basis for Forsvarets Efterretningstjeneste (FE). Samme major formidlede også kontakten til den telekyndige Thomsen, som Allin hævder ikke at have set hverken før eller siden.

Da undersøgelsen endnu er i den indledende fase, kunne Merlung i går ikke give noget bud på, hyornår han kan begynde at uddrage konklusionerne. (RB)

JAF
27
Jm
94

Jeg er ikke Ekstra Bladets konsulent

25. JAN. - Under overskriften »Forkert Hansen?» (24.1., side 4) omtaler Information min artikel i kunstavisen, hvor jeg kritiserer leder af Faaborg Museum, Susanne Thestrup Truelsen og Kunstforeningen i København for at undlade at gøre opmærksom på, at det udstillede maleri, »Legende børn på Enghave Plads«, ikke er det billede, som er kendt af alle og som har været omtalt og gengivet i kunstillitteraturen i 85 år. Derimod et motiv magen til, som først dukkede op i 1992. Trods to udstillinger, i Faaborg og nu i København, er dette forhold ikke nævnt med ét eneste ord. Hverken i kataloget, i pressemeddelelse eller ved opslag på udstilingerne.

I modsætning til andre steder i pressen, så giver Information i sin omtale af min artikel i Kunstavisen en helt præcis beskrivelse af de faktiske kendsgerninger, hvilket avisen skal have ros for.

Derimod må jeg skarpt tage afstand fra oplysningen om, at jeg er »Ekstra Bladets konsulent i fiduskunst«. Dette er ikke tilfældet. Ganske vist er jeg ophavsmænd til nogle af Alex Steens bedste historier om fiduskunst og kunstforfalskning, men samarbejdet med Steen i Ekstra Blads-regi er ophørt for mere end to år siden. På det tidspunkt var jeg på Ekstra Bladets lønningsliste med et beskedent månedligt beløb, men da det en dag blev min tur til at blive tilsvinet på forsiden og hele side 4, så bad jeg den ene halvpart af bladets mærkelige chefredaktører, SO Gade (som han underskriver sig), øjeblikkeligt at stoppe udbetalinger til mig. Da svineriet fortsatte, måtte jeg meget mod min vilje stævne bladets anden halvpart, Bent Falbert - eller Flabert, som han hedder blandt »venner«, og journalist Chris Wammen, for injurier. Hvilket de senere blev dømt for og måtte betale erstatning.

Det er meget vigtigt for mig, at jeg ikke sættes i forbindelse med Ekstra Bladet, dette dobbeltmoraliske og hykleriske tryksag, som efter min mening har udviklet sig til at være en syg virksomhed, hvis væsentligste formål er blevet at udsprede liderlighed og ondskab.

Preben Juul Madsen
Betty Nansens Allé 43,
2000 Frederiksberg

Den Røde Tråd

Slagvåbnene i Studenterhuset:

For 600 kr. terrorisme

Af Michael Voss

Midt om natten. Mellem 50 og 100 betjente omringer Studenterhuset. En universitets-ansat låser dem ind, hvorefter de starter en ransagning.

"Terrorist-rede" skrider det fra forsiden af Ekstra Bladet dagen efter.

Tre måneder senere takser politiet selv den afslørede forbrydelse til en bøde på 600 kr. Det dobbelte af taksten for at køre uden cykellygte. Og de kan stadig tabe sagen.

Under ransagningen fandt politiet otte afskårne kabelstykker og en træ-kølle.

Den 17. januar tilsendte politiadvokaturen på Københavns politigård de to personer, som gøres ansvarlige for "slagvåbnene", et anklage-

skrift, hvor de kræves idømt en bøde på 600 kr.

For store ressourcer

- Havde vi vidst, at der var tale om ni sådanne slagvåben i et aflåst skab, havde vi nok ikke fundet det nødvendigt at bringe så store ressourcer i anvendelse, svarer Jørgen Frederiksen fra afd. E, Sikkerhedspolitiet, til *Den Røde Tråd* på spørgsmålet, om ikke det kniber med proportionerne i sådan en politi-aktion, der kun fører til en 600 kroners bøde.

Hverken han eller vagtlederen hos kriminalpolitiet i St. Kongensgade, som stod for selv ransagningen, vil dog fortælle, hvor mange betjente, der deltog.

Et vidne, der fulgte ransagningen på tæt hold, oplyser

over for *Den Røde Tråd*, at der var mellem 50 og 100.

Ifølge Jørgen Frederiksen anmodede Københavns Universitet samme aften politiet om ransagning, fordi de havde mistanke om, at der var våben i Studenterhuset.

- De sagde ikke noget om, hvilken slags våben. Det kunne derfor være alt fra køller og knive til maskinpistoler, siger Jørgen Frederiksen.

Panik på universitetet

Sekretariatschef John Martinsen på Københavns Universitet bekræfter over for *Den Røde Tråd*, at det var rektor selv, der traf beslutningen.

Ove Nathan opholdt sig hele den uge i sit sommerhus og har derfor givet grønt lys for

Spørg terroristforfatteren

Vi skal møde om, at københavneren mandag den 31. januar kl. 19.30 på Matthæusgade Skole på Vesterbro kan møde Ekstra Bladets Anders-Peter Mathiasen. Her vil bl.a. være mulighed for at spørge ham:

- Hvorfor Ekstra Bladet kaldte Studenterhuset en terrorist-rede?

- Hvorfor han hævdede, at Studenterhusets medlemmer brugte falske navne?

- Hvorfor han skrev, at disse medlemmer ikke var indskrevet på universitetet og havde fusket sig til stemmeret i Studenterhuset?

- Hvorfor han skrev, at der blev fundet stikvåben i Studenterhuset?

- Hvorfor han skrev, at psykologgruppen Regnbuen dyrkede en særlig interesse fra Baader-Meinhof og Blekingegadegruppen?

- Hvorfor han skrev, at Den Røde Bånde havde haft Studenterhuset som officielt mødested?

- Hvorfor han omtalte et offentligt seminar med kendte indledere som et møde for Københavns illegale undergrundsmiljø?

- Hvorfor han skrev, at der var væbnede vagter til stede ved dette seminar?

anmeldelsen over telefonen.

Hvem der har fodret ham med informationer, er der ingen tvivl om. Lars Erik Allin var på det tidspunkt ansvarlig ikke alene for sikkerhed på universitetet, men også for Studenterhuset, og han var da også på platten ved ransagningen i Købmagergade.

Vi ville gerne have spurgt Allin, hvad han forventede at finde i Studenterhuset, og om Ekstra Bladet har ret, når de skriver, at det var deres spørgsmål, som fik universitetet til at gå til politiet.

Men dels har Allin i en tone, der må stamme fra hans militære fortid, gjort det klart, at han ikke vil udtale sig til *Den Røde Tråd*. Dels har universitetets ledelse fjernet ham fra alle arbejdsopgaver vedrørende Studenterhuset.

KRONIKKEN

Kontorchef og manudukker Michael Bjørn Hansen er bekymret for, at den lukkede statsadvokatundersøgelse af Danmarks seneste aflytningssag ikke får afsluttet ret meget

I den grå zone

Af Michael Bjørn Hansen

Er den seneste danske aflytningssag opspind, eller er det højreorienterede, som dyrker uautoriseret efterretningsvirksomhed?

Det kom som en overraskelse for offentligheden, da rektor Ove Nathans højre hånd, juridisk konsulent Lars-Erik Allin, den 24. november 1993 tilstod, at han i 1986 var trængt ind på Folketingets ombudsmand Hans Gammeltoft Hansens daværende kontor og havde fjernet en mikrofon, der angiveligt skulle have aflyttet Gammeltoft Hansen.

Den 26. november blev der på Københavns Universitet holdt et ret specielt pressemøde om sagen. Allin læste en i forvejen udarbejdet redegørelse op, hvorefter ikke havde yderligere kommentarer. Redegørelsen var på nogle punkter usammenhængende og ulogisk, men deltagerne i pressemødet kunne ikke komme videre, fordi Allin ikke ville udtale sig yderligere.

I de følgende dage kom det frem i pressen, at Allin var en ret speciel type med en veludviklet fantasi. Han havde bl.a. sværmet for efterretningsopgaver og overspillet sin rolle som sikkerhedsansvarlig på Københavns Universitet.

Sagens alvor - muligvis et dansk Watergate - Allins usammenhængende og ulogiske redegørelse, hans efterfølgende tavsighed og hans tidligere specielle adfærd affødte mange spørgsmål, der ikke blev besvaret. De ubesvarede spørgsmål affødte hypoteser: Aflytningen blev iværksat for at forhindre Hans Gammeltoft Hansen i at blive ombudsmand. Rådk fra et af regeringspartierne stød bag aflytningerne. Det var Mossad, der stod bag. Allin var en sværmerisk person, således at der primært var tale om en god historie. Allin var blevet fanget af sit eget spil. Allin havde indledt et samarbejde med pressen, hvor han var gået for langt, så sagen var løbet af sporet for ham.

[Det første centrale spørgsmål: Hvorfor blottede Allin, at han for syv år siden var brudt ind på

Gammeltoft Hansens kontor og havde fjernet denne mikrofon? Det er også overraskende, at den yderst kongetro og hjemmeværnsorienterede Allin gik ind i et samarbejde med et blad som Ekstra Bladet først om Studenterhussagen og dernæst om aflytningssagen. Det er svært at se Allins interesse i afsløringen af aflytningssagen.

Med den position, som Allin havde opnået hos rektor Ove Nathans, kunne han som rektors højre hånd føre sig frem som en lille konge. En af Allins opgaver var at føre tilsyn med Studenterhuset, og der er næppe tvivl om, at visse venstreorienterede aktiviteter i huset ikke behøvede Allin vel.

Efter mordet i Søllerødgade 33, København N, på en ung antiracist, blev der afholdt et møde i Studenterhuset om racisme. Arrangementerne var bange for et attentat fra højreorienteret side. Derfor havde nogen opstillet vandbaljer, indkøbt brandlagnere og ni stk. kabel, der kun kunne bruges som knipler. Efter mødet lå kabelstykkerne på et aflukket kontor, og ingen tog vare på disse. På et tidspunkt foretog den venstreorienterede Regnbuegruppe i Studenterhuset en oprydning, hvor disse kabelstykker blev låst inde i et arkivskab. Nu kunne man pludselig sætte adresse på kabelstykkerne, og da de lå i et arkivskab, kunne kabelstykkerne betegnes som et våbenlager.

Sagens kultrinerede med en politirazzia mod Studenterhuset. Sagen blev slået stort op i Ekstra Bladet, der betegnede Studenterhuset som en terroristrede, hvorefter huset blev lukket.

Biblioteket i Lyrskovgade, København V, har holdt et møde om Allin-sagen, hvor journalist Anders-Peter Mathiasen, Ekstra Bladet, fortalte om sin indsats i forbindelse med aflytningssagen. Allins kontakt til Ekstra Bladet og sammenhængen mellem dækningen af Studenterhussagen og fremkomsten af aflytningssagen udgør centrale punkter i sagen. På mødet blev der flere gange berørt i, hvornår og hvordan kontakten til Allin blev etableret. Anders-Peter Mathiasen blev også direkte spurgt om sammenhængen

Lars-Erik Allin-sagen efterlader en lang række ubesvarede spørgsmål. Foto: Marianne Leth

gen mellem de to sager og om Allins rolle i den forbindelse, og om hvad han havde indgået af aftaler med Allin. Der blev også spurgt om, hvordan Gammeltoft Hansen fik at vide, at det var Allin, der havde brudt ind på hans kontor, og hvorfor Ekstra Bladet efterfølgende som den eneste avis havde fredet Allin.

Anders-Peter Mathiasen svarede ikke særligt behændigt på disse spørgsmål. Først kom der nogle søforklaringer, og senere ville han slet ikke svare på disse spørgsmål. Dog kom det frem, at han havde talt i sammenlagt 12 timer med Allin. Imidlertid er der ikke tvivl om, at «tampen brændte». Kontakten med Allin og sammenhængen mellem de to sager er interessant.

Sagen om terrorisme i Studenterhuset var en storm i et glas vand. Ingen blev anholdt og varetægtsfængslet. Det er yderst tvivlsomt, om nogen har begået noget strafbart. Efterfølgende har studenterne fået medhold i, at Allin burde fjernes fra opgaver med Studenterhuset. Vi ved at Allin havde kontakt med Ekstra Bladet. Allin sympatiserede ikke med Regnbuegruppen i Studenterhuset. Terroristanklagen byggede på et meget tyndt grundlag.

En af de første hypoteser om aflytningssagen var: Allin har indledt et samarbejde med Ekstra Bladet om Studenterhussagen, hvor han er blevet fanget af sit eget spil, så han er gået længere, end han oprindeligt havde tænkt

sig, hvorved sagen er løbet af sporet for ham.

Hverken mikrofonen fra Gammeltoft Hansens kontor, der ifølge Allin skulle være sendt til PET, eller teletekniker «Thomsen», der ifølge Allin skulle læve fundet mikrofonen, er det lykkedes at finde frem til.

Imidlertid er der også det moment i sagen, at Allin går meget op i hjemmeværns- og efterretningsvirksomhed, og han er kommet i højreorienterede kredse af hjemmeværns- og efterretningsfolk. Allin har selv fortalt, at det var i dette miljø, at han fik tipset om aflytningen af Hans Gammeltoft Hansen.

Tilbage i 1960- og 70'erne forestod den stærkt højreorienterede Hans Høtler en efterretningsvirksomhed mod venstrefløjen. Hans Høtler forestod efterretningsopgaver, som de officielle efterretningsvæsen ikke selv kunne iværksætte på grund af begrænsninger fastsat af Folketinget. Sagen viste, at der i Danmark findes et højreorienteret miljø i visse hjemmeværnskredse og med kontakt til efterretningskredse, der er parate til at foretage efterretningsopgaver i den grå zone. F.eks. havde vi for nogle år siden et spionaffære i Polen, hvor to reserveofficerer blev pågrebet. Og går vi længere tilbage i tiden, havde vi affæren med Arne Sejrs aflytningssag, der spionerede mod venstreorienterede.

Mange politikere både til venstre og højre i folketingsalmen har tilkendegivet, at de i en eller flere perioder har haft mistanke om, at de blev aflyttet. Mistanken er netop fremkaldt af støj på og andre uregelmæssigheder med telefonen. Altså ikke så professionelle metoder som PET bruger, hvilket kunne indikere, at der var tale om en uautoriseret aflytningssag.

Der er intet der tyder på, at det højreorienterede miljø inde på for visse grupper af Hjemmeværnet og visse grupper af reserveofficerer blev stoppet med Hans Høtlers-sagen. Som den yderste venstrefløj havde sin Blikingsgadebande, findes der også på højrefløjen overspændte og sværmeriske personer, der er parate til at

foretage kriminelle handlinger. Sådanne personers tilknytning til Hjemmeværnet og reserveofficerskorpset bevirker antageligt, at det er begrænset, i hvilket omfang PET interesserer sig for deres virke. Det er sandsynligt, at der også efter afsløringen af Hans Høtler, findes et miljø, der ikke viger tilbage fra at foretage uautoriserede aktiviteter, deriblandt selvbestaltet efterretningsvirksomhed.

Ovis det er rigtigt, at Hans Gammeltoft Hansen er blevet aflyttet, kan det ikke udelukkes, at det er et højreorienteret miljø med forbindelser til visse hjemmeværns- og reserveofficerskredse - der ønsker at opbygge en slags stat i staten - som har forestået aflytningen af Hans Gammeltoft Hansen. Muligvis har man i dette højreorienterede miljø følt en vis bekymring over Hans Gammeltoft Hansens udvikling. I 1970'erne havde Gammeltoft Hansen slået til lyd for, at berufsforbød kunne accepteres, hvilket navnlig havde sigte imod venstreorienterede, men efterfølgende var Gammeltoft Hansen slået om, idet han bl.a. satsede på flytningssagen.

Statsadvokat Erik Merlung er sikkert dygtig til at afhøre folk, men hans afhøringer foregår for lukkede døre. Hans Høtlers-sagen blev underkastet en kommissionsdomstol, således at afhøringerne principielt var åbne.

Da Allin-sagen poppede op, var dommerundersøgelser og kommissionsdomstole generelt i mikrokredit, fordi vores politikere har misbrugt disse retsinstitutter. Derfor blev det en lukket statsadvokatundersøgelse.

Med de elementer der indgår i Allin-sagen, havde en offentlig dommerundersøgelse langt været at foretrække. Det er bl.a. et stort problem ved vidner, at deres forklaringer afgives i offentlighed.

I Hans Høtlers-sagen kom den undersøgelse dommer et godt stykke vej med hensyn til sagens opløsning.

Man kan være bekymret for, at den lukkede statsadvokatundersøgelse ikke får afsluttet ret meget. Måske løber sagen helt ud i sødet. Og det vil være meget svært at kritisere undersøgelsen.

»Det er sandsynligt, at der også efter afsløringerne af Hans Høtler findes et miljø, der ikke viger tilbage fra at foretage uautoriserede aktiviteter, deriblandt selvbestaltet efterretningsvirksomhed»

Terrorisforfatteren:

- Det skulle jo gå stærkt

Det kneb med troværdigheden, da Anders-Peter Mathiasen skulle forsvare Ekstra Bladets heiz mod Studenterhuset.

Af Thomas Sæhl Sørensen

Han havde nok ventet det, før han kom.

Ellers blev det i hvert fald hurtigt klart, da han mandag aften holdt foredrag på Mathæusgades Skole på Vesterbro i København om aflytningen af ombudsmand Gammeloft-Hansens kontor.

Der var mange, der havde en hønse at plukke med Ekstra Blads-journalisten Anders-Peter Mathiasen om hans "afsløringer" af Studenterhuset som en terroristrede. Og spørgsmålene og debatten efter mødet kom i vid udstrækning til at handle om Studenterhuset.

- Jeg har aldrig brugt ordet terrorist i mine artikler. Det har kun stået i overskrifterne, og dem har jeg ikke lavet. Jeg synes selv, det er lidt for voldsomt i den forbindelse, lød Anders-Peter Mathiasens forsvaret.

Den beklagelse er dog aldrig nået ud til Ekstra Bladets læsere. Og det var kendetegnende for alle journalistens forsvare og undskyldninger.

Anders-Peter Mathiasen forklarede dog, at han efter "afsløringerne" havde givet udtryk for sin utilfredshed med brugen af ordet terrorist overfor den medarbejder, der lavede terror-overskriften.

Urigtige oplysninger

En tilhører, der havde deltaget som oplægsholder på et anti-racistisk seminar i Studenterhuset kort før lukningen, ville gerne have en forklaring på, hvorfor dette offentlige arrangement med anti-racister fra hele landet i Anders-Peter Mathiasens artikel blev til et møde for "40 centrale skikkelser fra Københavns illegale undergrundsmiljø".

- Dit navn er jo ikke nævnt i artiklen, så du har ingen grund til at føle dig trådt over tærne, lød svaret.

- Giv mig en liste med deltagere, så jeg kan undersøge, om jeg skulle have taget fejl.

Anders-Peter Mathiasen havde også svært ved at forklare, hvorfor han havde skrevet, at der blev fundet "stikvåben" i Studenterhuset:

- Det irriterer mig virkelig, at jeg har skrevet det. Jeg ved

En synlig utilpas Anders-Peter Mathiasen måtte i mandags forsvare sine beskyldninger mod Studenterhuset. En for en blev hans påstande tilbagevist, og gang på gang krøb han uden om kendsgerningen, at hans journalistik i sagen er under al kritik. (Foto Karsten Clausen)

ikke hvorfor, men det skulle jo gå stærkt.

Anders-Peter Mathiasen har ydermere i en af sine fantasifulde artikler påstået, at personer, der ville være med i Regnbue-gruppen, skriftligt skulle kunne redegøre for deres forhold til autonomi og militans.

Det brev han i sine artikler henviser til, der efter hans egen påstand er underskrevet med en kode, viste sig, da aftenens pinlige afsløringer skred frem, at være et privat brev fra en gammel Regnbueaktivist, og koden viste sig at være en underskrift.

Hvordan et privat brev var kommet Anders-Peter Mathiasen i hænde, ønskede han ikke at redegøre for. Men da en tilhører gjorde ham opmærksom på, at tyveri og hæleri af privat ejendom er ulovligt, proklamerede Anders-Peter Mathiasen, at han ikke så noget forkasteligt i, at journalister af og til tilraner sig papirer, der "ligger og flyder".

Efterlyste dementi

Ekstra Blads-journalisten fortalte aldrig, hvor de mange urigtige oplysninger stammede fra, og flere af mødedeltagerne spurgte forgæves efter et dementi i Ekstra Bladet.

Anders-Peter Mathiasen krøb også udenom, når tilhørere spurgte, hvordan han laver research, inden han skriver en historie. Og hvorfor han i Studenterhus-sagen var 100% ensidig i sit valg af kilder og konsekvent nægtede at lade de ud-

tryk, at journalisten oprigtigt fortrød de såkaldte afsløringer, eller i det mindste ønskede, at han havde lavet bedre research, inden artiklerne blev offentliggjort, men han vidste også at enhver indrømmelse ville rejse nye spørgsmål og krav om dementier.

En tilbagetrækning, der sikkert ikke ville gavne hans anse-

else på skandalebladets redaktion. Indtrykket af en klemt mand var i hvert fald svært at slippe udenom. Seriøse svar på, hvordan og hvorfor Ekstra Bladet hævder en historie om otte kabelstykker i et skab op til en kioskskaber af format, fik tilhørerne aldrig.

Universitetet har lækket siden 1960'erne

PET: Allerede i 1960'erne tog PET kontakt til den senere direktør for Københavns Universitet, Vagn Sylvest Larsen, med henblik på at oprette en kontakt, der kunne hjælpe PET med oplysninger om de studerende.

AF MERETHE DAHLIN
OG JENS LANGERGAARD

Engang midt i 1960'erne tog en ansat i Politiets Efterretningstjeneste (PET) kontakt til Polyteknisk Læreanstalts daværende personaledge, Vagn Sylvest Larsen.

Formålet var at knytte en kontakt på Københavns Universitet, der kunne give oplysninger om de

aflytningsskandalen i 1969 og den politiske strømning på universitetet, der bevægede sig langt ude på venstrefløjen gjorde, at kontakterne fra Sylvests faste mand i PET var meget få op gennem 70'erne.

aflytningsskandalen i 1969 og den politiske strømning på universitetet, der bevægede sig langt ude på venstrefløjen gjorde, at kontakterne fra Sylvests faste mand i PET var meget få op gennem 70'erne.

aflytningsskandalen i 1969 og den politiske strømning på universitetet, der bevægede sig langt ude på venstrefløjen gjorde, at kontakterne fra Sylvests faste mand i PET var meget få op gennem 70'erne.

aflytningsskandalen i 1969 og den politiske strømning på universitetet, der bevægede sig langt ude på venstrefløjen gjorde, at kontakterne fra Sylvests faste mand i PET var meget få op gennem 70'erne.

Kun efter aftale

Mogens Fog, der var rektor da Sylvest tiltrådte, havde aftalt med politiet, at de kun måtte komme på universitetet efter aftale. Og selvom PET nok ikke havde annonceret sin ankomst, hvis de ville have oplysninger på universitetet, vidste PET, ifølge Sylvest, godt at det ikke ville

være smart på det tidspunkt. Men i 1977 eller 1978 - det kan Sylvest Larsen ikke huske - bliver han kontaktet af sin faste PET-mand, der beder om hele studentermatriklen med oplysninger om de 25.000 studerende. Og den får PET.

»Det var en mand jeg kendte i PET, der spurgte om jeg kunne skaffe matriklen,« siger Sylvest Larsen, og oplyser at det i hans tid som direktør kun var ham, der havde kendskab til PET-kontakten.

Sylvest Larsen understreger, at alle kontakter med PET, på nær én, var med hans faste PET-mand, og at udle-

veringen af hele matriklen i 1977 eller 1978 var første gang det forekom - og eneste gang i Sylvest Larsens tid.

Baggrunden for at PET sidst i 1970'erne søger oplysninger på Københavns Universitet er, ifølge den daværende kontorchef og senere direktør Niels Jørgen Hertzum, affæren med den spionagedømte østtysker, Jörg Meyer.

Jörg Meyer fik seks års fængsel for spionage mod den danske stat i 1978 og blev efter tre udleveret til Østtyskland, som led i en større udveksling af spioner mellem øst og vest.

PET forklarede med baggrund i Jörg Meyer-sagen, ifølge Hertzum, at de gerne ville have et overblik over de studerende for at kunne checke hvilke personer der eksempelvis var studentermedhjælpere i Udenrigsministeriet.

Anmodninger fra PET

At Jörg Meyer skulle være årsag til kontakten afvises dog af Sylvest Larsen, der fortæller, at da han i december 1979 gik af, orienterede han den kommende direktør, Niels Jørgen Hertzum om, at der kunne komme anmodnin-

ger fra PET om udlevering af oplysninger og matrikler.

»Jeg gav ham navnet på den PET-person, jeg kendte. Men at jeg gav ham en instruks om at udlevere matrikler, er forkert,« siger Sylvest Larsen.

Sylvest Larsen finder i øvrigt ikke, at udleveringen af studentermatriklen er problematisk, da den kun indeholdt CPR-numre, navne og studieretning.

»Og det har vel været praktisk for dem (PET, red.) at have den som en slags opslagsbog. Det er jo bare en telefonbog,« siger Sylvest Larsen, der understreger, at hovedpersonen i aflytningsskandalen på universitetet, Lars Erik Allin, ikke har haft noget med PET-kontakten at gøre i Sylvest Larsens tid.

Fra 1980, hvor Niels Jørgen Hertzum blev direktør, har det været praksis, at PET bad om at få udleveret studentermatriklen hvert år. Og så kom Lars Erik Allin ind i billedet. I midten af 1980'erne blev Allin tilknyttet det praktiske arbejde omkring bl.a. evalueringsskemaet af universitetet og fik derfor kontakt med PET. I 1990 var Hertzum syg og Allin blev bedt om at tage sig af eventuelle kontakter til PET. Men det kom ikke på tale, oplyser Hertzum.

Fra 1980, hvor Niels Jørgen Hertzum blev direktør, har det været praksis, at PET bad om at få udleveret studentermatriklen hvert år. Og så kom Lars Erik Allin ind i billedet. I midten af 1980'erne blev Allin tilknyttet det praktiske arbejde omkring bl.a. evalueringsskemaet af universitetet og fik derfor kontakt med PET. I 1990 var Hertzum syg og Allin blev bedt om at tage sig af eventuelle kontakter til PET. Men det kom ikke på tale, oplyser Hertzum.

Fra 1980, hvor Niels Jørgen Hertzum blev direktør, har det været praksis, at PET bad om at få udleveret studentermatriklen hvert år. Og så kom Lars Erik Allin ind i billedet. I midten af 1980'erne blev Allin tilknyttet det praktiske arbejde omkring bl.a. evalueringsskemaet af universitetet og fik derfor kontakt med PET. I 1990 var Hertzum syg og Allin blev bedt om at tage sig af eventuelle kontakter til PET. Men det kom ikke på tale, oplyser Hertzum.

Den nye rektor beklager dybt

Mistillid: De studerendes tillid er svigtet på helt uacceptabel vis, mener rektor og direktør på Københavns Universitet.

AF MERETHE DAHLIN
OG JENS LANGERGAARD

Ledelsen på Københavns Universitet er dybt rystet over, at tidligere universitetsdirektører har udleveret oplysninger om de studerende til PET.

»Vi må på universitetets vegne beklage sagen dybt,« udtaler rektor Kjeld Møllgård, der tiltrådte den 1. januar: »Det er et helt uacceptabelt brud på den tillid, som enhver studerende må kunne

have til, at universitetet varetager hans eller hendes forhold ansvarligt og loyalt.«

PET har i ti år modtaget oplysninger om ca. 40.000 studerende på Københavns Universitet. Det drejer sig om udekrifter med samtlige studerendes navne, CPR-numre, adresser og studiefag. Oplysningerne blev udleveret til en kontaktperson i PET af daværende direktør for universitetet, Vagn Sylvest Larsen og Niels Jørgen Hertzum.

Ifølge Kjeld Møllgård er der tale om et brud på registerloven og på universitetets registerforskrifter.

Næstformanden i Registerrådet, professor dr.jur. Mogens Kockvedgaard, siger at sagen er »mystisk, og garanterer, at Registertilsynet straks vil undersøge, om uni-

Rektor for Københavns Universitet, Kjeld Møllgård, beklager dybt, at oplysninger om de studerende er blevet udleveret.

versitetets registerforskrifter er overtrådt.

»Jeg må gå ud fra, at det, der er sket, ikke er lovligt.

Normalt må oplysninger i interne registre ikke udleveres,« siger Kockvedgaard.

Ekspert i forvaltningsret, Peter Breum, siger til Ritzaus Bureau, at hvis PET skal have sådanne oplysninger, kræver det en dommerkendelse.

Sagen er kommet frem i forbindelse med statsadvokat Erik Merlungs undersøgelser af Allin-sagen - om aflytning af Hans Gammeltoft-Hansens koutur på universitetet.

Konsulent Lars-Erik Allin oplyste under en samtale med universitetsdirektør Peter Plenge den 23. december 1993, at universitetet årligt frem til 1991 havde udleveret oplysninger til PET om de studerende. Peter Plenge:

»Ifølge Allin stoppede udleveringerne af oplysninger om de studerende, da universite-

tet fik en direktør, der kørte efter reglerne. Og jeg blev ansat den 1. marts 1991.«

Ifølge Peter Plenge har Lars-Erik Allin kendt til sagen i længere tid.

»Det er anden gang, at Allin kommer for sent med væsentlige oplysninger. Første gang var angående aflytningen af Gammeltoft-Hansen. Nu har jeg givet ham en frist til den 14. marts for at udtale sig.«

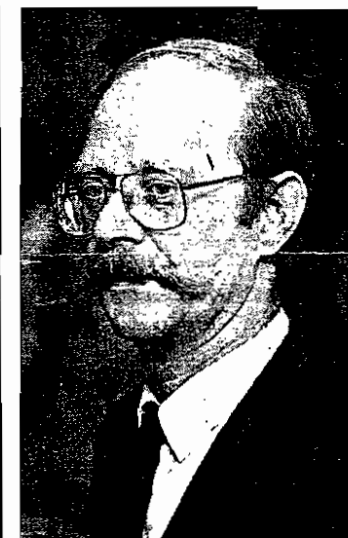
Lars-Erik Allin ønskede i aftes ikke at kommentere sagen.

Tidligere rektor for Københavns Universitet, Ove Nathan, siger, at han først fik kendskab til sagen den 23. december 1993:

»Det hele forbavser mig enormt. Og jeg er dybt forundret over, at rektor ikke fik noget at vide.«

Vagn Sylvest Larsen var den første, som udleverede oplysninger.

Rektoratet på Københavns Universitet har ikke længere tillid til konsulent Lars-Erik Allin.

PET på vej med undersøgelse

Borlingboer
fre 4. 3. 94

Efterretninger: Justitsminister Erling Olsen (S) tager universitetssagen roligt.

Chefen for Politiets Efterretningstjeneste (PET), Birgitte Stampe, vil nu undersøge, hvad PET skulle bruge oplysninger om de studerende på Københavns Universitet til.

»Der var nok en grund til, at vi ville have dem. Men jeg kender den endnu ikke,« siger Birgitte Stampe.

Birgitte Stampe siger, at hun først for »meget nyligt« hørte om listerne fra Københavns Universitet med oplysninger om de studerende.

»Vi må undersøge, i hvilken periode PET har modtaget listerne og til hvilket formål. Jeg ved, hvem der har modtaget listerne hos PET, men

han er netop gået på pension og er på ferie.«

PET's øverste chef, justitsminister Erling Olsen (S), tager sagen roligt:

»Hvis PET endelig skulle bruge registre, så kunne det være for eksempel ved, at PET havde fornemmelsen af, at en person, der udgav sig for at være studerende, i virkeligheden var spion for et fremmed land. Og så kunne de selvfølgelig lige kigge efter, om han nu også studerede,« sagde Erling Olsen til Nyhederne på TV 2 i aftes.

Erling Olsen mener, at en god efterretningstjeneste samler efterretninger – herunder telefonbøger, medarbejderlister og så videre. Men har universitetet så fejlet?

»Ikke umiddelbart, men det vil jo vise sig, når Registertilsynet ser på det.« *MeD/lang*

Studerende i chok

Reaktion: Danske Studerendes Fællesråd er dybt rystede over, at Københavns Universitet har udleveret oplysninger om studerende til PET.

»Det er løgn!«

Sådan reagerede Mikkel Nielsen, medlem af præsidiet i Danske Studerendes Fællesråd, da Berlingske Tidende i går kunne fortælle ham, at Københavns Universitet har udleveret oplysninger om stu-

derende til PET.

»Det er chokerende. Og dybt grotesk,« siger Mikkel Nielsen, der læser Statskundskab på Københavns Universitet:

»Så må der jo også være udleveret oplysninger om mig – det er meget ubehageligt, selv om jeg har rent mel i posen. Jeg er dybt forundret.«

Studenterrådet på Københavns Universitet holdt i aftes møde, og Mikkel Nielsen ville bringe sagen op:

»Vi må diskutere det her igennem. Det er et totalt chok.« *MeD/lang*

BERLINGSKE 4/3-94

Studerende sat i PET-register

Efterretningstvæs: I ti år har Københavns Universitet udleveret oplysninger om samtlige studerende til Politiets Efterretningstjeneste (PET).

af MERETHE DAHLIN
og JENS LANGAGERGAARD

Politiets Efterretningstjeneste (PET) har i ti år modtaget oplysninger om ca. 40.000 studerende på Københavns Universitet. Det drejer sig om udskrifter

med samtlige studerendes navne, cpr-numre, adresser og studiefag.

»Jeg er mildest talt chokeret. Den slags må ikke ske,« siger universitetets direktør, Peter Plenge.

Sagen er kommet frem i forbindelse med statsadvokat Erik

Merlungs undersøgelser af Allin-sagen – om aflytning af Hans Gammeltoft-Hansens kontor på universitetet.

»Universitetet har et problem; det har PET måske også,« siger Erik Merlung.

Oplysningerne om de studerende blev udleveret til en kontaktperson i PET af de daværende direktører for universitetet, Vagn Sylvest Larsen og Niels Jørgen Hertzum.

Første gang det skete var ifølge Vagn Sylvest Larsen i 1977 eller 1978: »Det kunne være praktisk for PET at have udskrifterne som en opslagsbog,« siger han.

Niels Jørgen Hertzum blev fungerende direktør i 1979. Frem til 1990 har han én gang om året givet oplysningerne til PET – på nær ét enkelt år i 80'erne: »Jeg ved ikke, hvad oplysningerne skulle bruges til,

men det har ikke bekymret mig at udlevere dem,« siger han.

Konsulent på universitetet Lars-Erik Allin, der er involveret i sagen om aflytning af professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor, fortalte først i december 1993 universitetets ledelse om udskrifterne.

»Allin har kendt sagen længe,« siger prorektor Jens Brincker. »Så vi kan ikke længere have tillid til den mand, og rek-

toratet har bedt universitetsdirektøren om at overveje hans ansættelsesforhold.«

Chef for PET, Birgitte Stampe, siger, at hun først for nylig blev gjort bekendt med sagen. Hun kunne i aften ikke fortælle, hvad oplysningerne skulle bruges til:

»Men der var nok en grund til, at vi ville have dem.«

**Indland,
1. sektion side 8**

Foto: Michael Daugaard / 2. maj

Universitetet brød loven gennem ti år

»Man ønskede det«, siger den tidligere universitetsdirektør, som gav PET alle oplysninger om de studerende

Af KAREN SYBERG og EBBE SØNDERRIIS

Studenterrådet ved Københavns Universitet kræver den tidligere sikkerhedsansvarlige ved Københavns Universitet, Lars-Erik Allin, fyret. Allin, der har status som juridisk konsulent, fortædede sin viden om, at Universitetet i mindst ti år ulovligt har udleveret fortegnelsen over de studerende til Politiets Efterretningsvæsen, PET.

»Universitetet må skille sig af med de personer, der har

ansvaret, og vi kan ikke mere have tiltro til Allin,« siger Maria Frej på Studenterrådets vegne.

Universitetets nye rektor, Kjeld Møllgård, og universitetsdirektør Peter Plenge kalder udleveringen til PET »et helt uacceptabelt brud på den tillid, som enhver studerende må kunne have til, at Universitetet varetager hans eller hendes forhold ansvarligt og loyalt.«

Studentertegnelsen, den såkaldte Matrikel, kunne købes i en boghandel indtil 1972. Men siden Registerloven 1982 har udleveringen til PET været klart ulovlig.

»Der er ingen, der kommer efter PET i denne sag. PET er slet ikke underlagt Registertilsynet,« siger professor dr. jur. Mogens Koktvedgaard, som er næstformand i Regi-

stertilsynet. »Men efter loven skal der ligge et registerforskrift hos enhver offentlig myndighed, der har et register. Og jeg har aldrig set en registerforskrift, hvor der stod, at man gerne måtte udlevere oplysningerne til PET. Vi må alligevel gøre det, må man gå til Registertilsynet.«

Peter Plenges forgænger som universitetsdirektør, Niels Jørgen Hertzum, sagde i går til TV-Avisen, at han gav sin efterfølger et notat om samarbejdet med PET før han tiltrådte i marts 1991.

»Jeg har ikke modtaget et sådant notat,« svarer Peter Plenge. »Hvis der i et sådant notat havde stået, at universitetets direktør havde udleveret registeret til PET, så havde jeg være skyldig i at være vidende om en ulovlighed,« siger han.

»Lars-Erik Allin har fortalt mig, at han var vidende om det,« forstætter Plenge.

På Informations spørgsmål om, hvorfor han udleverede oplysningerne til PET, svarer Niels Jørgen Hertzum:

»Det ønskede man.«

- Hvem?

»Jeg fik at vide af den foregående direktør, Vagn Sylvest Larsen, at det var en del af mit job.«

Han påpeger, at fortegnelsen over de studerende bliver fremlagt på Universitetet hvert år, når der er valg til de styrende organer.

Det kan ikke sidestilles med en offentliggørelse og fritager ikke universitetets ledelse fra at overholde registerforskriften, siger Mogens Koktvedgaard.

PET må godt

Lederen af Politiets Efterretningstjeneste, Birgitte Stampe, siger at PET's eksemplarer af studentertegnelsen fra Københavns Universitet forlængst er makuleret.

»Man fik vist nok listerne fra midten af 70'erne til 1990. Hver gang man fik et nyt sæt, makulerede man de gamle. Jeg kan dårligt sige, hvornår man makulerede de sidste, da jeg selv kun har været her i 11 måneder, men det er formentlig sket ved årsskiftet 1990/91, da ordningen ophørte.«

- Hvad skulle I bruge studentertegnelsen til?

»Listerne har ligget her så man har kunnet bruge dem som et opslagsværk og søge de oplysninger, der stod i dem, navn, adresse og cpr-nummer. Hvis man skulle have bekræftet en identitet. Faktisk som man slår op i telefonbogen eller Hof- og Statskalenderen eller Kraks vejviser.

- Bortset fra cpr-numrene?

»Det er rigtigt, men du ved formentlig, at vi har adgang herfra til cpr-registeret. Så jeg har svært ved at se den store dramatik i det her.«

Registerloven gælder ikke for PET. Den er sådan indrettet, at PET gerne må få studentertegnelsen. Universitetet må bare ikke give dem den. I hvert fald ikke uden først at spørge om lov hos Registertilsynet.

INF 5-6/3-94

Universitet søger ansvar placeret

Registerforskriften
for Københavns
Universitet er
klokkeklar

Af KAREN SYBERG
og EBBE SØNDERRIIS

Udleveringen af studenterfortegnelsen fra Københavns Universitet er en klokkeklar overtrædelse af registerloven.

Universitetets registerforskrift siger, at man »kun må udlevere oplysninger om *enkeltpersoner* og kun i konkrete tilfælde, hvor der foreligger en *retlig interesse*,« oplyser den nuværende universitetsdirektør, Peter Plenge.

»Det betyder eksempelvis, at Statens Uddannelsesstøtte kan henvende sig med en forespørgsel om en studerende for at få oplysninger om studietrin, studietid osv. Hvis PET i konkrete situationer kan dokumentere berettiget interesse i en enkeltperson, så er der også i princippet mulighed for at udlevere oplysninger til dem, og det ville vi da overveje positivt. PET er jo en lovlig myndighed,« siger Plenge.

De belastende oplysninger kom frem under en samtale mellem Lars-Erik Allin og Peter Plenge den 23. december sidste år. Men statsadvokat Erik Merlung, som var i gang med undersøgelsen af den sag, hvor Allin angiveligt fjernede lytteudstyr fra den sene-

re ombudsmand, Hans Gammeltoft-Hansens telefon, bad Universitetet om at overlade efterprøvningen af oplysningerne til ham. Først den 24. februar ophævede Merlung denne opfordring.

Før der tages stilling til sagens konsekvenser, vil Plenge tale med de medarbejdere, der har været ansat i de år, hvor udleveringerne har fundet sted.

»Hypotetisk er der mange muligheder, og derfor er en undersøgelse nødvendig, så der ikke bagefter er uklarhed om, hvem der har været indblandet og hvordan. For eksempel ønsker jeg at opklare hvordan rekvisitionerne fra tidligere universitetsdirektør Niels Jørgen Hertzum lød,« siger Plenge.

Studenterfortegnelsen blev udleveret til en kontaktperson for PET fra 1977, først af universitetsdirektør V. Sylvest Larsen og siden af hans efterfølger Niels Jørgen Hertzum.

Hertzum siger: »Jeg har aldrig misbrugt cpr-numre, jeg har blot udleveret dem, sådan som jeg var forpligtet til ifølge mit embede. I øvrigt synes jeg, det er fuldstændig fjollet at gøre et nummer ud af dette. Der er tale om, at én statsvirksomhed udleverer oplysninger til en anden statsvirksomhed, det er der ikke noget unormalt i.« Han mener ikke, at han burde have taget stilling til udlevering af hver enkelt personoplysning, sådan som loven kræver.

Politi-vidner undsagde hinandens forklaringer

17 af de tiltalte for urolighederne på Nørrebro vil måske kunne drage fordel af politikommissærer med hver sin erindring om forløbet

Af JAKOB MARSCHNER

Vicepolitikommissær Erik Aabech og hans kollega Jørgen Sperling kan vise sig at blive til stor hjælp for 17 af de 30 personer, der er tiltalt for at have deltaget i urolighederne på Nørrebro efter sidste års unionsafstemning.

De to politifolk kom med indbyrdes modstridende forklaringer, da de torsdag blev afhørt som vidner i Københavns Byret.

Når forskellene er vigtige for de 17 tiltalte, skyldes det, at de kom i klemme mellem

netop Erik Aabech og Jørgen Sperlings delinger i øjeblikkene før de blev anholdt i Peter Fabers Gade, en af de mindre sidegader omkring Fælledvej og Sankt Hans Torv, hvor politiet skød. Det gjorde de ihvertfald ifølge Jørgen Sperlings forklaring.

Den gik på, at demonstranterne kun kunne flygte ad Peter Fabers Gade, fordi Sperlings deling kom fra den ene side af Guldbergsgade og Aabechs fra den anden. Jørgen Sperling forklarede retten, at han så Erik Aabechs deling længere nede af Guldbergsgade, og at alle flugtveje på nær Peter Fabers Gade herefter var lukket af.

Men ifølge Erik Aabech selv nåede hans folk aldrig frem på Guldbergsgade. De blev derimod stående på Møllegade, der støder op til Guldbergsgade. Hvis Aabechs forklaring er den rigtige, åbner det op for den mulighed, at de

anholdte kan have været tilfældige forbigående, der er kommet imellem politikæderne.

Ikke mindst advokat Nina Anderskov har under de første to retsmøder fokuseret på muligheden af, at en række af de anholdte fra Peter Fabers Gade kan have været beboere, tilfældigt forbigående og cafégæster, der var søgt ud i gaderne efter at de værste uroligheder var overstået.

Vicepolitikommissær Erik 'Monty' Kristiansen havde forinden forklaret, at han beordrede betjente til at kastede sten tilbage mod demonstranterne, da politiet var under hårdest pres på Fælledvej. Han forklarede desuden, at politiets radioer var i en endnu dårligere forfatning, end det hidtil har været fremme.

Flere af dem fungerede på nedsat styrke, forklarede vicepolitikommissæren.

Nørrebro-forsvarere kritiserer politichef

Vicepolitidirektør deltog i jurist-møde om uroligheder dagen før retssager startede.

»Jeg fastsatte ikke tidspunktet, og der var ingen til stede, som jeg kunne påvirke i de konkrete sager,« siger Annemette Møller

Af JAKOB MARSCHNER

Københavns vicepolitidirektør Annemette Møller er kommet i modvind hos forsvarerne for de 30 personer, der står tiltalt for at have deltaget i urolighederne på Nørrebro efter sidste års unionsafstemning.

De finder det betænkeligt, at vicepolitidirektøren deltog i et møde med titlen 'Slaget på Nørrebro', arrangeret af Juridisk Forening. Forsvarerne

bryder sig specielt ikke om, at mødet fandt sted, dagen før sagerne mod deres klienter startede tirsdag.

»Fra forsvarers side anses det for betænkeligt, at vicepolitidirektøren finder det passende at indlede en drøftelse om 'Slaget på Nørrebro' dagen før sagerne begynder,« siger advokat Jørgen Jacobsen til Information.

Han var selv til stede på mødet, udsendt af det samlede forsvar, der omfatter i alt seks advokater. Jørgen Jacobsen siger, at deltagerne forinden havde aftalt ikke at referere fra mødet - men han vil gerne røbe, at mødet ikke kastede nyt lys over urolighederne.

»Det principielt forkerte ligger i tidspunktet for mødet,« siger Jørgen Jacobsen.

Annemette Møller siger hertil, at Juridisk Forening allerede sidste efterår bad hende om at komme til stede og holde oplæg. Siden blev mødet nedsat.

»Jeg blev bedt om at komme til mødet, og skien blev vi enige om at flytte det. Det er et helt tilfældigt sammenfald. Juridisk Forening planlægger selv sine møder, og da jeg fik opfordringen, anede jeg ikke, hvornår retssagerne ville starte. De kunne i virkeligheden have været afsluttet, da vi holdt mødet,« siger vicepolitidirektøren.

- Kunne du ikke have fået mødet yderligere udsat og på den måde fuldstændig undgå at blive misforstået eller sende et uheldigt signal?

»Det kan du jo sige. Men når mødet var berammet på det tidspunkt, kunne jeg ikke sætte arrangørerne i forlegenhed ved at lave det om. Desuden var 'Slaget på Nørrebro' nok en noget dramatisk titel i forhold til mødets indhold, og der var ingen til stede, som jeg kunne påvirke i de konkrete straffesager,« siger vicepolitidirektør Annemette Møller til Information.

IAF 7.3.94

FORSIDE

Universitetet vil selv undersøge PET

Københavns Universitet foranstalter stor undersøgelse, der skal afsløre, om PET eventuelt har bragt universitetet andre ulovligheder på halsen

AF HANNE DAM

Professor i strafferet ved Københavns Universitet, Vagn Greve, er – af sin egen rektor, Kjeld Mølgaard – udpeget som leder af en undersøgelse, der skal udrede alle detaljer i sagen omkring udleveringen af studenterfortegnelsen, den såkaldte Matrikel, til Politiets Efterretnings-tjenste, PET.

»Vi mener, universitetet har krav på en seriøs undersøgelse af, hvordan PET har kunnet bede universitetet begå noget retstridigt,« siger universitetets prorektor, Jens Brincker til *Information*.

Han siger, at man på Københavns universitet ser meget alvorligt på, at PET gennem en årrække i strid med universitetets registerforskrifter har kunnet få udleveret materiale af en universitetsdirektør.

»Nu vil vi gerne vide, om PET eventuelt har bedt universitetet begå noget retstridigt i andre sammenhænge end dem, vi kender til,« siger han – der ikke lægger skjul på sin overbevisning om, at PET

har været bekendt med sin egen ulovlige fremfærd.

»Hvorfor skulle det hele ellers foregå så fordækt? PET kender udmærket adressen, når man skal udbede sig lovlige oplysninger. Det foregår skriftligt. I det aktuelle tilfælde har man sendt en enkelt mand, som kun var kendt af universitetsdirektøren, hen at hente Matriklen,« siger prorektor.

Den forestående undersøgelse, som blev besluttet på et møde i universitetets ledelse søndag, skal også undersøge, om udleveringen giver anledning til »tjenstlige forholdsregler« mod nuværende ansatte i administrationen.

Der blev på mødet ikke rejst kritik mod den nuværende direktør Peter Plenge, men Plenge ønskede ikke selv at lede undersøgelsen af hensyn til de beskyldninger, der er rejst mod ham i pressen. Eksempelvis har hans forgænger, Niels Jørgen Hertzum, beskyldt Plenge for at lyve om sit kendskab til PETs interesse for universitetet.

Justitsministeren ser mildt på sagen

Justitsminister Ering Olsen har taget meget mildt på sagen og har bl.a. sammenlignet oplysningerne i Matriklen med dem, enhver kan finde i en telefonbog. Justitsministeren kan ifølge *Jyllands Posten* lørdag ikke se noget »odt« i, at PET har indsamlet oplysningerne og minder

VAGN GREVE – skal lede undersøgelsen af omstændighederne omkring udleveringen af oplysninger til PET *Polfoto*

om, at Matriklen, der var frit tilgængelig i hans egen studentertid, mest blev brugt til at skaffe sig oplysninger om det andet køn.

»Fra 68-70 var der også de sidste cifre i CPR-numret, og dem brugte de studerende til at finde ud af, hvornår pigerne havde fødselsdag,« siger justitsministeren.

Information har spurgt Jens Brincker om, hvad han mener om ministerens bedømmelse af sagen.

»Hans billede med telefonbogen holder ikke. Enhver kan bede sig fritaget for at stå i en telefonbog. Men ingen studerende kan bede sig fri for

at stå i Matriklen med navn, adresse, CPR-nummer og studiefag: Det er jo ikke *telefonnumre*, men *personnumre*, vi snakker om. Det er svært for mig at forstå, at landets justitsminister, der er ansvarlig for en overholdelse af landets love, ikke kan forstå det.«

»Endelig: Hvis det var en telefonbog, PET stod og manglede, er jeg sikker på, Københavns Universitet gerne ville skænke PET et eksemplar,« skønner Jens Brincker.

Han siger, at sagen set med rektoratets øjne er alvorlig både af hensyn til de studerende og i forhold til konsistoriums tillidsforhold til rektor.

Justitsminister Erling Olsen og chefen for Politiets Efterretningstjeneste, Birgitte Stamp, er de pæret ansvarlige. (Foto: Thomas Wilmann og Jens Dige)

HVAD SKAL PET MED STUDENTER

Københavns Universitets direktører har udleveret personlige, fortrolige oplysninger om de studerendes private forhold til politiet.

Oplysningerne er i perioden 1977-1994 uden lov hjemmel blevet udleveret PET som en 'privat' venne-tjeneste af universitetsdirektør Vang Sylvest Larsen og Universitetsdirektør Niels Jørgen Hertzum på anmodning af og foranledning af PET.

Ved disse handlinger er en række danske borgers menneskerettigheder krænket, idet udleveringen må betragtes som et groft brud på den internationale konvention af 16.12. 1966 om borgerlige og politiske ret-

igheder (artikel 17, artikel 14 stk. 1, artikel 6. Artikel 2 stk. 2 og 3a og artikel 26) der er tiltrådt og ratificeret af Danmark.

Kommoda (komiteen mod magtmissbrug og korruption i Danmark) har indgivet politianmeldelse mod PET for overtrædelse af 16 nærmere angivne paragrafer i straffeloven og for overtrædelse af retsplejeloven (paragraf 108) i forbindelse med politiets anvendelse og misbrug af studenter-matriklen fra Københavns Universitet.

Landsformand KOMODA
Cand. polit. J. Merklin
Skolekrogen 59
Værløse

DIREKTØR PLENGE MÅ GÅ AF

Kan Københavns Universitet dog ikke frigøre sig for denne direktør Peter Plenge, der tilsyneladende ikke har andet at beskæftige sig med end at forfølge Lars Erik Ahlin.

Det ultimotive ansvar for

sikkerhedsforholdene på universitetet, som Ahlin har afsløret, falder jo i virkeligheden tilbage på Plenge selv.

S. Kanstrup
Nedermarken 31
Huuslebak

Debatnotisen EB 8.3.94

Prorektor Jens Brincker, rektor Kjeld Møllgård, dekan for Det juridiske Fakultet, professor, dr. jur. Steen Rønsholdt, professor i forvaltningsret og tidligere ombudsmand, Lars Nordskov Nielsen og universitetsdirektor Peter Plenge var i går samlet på rektors kontor for at diskutere den ulovlige udlevering til PET.

Kritik af PET og Erling Olsen

Registersag: Professor i strafferet, Vagn Greve, skal nu undersøge forholdene på Københavns Universitet i forbindelse med den ulovlige udlevering af studentoplysninger til PET.

AF MORTEN PIHL

Politiets Efterretningstjeneste (PET) kritiseres nu skarpt for sin rolle i forbindelse med den ulovlige udlevering af studentoplysninger fra Københavns Universitet.

»Universitetets udlevering af oplysninger er klart ulovlig, men PET's opførsel er meget kritisabel,« siger

jura-professor og dekan på Det juridiske Fakultet, Steen Rønsholdt:

»Udleveringen er sket på initiativ af og efter anmodning fra PET, og PET bør eller burde vide, at den, der udleverer oplysningerne, ikke må gøre det.

Det vil sige, at PET medvirker til en ulovlighed, og det forekommer problematisk.

Steen Rønsholdt finder det kritisabelt, at såvel justitsminister Erling Olsen (S) som PET-chef Birgitte Stampe har forsøgt at bagatellisere sagen:

»Der er mangtvejen grundene til forbudet mod at udlevere registre, så jeg mener ikke, at ministeren og PET skal tage så let på det.

Men justitsminister Erling Olsen betragter ikke sagen

som »den store sikkerhedspolitiske skandale«.

Han ønsker ikke at kommentere kritikken, for han, måske senere på ugen, får en redegørelse fra den hemmelige tjeneste.

»Det centrale spørgsmål er nu, om PET har tilskyndet eller ikke tilskyndet til at medvirke til en ulovlighed,« siger Erling Olsen, der begrundet sin afslappede holdning med, at de udleverede studentoplysninger har en sådan karakter, at de tidligere blev offentliggjort en gang om året.

Fare for samkøring

Men den sammenligning finder universitetsdirektor Peter Plenge forkert.

»Dengang var oplysningerne ikke på edb, og edb

blev ikke brugt meget. Der eksisterede ikke de samme muligheder for brede samkøringer af registre om enkeltpersoner, som cpr-numre og edb-teknologien giver i dag, og det er netop for at beskytte enkeltpersoner og deres integritet, at vi har registerloven.

Samtidig med at PET er bedt om en redegørelse, bad rektor Kjeld Møllgård i går professor i strafferet, le.jur. Vagn Greve, om at forestå en intern undersøgelse af sagen på universitetet.

Oprindelig var universitetsdirektor Peter Plenge udsat til opgaven.

Han bad sig imidlertid i går fritaget, efter at hans forgænger i stolen, Niels Jørgen Hertzum, i pressen har beskyldt ham for ikke at have sat sig ind i, hvad uni-

versitetets kontakt til PET bestod i.

»Jeg ønsker ikke, at der kan rejses tvivl om, at undersøgelsen er 100 pct. uafhængig, og derfor bad jeg mig fritaget,« siger Peter Plenge.

Han afviser pure, at han har haft eller burde have haft kendskab til udleveringen af studenterregistre med navne, cpr-numre, adresser og studiefag.

Niels Jørgen Hertzum erkender, at han op gennem 80'erne udleverede oplysningerne til PET.

»Jeg vil gerne pointere,« siger prorektor Jens Brincker, »at rektor og jeg stadig har fuld tillid til, at Peter Plenge kunne foretage undersøgelsen, men det har han ikke ønsket efter angrebene i pressen.«

NY LISTE SPØGER

*Københavns
Universitets
selvransagelse kan
blive en pinlig sag –
syndebukke søges*

Københavns Universitet besudles i disse dage af noget så verdsligt som det uhellige samarbejde med Politiets Efterretningstjeneste, PET.

Et samarbejde som måske er gået endnu videre end hidtil fastslået, fordi én af hovedpersonerne nu påstår, at statsadvokat Erik Merlung under sine undersøgelser af aflytningsskandalen har hørt, at også udskrifter om de ansattes personlige oplysninger blev afleveret til PET.

Denne nye udvikling fremgår af et brev, som Ekstra Bladet er kommet i besiddelse af, og som rektor Kjeld Møllgård i går modtog fra tidligere universitetsdirektør, cand. jur. Niels Jørgen Hertzum.

Hertzum er en af de tre implicerede personer, som beredvilligt og åbent har indrømmet, at han igennem en årrække frivilligt overrakte de studerendes navne, adresser, studieforløb og cpr-numre til PET.

I det harmdirrende brev, der harcellerer over nuværende direktør Peter Plenges modvilje mod at erkende sin viden om universitetets forhold til PET, skriver Hertzum blandt andet:

Under min afhøring hos statsadvokat Erik Merlung i januar i år oplyste statsadvokaten mig om, at direktøren til ham havde meddelt, at det på mødet d. 23.12.1993 (mellem Peter Plenge og Lars-Erik Allin, red.) var kommet frem, at jeg – udover matriklen – til brug for PET havde ladet udarbejde lister over ansatte. Dette benægter jeg ...

PERIFÆR PERSON

I det lange brev uddyber Hertzum flere af de markante udtalelser, han kom med fredag. Blandt andet at Allin er en perifær person i udleveringen af matriklerne, og at Plenge forsøger at bruge den allerede belastede konsulent som en syndebuk for egne udeladelser.

Peter Plenge kan over for Ekstra Bladet ikke bekræfte, at Lars-Erik Allin under den famøse samtale lillejuleaften skulle have nævnt noget om lister over de ansatte:

– Allin holdt sig til at fortælle mig om studentermatriklerne. Jeg erindrer ikke, at han skulle have fortalt mig andet. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at gå i rette med Hertzum. Han gør sig skyldig i flere misforståelser, idet jeg vil fastholde min kommentar den 28. november sidste år, da jeg benægtede et PET-samarbejde.

– Det kunne jeg gøre, fordi PET ikke én eneste gang har henvendt sig til mig i min embedsperiode.

Udleveringen af studentermatriklerne til PET skabte i øvrigt i weekenden så megen uro omkring nuværende universitetsdirektør Peter Plenges person, at han søndag trak sig som leder af en intern undersøgelsesgruppe bestående af de tre faggrupper fra Konsistorium.

Peter Plenge følte ikke, at han kunne lede undersøgelsen, fordi tidligere direktør Niels Jørgen Hertzum i Ekstra Bladet lørdag i utvetydige vendinger såede tvivl om Plenges påståede uvidenhed omkring PET-kontakterne. Hertzum gik så vidt, at han kaldte sin afløser for en løgner.

Rektor Kjeld Møllgård har udpeget professor i strafferet Vagn Greve til at lede den interne storvask.

AF JACOB JUHL

UNGEOMSORP

- Vi vil ikke finde os i, at vores studie bliver pålagt af nedskæringer. Astrid Sørensen på 20 år.

ANNO 1994

Bog de lukkede døre skulle universitetets ledelse have aiddet, hvis ellers de erte havde lukket dem ind. (Foto: Jesper Stormby).

De ledende studenter-parlamentarikere ved de psykologi-studerendes møde i marts 1968. Det er nuværende generaldirektør for Danmarks radio, Christian S. Nissen i midten med cigaren og sideskiftningen. (Polfoto).

PET-LISTER ER SLETTET

EB
18/3-94

Kampberedte studerende besøgte universitet - men pakbede sarrnen, da eftermiddagen skred mod aften

Vredde psykologisk-aktive studerende mødte på aftenen på Københavns Universitet. De var der for at diskutere og diskutere om de psykologiske studier på universitetet. De var der for at diskutere og diskutere om de psykologiske studier på universitetet. De var der for at diskutere og diskutere om de psykologiske studier på universitetet.

Sluttet med sexologi. Astrid var fulgt psykolog-grundlæggende for at tage andre fag, at det i realitet er det samme som et skop for ort-nungen. Det med tilvælg-fagene er kun drøben, der har fået bøgerne til at flyde over i muligheden for at gøre det. Det er kun drøben, der har fået bøgerne til at flyde over i muligheden for at gøre det.

De udleverede studentertister blev slettet i 1990, siger PET-chef

De studerende ved Københavns Universitet kan tørre angstens sved af de lektiplejede pander. Deres navne, epr-numre, adresser og studieforløb ligger ikke mere ned i de mørke kælder hos Politiets Efterretningstjeneste på Bellahøj i København.

Samarbejdet mellem den høje lærerstalt og PET er ifølge politimester Birgitte Stampe et totalt overstået kapitel. (Foto: Søren Jensen)

Det uortodokse samarbejde mellem den høje lærerstalt og PET er ifølge politimester Birgitte Stampe et totalt overstået kapitel. Det sidste punktum blev sat for flere år siden. Da universitetet afbrød samarbejdet i 1990, fulgte vi den gængse procedure og makulerede listerne fra 1969. Der ligger derfor i dag ikke nogen inatrikellister på en eller anden hyldie her på Bellahøj. Og vi har heller ikke overført listerne til vores computere, siger spionbussen til Ekstra Bladet.

Fra politisk side er man med en smule forsinkelser begyndt at røre på sig. Ole Donner fra Fremskridtspartiet, der sidder i Folketingets særlige efterretningstjeneste-udvalg, har skælden udbeet sig en redegørelse fra justitsminister Erling Olsen (S). Donner vil blandt andet gerne vide, hvorfor PET interesserede sig for de studerende, og i hvilket omfang registreringerne er blevet slettet igen.

LOGISK Det sidste spørgsmål har Birgitte Stampe altså allerede besvaret, men PET's motiver ligger endnu hen i det uvisse.

DET ALVOR NÆSTE GANG ER... Men gode ord og benskaler er hangt fra nok. Der skal handling bag ordene. Vi vil se penge på bordet, for vi vil have aktionerne, kom-munier Mette Christoffersen besværet. Det har hun sagt psykologi i snart fem år. Det er ikke kun et endagsbesættelse. Hun og hendes kolleger har dagen igennem modtaget støtte-erklæringer fra et hav af andre læseanstalter og organisations. Første springbræt på det grønne oprørs-kommando allerede på skærmen, de studerende på statskand-skab vil have en eller anden form for aktion mod de for-budte stopper.

GENERAL-DIREKTØREN... En af de markante skikkelser i første linje den gang var formanden for Studenter-rådet, Christian Sørensen. Han har siden fået andet, at tænke på som administrerende direktør for Rigshospitalets og generaldirektør for Danmarks Radio. Men en af hans nærmeste medarbejdere, Søren Mørch, der også var med på beslutningen i 68, har holdt sig tæt til universitetets miljø.

AF SØREN PRIEN FOTO: JESPER STORMLY... Helt konkret vil vi arbejde videre med vores studenterordninger og få noget brugbart ud af dem, fortæller en nydelig psykolog-lærer fra den gang i 68.

EB
18/3-94

NYE UROLIGHEDER PÅ NØRREBRO:

Politiet så passivt til

Af Poul Arne Petersen

B.T. Der var i nat på ny voldsomme uroligheder på Nørrebro i København. Personer fra »det autonome« miljø hærgede og tændte brand i gaden. Alt imens politiet så passivt til og afviste at gribe ind.

Nogle autonome ville besætte et kondemneret hus i Griffenfeldtsgade, men nogle af dem mente åbenbart, at det ikke var nok. De begyndte at splitte hele huset ad. Døre og vinduer blev smadret, så det regnede med glasskår på gaden. Alt indbo blev smidt ud på gaden og stukket i brand.

Senere kastede hærværksmændene sig over møbelforretningen på den anden side af gaden. Her blev ruden smadret, og møbler hentet ud på gaden og lagt på det i forvejen store bål.

På dette tidspunkt havde urolighederne været i gang i over en time uden, at der havde været så meget som skyggen af en politibetjent på stedet.

Adskillige skræmte beboere havde ringet til politiet for at få dem til at komme. Men den eneste besked, de fik, var, at det kunne de ikke gøre noget ved.

En beboer, hvis bil blev slået på med jernstænger, ringede efter hjælp af politiet, men fik den besked, at han skulle ringe i morgen (i dag, red.) og anmelde det.

Utrygt

»Det er helt utroligt, at politiet ikke kommer. Det er meget utrygt. Hvad nu, når man i fremtiden tilkalder politiet? Man kan jo aldrig vide, om de kommer eller ej. Det gør én bang«, sagde en beboer til B.T.

På trods af det skete mener politiet alligevel, at beboerne i

Hovedmanden bag urolighederne kunne uden at blive anholdt forlade stedet.

Ner i Griffenfeldtsgade på Nørrebro var der nye uroligheder i nat. Et hus og en møbelforretning blev fuldstændig raseret uden, at politiet greb ind. Foto: Bent Midstrup.

området kan være helt trygge.

»Vi havde situationen under observation hele tiden, og vi mente ikke, at der var nogen grund til at gribe ind. Det var tydeligt, at de autonome ønskede en konfrontation med os.

Men de skal ikke kunne væl-

ge, hvornår der skal være sådan en konfrontation. Det skal vi nok gøre.

Hvis vi havde grebet ind, så ville både politifolk og nogle af de autonome måske være kommet til skade. Så er det bedre at lade det gå ud over døde ting.

Vi vurderede, at ingen uskyldige var i fare. Men vi havde snoret støvierne og var klar, hvis det havde udviklet sig,« fortæller vagtlederen på station tre, Leif Adamsen, som området hører ind under.

Hovedmanden bag optøjerne kunne uden at blive anta-

stet forlade stedet. Dog nåede han lige at true B.T.s udsendte.

Uroen sivede efter et par timer ud, da de autonome tilsyneladende ikke kunne blive enige om at fortsætte. De kom blandt andet op at slås indbyrdes.

Senere på natten anholdt en civil politipatrulje på den nærliggende Rantzausgade en mand og kvinde i 20'erne. Vidner havde set de to fore an i indbruddet i den smadrede møbelforretning, og de vil blive sigtet for hærværk, oplyser politiet.

Stop studenterne

I dag vil hundreder, ja formentlig tusinder af studerende demonstrere. De vil komme fra universiteterne og i København vil de afslutte marchen foran Christiansborg. De vil holde taler, lave happenings og aktioner mod stopproverne.

Jeg vil i dag sidde på mit kontor på den arbejdsplads, der er med til at finansiere mine psykologistudier på Københavns Universitet. Jeg vil fundere over, om jeg burde være med. Være på Slotspladsen og råbe min harme op til frikælingsmedlemmerne, der ikke fatter, at den er rivende gal. På universiteterne altså.

Men jeg vil blive siddende. Vel vidende, at demonstrationerne kan deles i to grupper. En - meget stor - gruppe vil med god grund føle stærk frustration over at komme fra et gymnasiesystem, der hverken har sporet eller ansporet til kommende studier. Og en anden - meget lille - gruppe vil med politisk grund føle farlig frustration over, at universiteterne ikke længere er marxistisk indrettede.

Jeg vil uden for disse grupper også påstå, at den er rivende gal. De økonomiske midler svarer ikke til målene. Overføres problemet til en produktionsvirksomhed, ville f.eks. træklemmer komme ud uden metalstøb, for så kassekrediten var opbrugt inden indkøb til sidste produktionsfase: samlingen.

Den politiske diskussion handler allerede om universiteternes produktion. Hvor mange klemmer er der brug for? Hvor mange kan maskinerne lave? Skal klemmerne males? Eller slibes? Hvor frisk skal træet være? Og hvad er produktionsprisen i forhold til salgsprisen? I hele denne diskussion synes der at mangle i al fald én faktor. Nemlig forarbejdningen af træet, inden produktionen går i gang. Man kan ikke med succes først hærde træ og derefter bløde det op.

Når et helt ungt menneske gennem tre år har slidt sig til et gennemsnit på omkring ti på et struktureret gymnasium, vil det at begynde på et ustruktureret universitet i sig selv være et chok. Dertil kommer så manglen på undervisning. De ofte meget få undervisningstimer bliver oven i købet gennemført af lidet pædagogiske lektorer og professorer, der ofte synes tabt for den eksisterende omverden, hængemt som de er i deres små kontorer

KAREN SCHULTZ

KOMMENTAR

ler, hvor halvfærdige forskningsprojekter har taget natten i reolerne.

For den unge student er det som at komme fra himmel til helvede. Eller omvendt. Uoverskuelig forskel er der uider alle omstændigheder på de to verdener.

Den meget store gruppe demonstranter i dag er stærkt frustrerede over denne forskel. Og vil politikerne lytte til den egentlige frustration, vil der dels være basis for en politisk besluttet forandring på uddannelsesinstitutionerne. En forandring der vil bringe en menneskeligt uholdelig sammenhæng mellem gymnasier og universiteter. Dels vil politikerne forstå, at frustrationen over stopproverne er et symptom. Et symptom der kommer, når den berømte dråbe; stopprøven, får det i forvejen fyldte forskelshæger til at flyde over.

Den meget lille gruppe demonstranter i dag er farligt frustrerede. For dem er oskøjeuniversitetet et marxistisk produktionssted. Hvor alle, uanset uddannelsesniveau har lige meget ret, lige meget ansvar, lige meget forstand. De vil ikke finde sig i diktater fra lærere eller politikere. Ingen må stikke næsen frem. Alle skal være solidariske som en gruppe. De vil ofre sig for sagen. Revolutionære og om nødvendigt tage konsekvensen og producere træklemmer i en celle.

I dag stikker denne lille gruppe selv næsen halvt frem som officielle talere. Som uofficielle lobbyister, der har overbevist den meget store gruppe om nødvendigheden af at boykotte lovgivne samarbejdsudvalg, besætte en administrationsgang og depone stopprøver, holder de lav profil. I gamle dage kaldtes de revolutionære marxister. Det kalder de stadig sig selv.

Jeg synes, de er farligt frustrerede. Jeg synes, politikerne skal tage faren alvorligt. Og så i øvrigt lytte til den meget store gruppe af studerende. De stærkt frustrerede der i dag er med pga. skjult overtalelse og et stopprøvesymptom på en ulidelig overgang mellem to forskellige uddannelsesinstitutioner.

ES 20.4.94

DEN DANSKE FORENING LED NEDERLAG VED PRESSENÆVNET

Ekstra Bladets omtale af Den Danske Forenings falske propoganda over for Hjemmeværnet er ikke i strid med god presseskik

Formanden for Den Danske Forening Ole Hasselbalch har tabt endnu et slag i kampen mod den frie presses ret til at omtale hans fremmedfjendske forening som det, den er.

Det er denne gang Pressenævnet, der har underkendt to klager fra juristen, der måtte helt over til Lund i Sverige for at score en akademisk titel.

Ekstra Bladet omtalte 30. december en falsk hjemmeværnspjece, der var udsendt af Den Danske Forening, hvori den opfordrede Hjemmeværnets medlemmer til at vende sig mod de frem-

mede. Under overskriften 'Vil vende hjemmевærnet mod fremmede' beskrev artiklen, hvordan Den Danske Forening opfordrede hjemmевærnsfolk til at 'holde på deres våben', i 'kampen om Danmark' imod at landet faldt i 'fremmedes vold'.

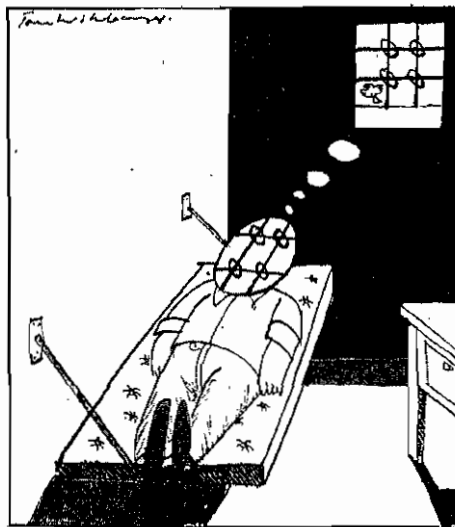
Pjecen var forsynet med et HJV-mærke, som om den var udgivet af Hjemmевærnet. Men sandheden var, at en mindre gruppe hjemmевærnsfolk havde fået Den danske Forening til at udsende propogandaskriftet, fordi Hjemmевærnet selv tidligere havde udsendt materiale med den stik mod-

satte opfattelse. Ole Hasselbalch fik i artiklen lov til at begrunde pjecens indhold.

Radioavisen citerede bagefter artiklen i Ekstra Bladet.

Begge disse indslag i debatten krævede Ole Hasselbalch tilbagevist og betegnet som dårlig presseskik. Men Pressenævnet har nu afsagt en kendelse om, at hverken Ekstra Bladet eller Danmarks Radio har overtrådt god presseskik, og Den Danske Forening har ikke krav på genmæle i forbindelse med artiklen og radioindslaget.

SZ

Psykologi og Blekingegade

Marc Rudin er den femte mand fra Blekingegade-sagen. Han er den schweizer, der blev dømt i Danmark og afsoner sin straf på otte års fængsel i Horsens Statsfængsel.

I den senere tid har alle aviser leveret spalteplads til hans nødbrab. Han har ønsket at klage over sine forhold i fængslet og har sammen med sin advokat beskrevet de *umenneskelige* forhold i fængslet, han bydes. Så stor har hans vrede været, at han har ønsket sagen rejst for FN's Menneskerettigheds-kommission. Ikke et øje synes tørt.

Mine øjne, der til daglig lagttager livets gang på Psykologisk Institut på Københavns Universitet, er knusende tørre. For på dette institut er en anden af Blekingegade-sagens dømte nemlig studerende. Denne unge mand er dansker og har som sådan fået mulighed for at lade sig immatrikulere under faget psykologi. Han blev indskrevet i 1992 og efter de *nærkværdigt henholdsvis forlydender klarer han sig fint. Men intet er sikkert. Selv hans status som psykologistuderende er forbavsende upåagtet.* Jeg mener, på et studium som vores, hvor andre berømt heder som f.eks. den tidligere topmodel Renée Toft Simonsen er stedets stolthed, er det da underligt, at alene *hendes* almindelige væremåde og jævne hestehale er muligt samtaleemne, hvorimod Blekingegade-manden kun omtales i tilsløret stand. Uden navn, uden sikkert tilhørssted.

Han burde ellers være berømt nok til lidt snik-snak...

Sandheden er, hvis den da findes – er, at han indledte sin studietid vha. sympatisører. På ruskurset i 1992 var et par af tutorerne instrueret om at skaffe manden en læsegruppe. Denne instruktion blev fulgt til punkt og prikke, ved at nogle få studerende fik en venlig forespørgsel, som var de blandt de særligt udvalgte. Det var de måske også. I hvert fald blev resultatet, at kun ganske få kender til hans studier. Endnu færre kender til hans læsegruppe, som kom til at bestå af 3-4 pæne piger, som meget vel kan være fra Hellerup, hvor studentereksamensgennemsnittet er blevet de nødvendige 9,8 vha.

KAREN
SCHULTZ
KOMMENTAR

farmands direktørstilling i et såkaldt profitfirma. For nu at anvende Blekingegade-medlemmernes eget språk. Under alle omstændigheder er denne mandlige studerende i stand til – fra sit ukendte fængsel – at følge psykologistudierne. Læsegruppen sørger belejligt for håndoptagelser af relevante forelæsnings, og båndene sendes med passende mellemrum til den stakkels student, der ikke selv ser sig i stand til at give møde.

Rinder øjnene ikke i vand? Nej!

Som det er blevet fremhævet af justitsministeren, tilhører Marc Rudin ikke den type af forbrydere, der angrer. Der er bestemt heller ikke grund til at formode, at min medstuderende angrer noget som helst. Derimod er der grund til at mene, at Marc Rudin *misunder* sin danske medskyldige de relativt favorable vilkår som psykologistuderende.

Efter min bedste overbevisning straffer vi i dette land for at yde retfærdighed. Jeg tror ikke på at det at sidde i fængsel i sig selv afholder mennesket fra at begå forbrydelser igen. Derfor er det pladderhumanisme at give én af de dømte lov til at studere psykologi. Derfor er det en farce, at netop direktørdørene agerer backing-group. Og derfor er det *misforstået venlighed* *overhovedet at tage Marc Rudins klagepunkter alvorligt.*

Med mindre selvfølgelig, at vi ønsker at give hans venstreekstremistiske synspunkter lidt pæn omtale. *At hans medsvorne student lidt viden om mennesker.*

Det sidste får man via et psykologistudium. Når man nu alligevel venter i fængslet, kan en sådan viden være nyttig. Til senere brug...

Imens går nogle af Marc Rudins politiske sympatisører frit rundt på Københavns Universitet. De tilhører *ikke* den hjælpsomme læsegruppe.

Sympatisører kan nemlig kuo agere ved at være *helt usynlige.*

Medansvarlige i Allin-sagen gik fri

AF MICHAEL BJØRN HANSEN
Fhv. medlem af
konsistorium
Skovshovedvej 10 A
2920 Charlottenlund

Det er blevet meddelt, at juridisk konsulent Lars-Erik Allin, forlader sin stilling ved Københavns Universitet. Lars-Erik Allin vakte megen opsigt ved sine påstande om, at han som sikkerhedsansvarlig på universitetet havde fjernet en aflytningsmikrofon på professor Hans Gammeltoft-Hansens kontor.

Ledelsen for universitetet tror tilsyneladende, at det indgyder respekt og tillid, at man slet ikke giver nogen begrundelse for Lars-Erik Allins afgang. Vi andre er dermed henvist til at gisne om, hvad der er passeret.

Selve sagen om Allins fortsatte tjeneste på universitetet blev sat i bero, da statsadvokat Erik Merlung blev sat til at udarbejde en redegørelse. Da Merlungs undersøgelser ikke er afsluttet, er det ikke den sag, der har medført Allins afgang.

Sidelebende var professor Vagn Greve blevet sat til at undersøge sagen om udlevering af lister over de studerende til PET. Denne undersøgelse holdes hemmelig af universitetet. Alligevel er der meget, som tyder på, at det er Vagn Greves undersøgelse, der har sat gang i Allin-sagen.

Kort efter undersøgelsens afslutning blev det meddelt, at Allin ville fratræde sin stilling på universitetet. Det tyder på, at Vagn Greves undersøgelse har været så belastende for Lars-Erik Allin, at han selv har valgt at kaste håndklædet i ringen og prøvet på at få den bedst mulige fratrædelsesordning. Herefter er Lars-Erik Allin færdig på Københavns Universitet.

Imidlertid er jeg af den opfattelse, at der er nogen, som har et medansvar for, at Lars-Erik Allin i sin stilling

som sikkerhedsansvarlig kom så langt ud i privat efterretningsvirksomhed, at situationen blev for uholdbar selv for Københavns Universitet.

Som deltidslærerrepræsentant i konsistorium fra 1985 til 1993 anmodede jeg to gange om at få optaget et punkt på dagsordenen om sikkerheds- og efterretningsforhold på Københavns Universitet. Begge gange blev jeg blankt afvist, og der fulgte ikke pæne ord med afvisningerne.

Først og fremmest finder jeg, at daværende rektor Ove Nathan har et stort medansvar for, at det kom så vidt med Lars-Erik Allins aktiviteter. Ove Nathan var udadtil den store humanistiske kulturpersonlighed, men internt var han en meget dårlig administrator. Som så mange andre svage regenter valgte Ove Nathan i høj grad at støtte sig til en særligt medfølelse person. Det blev Allins chance og hans endeligt. Allin blev Nathans husadvokat.

I enhver organisation falder en sådan ordning altid den øvrige ledelse for brytet, og det har en særdeles negativ virkning i organisationen. Rektoratets administration er også efterfølgende blevet gennemgået af et konsulentfirma, hvilket har givet anledning til en del organisatoriske ændringer.

Da mine forsøg på at få en redegørelse for Allins aktiviteter spidsede til modtog jeg et brev fra Ove Nathan, hvor han ikke længere

var »dus« med mig og ikke skrev »Kære Michael«. I det meget indignerende brev fra daværende rektor Ove Nathan stod der til sidst: »Jeg må på det skarpeste tage afstand fra Deres bemærkning om en navngiven medarbejder (Allin), hvis arbejde i institutionens tjeneste jeg vædsætter højt.«

Når Ove Nathan sad som formand for et styrende organ som konsistorium, er det særdeles kritisabelt, at han afskærer et medlem fra at få rejst en sag. Principielt svarer det til, at en minister udtaler, at der ikke er fejet noget ind under gulvtæppet i et tilfælde, hvor der i realiteten er en masse problemer.

Imidlertid var Ove Nathan ikke alene. Dekanen for Det teologiske Fakultet, professor Jens Glebe-Møller støttede Ove Nathan i Allin-sagen med i Berlingske Tidende at betegne undertegnede »som en kværlulant- og en meget enlig svane.« Glebe-Møller burde skamme sig over sine elskværdigheder og over, at han ikke levede op til et demokratisk ansvar.

En anden dekan, dekanen for Det naturvidenskabelige Fakultet, lektor Henrik Jeppesen, var heller ikke særlig ivrig for, at der skulle ribbes op i Allins meritter. Efterfølgende har jeg fået at vide, at Henrik Jeppesen har været medlem af »Snaphanerne«, der er en særlig gruppe inedit udspring i den gamle Studenterforening, hvor Allin også slog sine folder. Jeg finder det mærkværdigt, at Henrik Jeppesen ikke åbent har vedstået, at han har været medlem af disse »Snaphanerne«, hvor også Allin var medlem.

Det er tilsyneladende udtryk for en højere form for retfærdighed, at den lille Allin bliver straffet, mens alle de store, der har et medansvar for, at Allin ikke blev stoppet i tide, tilsyneladende går fri uden den mindste påtale.

Studerende vil have Allin sigtet

Psykologgruppen Regnbuen beder Erling Olsen om at gribe ind efter at anklagemyndigheden har afvist at grave i juristens rolle i Studenterhus-sagen

Af JAKOB MARSCHNER

Efter to afslag er psykologgruppen Regnbuen under Københavns Universitet nu gået til justitsminister Erling Olsen (S) i det håb, at han vil sikre, at politiet efterforsker, om universitetets nu afskedigede juridiske konsulent Lars-Erik Allin havde ret til at konfiskere dele af gruppens materiale i oktober sidste år.

Sammen med flere universitetsbetjente fjernede Allin den 21. oktober en række papirer, som gruppen betegner som fortrolige: Journaler fra klientarbejdet, mødereferater og arbejds papirer. Det skete dagen efter at politiet havde beslaglagt otte kabelstykker og et jernrør fra et skab i Studenterhuset. Regnbuen fik sit materiale tilbage den 1. november.

Tjenestemisbrug

Men tre dage forinden havde gruppens advokat Christian Harlang meldt Lars-Erik Allin til politiet. Harlang og Regnbuen mente, at Allin havde overtrådt straffelovens § 155 om tjenestemisbrug.

Det kom der ikke nogen sag ud af. En lille måned senere skrev politiadvokat Ole Weikop til Harlang og afviste anmeldelsen, fordi der for ham

at se ikke var tilstrækkelig grund til at tro, at Allins handling var strafbar.

I starten af december indbragte Christian Harlang svaret for statsadvokat Hanne Bech Hansen. Han vedlagde en båndoptagelse fra *Radioavisen*, hvor universitetets direktør Peter Plenge dagen forinden havde bekræftet, at Lars-Erik Allin havde beslaglagt materialet.

Fjernet materiale

På båndet sagde Plenge desuden, at Allin efter hans opfattelse ikke havde foretaget sig noget ulovligt, fordi han havde fjernet materialet i umiddelbar forlængelse af politiets razzia i Studenterhuset dagen forinden. Det fik Christian Harlang til at henvise til Grundlovens § 72, hvoraf det fremgår, at alene politiet kan beslaglægge materiale, og at det skal ske under ansvar over for domstolene.

I sit svar skrev statsadvokat Hanne Bech Hansen 3. februar i år, at 'private beslaglæggelser' ikke er nævnt selvstændigt i Straffeloven, og at man derfor måtte søge efter andre paragraffer, hvis man skulle sigte Lars-Erik Allin for at have brudt loven den 21. oktober. Statsadvokaten fandt ikke en relevant paragraf, der kunne føre til, at anklagemyndigheden tog initiativ til en sag og skrev tilbage, at afgørelsen var endelig.

Christian Harlang gør i sit brev Erling Olsen opmærksom på, at Hanne Bech Hansen ikke tog stilling til, om det vil være muligt at sigte Lars-Erik Allin for tjenestemisbrug, som Harlang og Regnbuen ønsker.